PREDATOR

PAUL MONETTE

Paul Monette

PREDATOR

versiunea în limba română

UNCRIS

Șapte oameni.
Războiul era meseria lor,
iar moartea riscul profesional.
Dar de data aceasta, nu luptau într-un război.
Se luptau cu ceva mult mai mortal…

I-a urmărit unul câte unul.
Și, unul câte unul, au murit,
fiecare moarte fiind mai oribilă
decât ultima.

A mai rămas doar un om.
Maiorul Alan Schaefer.
Acum, în inima junglei, trebuie să înfrunte
cea mai îngrozitoare creatură
care a ajuns vreodată pe Pământ.

Unul la unul…

Nota traducătorului:

În textul original există câteva inadvertențe.

Acțiunea se petrece într-o țară imaginară – Conta Mana, vecină cu Guatemala (deci în America Centrală). În jungla tropicală. Dar autorul o populează en-gros cu brazi, arbori de bumbac (o specie de plop) și sicomori, copaci specifici zonei temperate, plus cactuși.

Iar printre animalele sălbatice se regăsesc și ghepard, hiene, babuini (animale specifice savanei africane).

Nu am mai citit vreo altă scriere a acestui autor, deci presupun că obișnuiește să trateze cu o nepăsare seniorială micile amănunte de fond nesemnificative pentru acțiunea propriu-zisă, conform străvechiului principiu: *De minimis non curat praetor*.

PROLOG

Predatorul s-a trezit încet din adâncurile de gheață ale stazei de somn. Pe măsură ce starea de conștiență îi revenea în valuri turburi, liniștea insulară a compartimentului-vital se umplea cu ecoul respirației sale și ușoara bătaie quadruplă a inimii, rapidă ca a unui colibri.

Un deget a atins o placă netedă din laterala consolei. Instantaneu, lumina din încăperea-cocon s-a schimbat din galbenă în albastru deoarece câmpul de stază – un model modular de raze luminoase care se întrețeseau deasupra trupului războinicului, controlându-i funcțiile vitale – s-a dizolvat, aducând din nou controlul navei sub comanda sa.

Lumina care inunda panoul de control a pâlpâit, apoi s-a fixat sub forma unui dispozitiv navigațional, care analiza și ajusta viteza navei la constrângerile câmpului gravitațional neexplorat. Decelerând constant, nava a început să se înscrie ușor pe o orbită de mare altitudine, de unde va face analize asupra apei de pe planeta de dedesubt.

Când nava a reacționat la comenzile date de predator de ajustare a vitezei, altitudinii și parabolei, a atins iar cu degetul suprafața lucioasă a consolei. S-a ivit o matrice de fire microscopice care s-a energizat și a început să strălucească, transformându-se într-un monitor electronic. Au fost afișate informații precum locația planetei în sistemul solar. Un val de mare viteză de date a inundat ecranul, urmat de o expunere a tipurilor de locuitori ai planetei, un ghid al predatorului cu specii alien de pe planeta Terra.

Feline mari, rinoceri, elefanți – toate au fost trecute rapid în revistă, însoțite de analiza biologică a fiecărei specii. Apoi au apărut primatele și imaginile au început să se deruleze mai rar, până s-a oprit asupra unei creaturi bipede, lipsite de păr corporal. Imaginea s-a extins pe tot ecranul, devenind tridimensională, însoțită de o rețea complexă de informații la periferia acestuia, o analiză biomecanică detaliată, indicând limitele variatelor și remarcabilelor adaptări evolutive la condițiile planetei. Predatorul a atins din nou consola și analiza a continuat cu un studiu anatomic, morfologic și chimic, stratificat pe nivele, piele, mușchi, organe, schelet.

A urmat creierul, evidențiind cele două emisfere, stânga și dreapta, și lobii responsabili pentru memorie, vorbire și activitate motorie.

O ultimă atingere a consolei și ecranul enciclopedic a afișat informații cu configurații suplimentare despre biped prezentat în diverse situații, apoi a urmat o imagine total diferită de celelalte.

Predatorul s-a aplecat mai aproape de ecran, studiind ultima imagine a creaturii, îmbrăcată cu echipament de camuflaj și puternic înarmată cu arme ciudate în aparență, dar familiare în funcționare și letale. Era o creatură modificată și antrenată pentru o singură funcțiune – să ucidă – exact tipul căutat de predator, o provocare demnă de abilitatea sa vastă, un spirit înrudit, un motiv de a exista.

1

Arsura soarelui roșu-portocaliu tremura ca febra prin aerul umed de pe coasta pacifică din Costa Mana. Plaja și golful puțin adânc din Balancan, încă toride în soarele de după-amiază târzie, arătau, totuși, ca în posterele cu apa limpede de smarald și nisip fin și alb. Colibele satului de pescari erau simple precum imaginea paradisiacă a unei așezări, deși interioarele lor erau precum niște cuptoare, puțind a ierburi putrezite, cu aerul invadat de zumzetul muștelor cu cap verde. În Conta Mana nu scăpai de arșiță nici în septembrie, nici noaptea – mai ales noaptea. Căldura te făcea să te zimți mizerabil, ca și cum ai fi fost împușcat de *guerrillas*.

Dincolo de sat, în interiorul ținutului, întunecimea era deja densă printre copaci, iar jungla de pe coastă șuiera și clocotea precum apa în fierbere. O pumă flămândă a început să se întindă în bârlog, anticipând vânătoarea, sfâșierea unei piei de mistreț, și gustul dulce ca mierea al unei inimi sângerânde. Tot ce era mic și suculent – șoareci, dihori, maimuțe cu păr albastru – s-au ascuns prin vizuini și cuiburi, lăsând noaptea miilor de șerpi veninoși. Nici unul dintre cei plăpânzi nu va supraviețui până dimineață.

Ciorchini de flori exotice încercau să prindă ultimele raze de lumină. Orhidee putrezite se transformau în gelatină, acoperite de corolele mai de juma' de metru ale florii soarelui. Iasomia creștea haotic precum buruienile, încâlcită cu vița și răsunând de țipetele macacilor și a papagalilor, care zburau în strălucirea verde, atemporală. La fiecare rafală a aripilor lor, erau invocate imaginile sângeroșilor preoți mayași și a nobililor dispăruți acum o mie de ani, rugându-se în templele de lângă Lacul Panajachel.

Iar dincolo de lac, pe creasta cocoșată din Conta Mana, piscul negru și amenințător al unui vulcan stins străpungea ultimii nori ai unei furtuni ce se îndrepta spre est, către junglele din ținuturile înalte și largul caribian.

Și deodată, precum o sirenă într-un vis, echilibrul atemporal din Balancan a fost invadat de vâjâitul palelor unui elicopter mare, de asalt, al US Army, care loveau aerul dens în timp ce se apropia de sat. A plutit pe deasupra țărmului și a colibelor, smulgându-le acoperișurile - semănând cu o navă extraterestră

absurd de distonantă cu peisajul primitiv – până ce la fel de brusc, un inel de lumini s-a aprins în câmpul din spatele colibelor. Trei *puf*uri de fum albastru au ieșit pe hornul din coliba cea mai mare. UH-1H s-a așezat pe câmp.

Palele rotitoare provocau un vârtej violent care culca iarba și stârnea praful gros, zburătăcind maimuțicile speriate în desiș. Dar... nici un copil băștinaș n-a fugit să se adăpostească după bananieri; nici o femeie nu și-a ridicat ochii din aburii oalelor; nici un țăran fermier nu a scos apă din vasul de lut cu vreun polonic din lemn.

Dar elicopterul era supravegheat din apropiere de către un om în uniformă și o grimasă a gurii, care stătea tăcut în spatele ferestrei din coliba principală. Generalul Homer Phillips era comandantul din Balancan, un loc care încetase să mai fie un sat de pescari încă de acum zece ani. La 55 de ani, Phillips era un tip dur, deștept și organizat precum vânătorii din junglă ce bântuiau prin pădurea sălbatică de pe coastă. Ecusonul și însemnul de grad erau cele obișnuite în Army, iar panglicile de pe piept arătau cariera sa neabătută, ridicat de la gradul de caporal de infanterie, care și-a ascuțit colții în tranșeele de la Da Nang. Doar o tresă subțire de argint identifica unitatea sa specială: Code 4 BRAVO. Aceștia erau elita elitei commandourilor – post-Vietnam, post-Beirut. Homer Phillips și oamenii săi au luptat în cele mai noi războaie prin cele mai vechi metode.

Chiar înainte ca sania de aterizare a heloului să atingă solul, ușa glisantă a aeronavei s-a deschis violent. Primul om apărut era îmbrăcat în haine militare și dotat cu un echipament complet pentru combat, centură plină cu muniție și o macetă în teaca din partea sa dreaptă. Când a coborât din helo, părea să fie la fel de masiv precum un fundaș de fotbal american, dar la fel de agil ca un sprinter în cursa de 100 m garduri. Părul blond era tuns scurt, ochii cenușii ca oțelul și pătrunzători ca de șoim. Chipul frumos și dur dezvăluia starea permanentă de alertă, gata pentru acțiune. Când a pășit pe pământ, a strigat un ordin peste umăr, cuvintele fiind înghițite de urletul motorului.

Generalul a coborât jaluzeaua de bambus de la fereastră și s-a întors spre interiorul încăperii.

— E aici, îi spuse scurt unui soldat aflat la birou, ca și cum acesta n-ar fi auzit aterizarea elicopterului.

Generalul părea foarte ușurat.

Între timp, câțiva oameni au ieșit în fugă din diferite colibe chiar înainte ca rotoarele lui UH-1H să înceteze să mai toace aerul. Aveau capetele aplecate și-și acopereau gurile contra prafului spulberat prin aer.

Se părea că nu aveau timp de pierdut. Detașamentul miliarilor din Conta Mana care cooperau cu americanii au început să transfere rapid echipamentul din UH-1H și, cu un elevator, îl duceau la o pereche de mici elicoptere de asalt parcate la marginea terenului.

Omul în uniformă s-a strecurat prin această activitate frenetică și urgentă, îndreptându-se către coliba principală. S-a oprit pe verandă, și-a scos o țigară din buzunarul bluzei și a aprins un chibrit de unghie. Maiorul Dutch Schaefer fusese prin toate avanposturile Army din jungle, iar sălbăticia teritoriilor nu părea niciodată să-i afecteze comportamentul. Avea alura unei vedete-jucător de fotbal din Midwest, dar era ca un fel de copil al străzii și ceva din adâncul său era mai sălbatic decât orice junglă. Dacă era ostenit pentru că era mereu la datorie, nu lăsa să se vadă. Părea a fi mereu în alertă precum un câine de pază, așteptând să intre în acțiune, cu instinctele sale atât de antrenate încât putea să audă și în somn o frunză căzând la zece metri de el. Dar avea întotdeauna timp să facă o pauză de țigară.

Schaefer își întoarse privirile spre cei ce mutau echipamentul, și evaluă și cele două elicoptere de asalt. Elevatorul a trecut pe lângă el, cu motorul ce hârâia și dădea rateuri datorită utilizării petrolului nerafinat disponibil în această *gârlă* a lumii. Noaptea se lăsa cu repeziciune peste sat, cum numai la tropice se putea întâmpla, unde cortina de întuneric cădea ca și cum fiecare zi era sfârșitul unui spectacol. Apoi, de parcă era acționat un comutator, briza nopții răcoroase a năvălit dinspre golf, oferind oarecare ușurare satului supraîncălzit.

Când Schaefer a intrat în colibă, Philips l-a întâmpinat în lumina slabă aruncată de un singur bec lipsit de abajur, care atârna deasupra unei mese acoperite cu hărți. Molii enorme îl atacau precum niște avioane de război miniaturale ce simulau un raid.

Zâmbind, maiorul l-a salutat formal pe general, care nu era doar superior în grad lui Schaefer, ci și cu două războaie mai în vârstă.

— Arăți bine, Dutch, spuse Phillips cu căldură după ce i-a răspuns la salut.

Apoi a făcut un pas înainte și l-a luat pe după umeri. Era un gest de respect.

— Mă asigur că-mi dau să mănânc bine, a replicat Schaefer.

Coborâră o scară până într-un soi de post de comandă aflat la subsol. Au trecut repede printr-un tunel saturat cu aparatură radio, apoi a urcat iar într-o *palapa*, o platformă largă acoperită cu stuf și cu podea betonată, aflată alături de cele două elicoptere de asalt parcate. După o perdea trasă parțial, era un alt bec atârnând de grindă. Ilumina o grămadă de echipament radio portativ, hărți, teancuri de fotografii în infraroșu, la fel de nepotrivite cu locul primitiv ca și elicopterele.

De la început a fost percepută nuanța de urgență. Era timpul să se treacă la treabă. Ca întotdeauna, Schaefer era energizat de provocarea brută, încordat ca un arc și nerăbdător să participe la o misiune imposibilă. Era un dur, un adevărat luptător care prefera să conducă pe liniile de front, unde putea să-și testeze tăria psihică și fizică în condiții de șanse absolut potrivnice. Nu știa încă pentru ce a fost convocat atât de urgent, dar știa deja că dacă Phillips era implicat, era vorba de ceva baban.

— Ne-am trezit aici cu o problemă a dracului, spuse Phillips, arătând spre harta topografică care arăta toată numai junglă deasă. Avem ceva chiar pe aleea din fața casei.

S-a aplecat deasupra hărții care reda înălțimile din Guatemala din apropierea gurii râului Usamacinta și a încercuit un set de coordonate aflate în verdele palid din lungul frontierei Conta Mana. Părea a fi în mijlocul pustietății. Fără drumuri, fără sate marcate, nimic.

— În urmă cu optsprezece ore, începu Phillips, am primit informația că unul dintre elicopterele noastre a fost doborât. Transporta trei membri ai Cabinetului acestei mici țări încântătoare – nu mă întrebați unde, sau de ce. Tot ce știm este că a fost doborât chiar aici, spuse, arătând mica zonă încercuită pe hartă. De la sol, pilotul a comunicat prin radio că sunt cu toții teferi. Poziția lor a fost stabilită de transponderul baliză de la bord. Chiar aici, a repetat, bătând cu degetul în locația marcată,

ca și cum ar fi vrut să scoată la vedere anumite trăsături ale locului, ceva care să ofere o explicație.

Schaefer a studiat harta cu grijă timp de o jumătate de minut, apoi s-a uitat la Phillips.

— Locul se află dincolo de frontieră, Generale, spuse sec.

Phillips a ridicat sprâncenele.

— Probabil, spuse cu o grimasă de dezgust. Al dracului de probabil. Aparent, s-au abătut de la curs. Suntem destul de siguri că au fost capturați de *guerrillas*.

Schaefer pufăi din țigară.

— La ce vă gândiți, Generale?

— Presupunem că avem mai puțin de 24 ore ca să-i recuperăm. După aceea, slabe speranțe. Își vor da seama că n-au nevoie deloc de ei vii. Vor fi eroi dacă vor ucide trei politicieni. Dacă, vrem ca în această noapte să desfășurăm o operațiune de salvare. Înseamnă că nu mai aveți prea mult timp.

— Mare noutate, a comentat sec Schaefer, trăgând iar din țigară. Salvarea a trei politicieni întărește democrația din lume. Când plecăm?

— Decolați peste trei ore. A, și mai este ceva.

— Aha... Abia aștept să aflu, chicoti Schaefer. De obicei mă aleg și cu o bombă artizanală în sacul de dormit.

— Mai merge cineva cu voi.

Schaefer s-a crispat imperceptibil, iar ochii i s-au îngustat puțin. Stinse țigara într-o scrumieră.

— Știți că nu lucrăm cu străini, Generale. Doar eu cu echipa mea de casă. Gândiți-vă la noi ca la cei de la *Celtics*.

Când a terminat de vorbit, un om a intrat în încăpere, chiar la timp ca să-i dea replica.

— A spus cineva ceva despre străini, Dutch?

Schaefer s-a întors. Era Al Dillon, un tip de la Informații cu care Schaefer executase servicii speciale în Thailanda, cu mulți ani în urmă. Acum avea cam 35 ani. Crescuse în sudul Los Angelesului, singurul puști de culoare care a reușit să plece din cartier pentru totdeauna. Cunoștea căile violente ale războiului drogurilor de pe străzi, unde antrenamentul lui în luptă a început imediat ce a învățat să meargă.

Dillon era echipat cu o uniformă de camuflaj nouă, pe care cutele de la împachetare erau încă vizibile, și ținea în mână un teanc de hârtii. Deși arăta la fel de dur ca și ceilalți soldați,

comportamentul și aspectul îngrijit indicau că o vreme fusese departe de acțiunile militare. Într-un fel el era cel mai *alb* om din încăpere. Era evident că schimbase mult timp uniforma cu o slujbă de birou, iar asta îl făcea pe Schaefer să fie foarte îngrijorat. Pentru el, un birocrat era ceva inferior, indiferent cât de sus se afla în ierarhia de comandă.

— Ultima dată când am *dansat* împreună erai *Locotenentul* Schaefer, a adăugat Dillon, glumind, pentru că simțea tensiunea și încerca o destindere.

Un zâmbet a apărut pe chipul parcă cioplit al lui Schaefer.

— Dillon, pui de cățea, a mârâit bine dispus.

Dar chiar dacă părea glumeț, prezența lui Dillon l-a pus în alertă. Știa că n-are ce face și trebuie să lucreze cu acest om și era mai bine să facă un show de cooperare. Dillon i-a întors zâmbetul.

Ambii și-au lansat brațul drept de lângă corp, ca și cum ar fi vrut să-l lovească pe celălalt. Phillips s-a încordat. Dar mâinile s-au încleștat împreună într-un gest de camaraderie și de joacă masculină – masivii bicepși umflându-se, pe măsură ce-și testau unul altuia forța.

— Ce-ai mai făcut, Dutch? a întrebat Dillon, cu zâmbetul la doar câțiva centimetri de fața lui Schaefer.

Împingea tare, menținând presiunea, ca și cum ar fi vrut să dovedească că biroul nu l-a muiat. Dar Schaefer s-a impus și l-a forțat pe Dillon să-și încline brațul cu vreo 10 cm.

— Ai ascuțit prea multe creioane, spuse cu o sclipire de tachinare în privire.

Nici unul dintre ei nu a icnit; nici măcar nu au răsuflat din greu.

— Ți-ajunge?

— Deloc, bătrâne, a replicat Dillon printre dinții încleștați, încă dur, ca și cum ar fi fost gata să riposteze cu o lovitură.

— N-ai știut niciodată când e momentul să renunți.

Cele două brațe vibrau de încordare. Al lui Dillon a mai cedat doi centimetri. Apoi, a urmat un lung moment de nemișcare, în timp ce cei doi se priveau drept în ochi, fiecare părând să-și amintească întâmplări din trecut. Nu clipea nici unul.

Apoi, s-au descleștat brusc, ca la comandă. Schaefer l-a bătut pe umăr pe Dillon.

— Ați făcut o treabă bună în Berlin, spuse Dillon liniștit, ca și cum nu existase nici o întrerupere de când cei doi se felicitaseră reciproc.

Dillon se întoarse ușor spre Generalul Phillips.

— Acum trei săptămâni, la ambasada sudaneză. Au detonat și executat puncte de intrare prin planșeele a trei etaje în exact zece secunde. Teroriștii nici n-au avut timp să-și facă publice cererile. N-au mai ajuns deloc la Știri.

— Ca pe vremuri, eh, Dillon? a replicat Schaefer, mulțumit pentru lauda adusă în fața superiorului său – orice laudă care îi asigura o mai mare libertate de mișcare era binevenită. Așa cum se spune, când nu e nici o știre, înseamnă că știrile sunt bune.

— Mda. Am mai auzit și de o trebușoară în Libia, a adăugat Dillon.

Schaefer l-a privit atent, printre gene, pe omul care a lăsat biroul din Washington pentru a se întoarce în junglă.

— Nu e stilul meu, a explicat sec ca și cum i-ar fi dat lui Dillon o mică lecție de protocol. Noi suntem o unitate de salvare. Precum afurisita de Cruce Roșie, adăugă zâmbind. De altfel, voi ați adunat la Langley toți asasinii de care aveți nevoie, nu-i așa?

— Așa se spune.

Schaefer s-a întors către general, care i-a privit când pe unul, când pe altul, dând din cap de parcă urmărea mingea la un meci de tenis, neștiind exact cum să intervină.

— O chestie tare, spuse Schaefer. Un baștan de la CIA se dezlipește de pereții biroului ca să revină în desișuri. A trebuit să-și părăsească și bunăciunea de secretară. Deci, ce-i așa important?

— Acei membri ai Cabinetului sunt cruciali pentru scopul operațiunilor noastre din această parte a lumii, a explicat Dillon grijuliu.

— Cât îi plătiți? a întrebat Schaefer. Câteva sute de mii pe an? Încasează mai mult decât fraieru' de Președinte, nu-i așa?

Dillon a ignorat zeflemeaua, continuând pe un ton grav:

— Important este că li se vor stoarce informații cu forța. Nu putem permite să se întâmple așa ceva. Am nevoie de cineva care poate să intre și să iasă, repede și discret – fără să rateze. Am nevoie de cel mai bun. Așa că am tras unele sfori în State și... iată-te aici.

În vocea sa era o notă de laudă, sau de provocare?

— Continuă.
Dillon s-a apropiat de harta de pe perete.
— Treaba e simplă, Dutch. Chestie de o zi. Le luăm urma de la locul elicopterului căzut, îi doborâm, luăm ostaticii și sărim înapoi peste frontieră înainte ca cineva să afle că am fost acolo. Ai mai făcut-o de sute de ori. Nimic deosebit. După aceea, tu și oamenii tăi puteți avea un weekend mișto de trei zile. Pileală la greu în Mexico City. Pe cheltuiala *noastră*, a adăugat, zâmbind subțire.
Schaefer s-a gândit un minut, studiind harta ciudat de lipsită de detalii, verdele întins și dens străbătut de o duzină de râuri.
— Și nimic ce n-am putea face singuri, sublinie el, încă reticent la gândul de a-și combina unitatea cu cineva din exterior.
Phillips, care stătea deoparte observând în tăcere, a profitat de oportunitate pentru a interveni.
— Mă tem că aste îți sunt ordinele, maiorule, i se adresă lui Schaefer.
Era la fel de formal ca o gașcă întreagă de diplomați.
— După ce ajungeți la obiectiv, Colonelul Dillon va evalua situația și va prelua comanda.
Schaefer se uită cu răceală de la unul la altul, fiind cât se poate de clar că aranjamentul nu-i face nici o plăcere. Dillon s-a străduit încă o dată să detensioneze situația.
— Nu-ți fă griji, Dutch, spuse calm. Hei, nu mi-am pierdut îndemânarea. Au ei un avantaj din start asupra noastră, în teritoriul acesta realmente dur, dar până la urmă, partenere, e floare la ureche.
Phillips a intervenit din nou, direct, ca un arbitru, nerăbdător să vadă operațiunea declanșată.
— *Gentlemen*, pierdem timpul, spuse cu tonul gradului său.
— OK, *sir*. Am muncit ore suplimentare de când mă știu.
Phillips a continuat ca și cum nu a auzit.
— Mai bine pregătește-ți oamenii. Să fie gata imediat.
Și, după o pauză de efect, a adăugat:
— Noroc, Maiorule.
Schaefer a rânjit.
— Norocul n-are nici o legătură, generale. Am renunțat la noroc încă din liceu. Prefer o mică forță mortală.

A salutat, s-a întors și a ieșit din colibă, Dillon urmându-l îndeaproape. Generalul nu părea prea ușurat.

2

— *Redbird 2-2.* Direcția sud, 3-5-0, sunt la comandă, la ora 1. *Over.*

Pilotul unuia dintre helo de asalt striga în microfon către fratele său pilot aflat la o jumătate de milă în urmă. Navigau printr-un canion vântos, zigzagând pe deasupra unui râului către locul aeronavei doborâte. Luna lumina toate detaliile terenului acoperit de junglă, argintând apele râului, dar nu se vedea nicăieri nici o luminiță produsă de om. Canionul s-a terminat printr-un perete abrupt și o cascadă, iar cele două helo s-au ridicat peste ca niște păsări pilite, apoi au revenit la orizontală, acum zburând la vârfurile copacilor.

Schaefer cerceta jungla de dedesubt, observând cum jungla încâlcită se prăvălea brusc în canioane înșelătoare și văi de râuri care se formau pe pantele abrupte din torente ce smulgeau rădăcinile arborilor.

Urmărind o creastă, a întrezărit ruina unui templu mayaș parțial expus, acoperit de jungla atotstăpânitoare. Treptele-i surpate înălțându-se spre cer ca și cum ar fi oferit un ultim sacrificiu. Era un loc aspru, primitiv – haotic, virgin, neînduplecat – dar Schaefer era indiferent. Mai fusese prin asemenea haos și altădată. Pentru el, era ceva aproape obișnuit, ca și ridicarea din umeri către sălbăticia ce se desfășura dedesubt.

Căutătura întunecată a ochilor săi părea să spună: „*Nimic nou.*”

— *Roger*, *Redbird*, s-a auzit o voce în radio. 3-5-0, la comanda ta. *Over.*

Pilotul *Redbird* a confirmat coordonatele în timp ce helourile zburau prin noapte, perfect sincronizate, ca și cum ar fi fost ghidate de o singură centrală de control.

La 3 m de pilot, în compartimentul cargo al elicopterului stăteau ghemuiți cinci oameni echipați în uniforme de camuflaj și cu dungi negre trasate pe fețe, precum războinicii azteci. Nimeni nu vorbea; nimeni nu se odihnea. Își verificau metodic armele,

făcând ajustări de ultim moment ale echipamentului. Fiecare a fost selectat pentru expertiza sa într-un domeniu de combat, și fiecare știa că este singur răspunzător pentru aceste verificări. Trebuiau să-și corecteze propriile greșeli, pentru că acestea îi puteau omorî.

Fuselajul heloului răsuna de urletul motoarelor și al palelor ce se învârteau deasupra. Ceva aer venea din cockpit, dar compartimentul cargo era închis precum o închisoare *guerrilla*, fără un centimetru libertate de mișcare. Oamenii stăteau cu genunchii lipiți unul de altul, tensionați ca niște tigri în cușcă.

Cel mai masiv dintre cei cinci, Blain Cooper, părea a fi o încărcătură de 110 kg explozibil uman. Cu brațele complet tatuate și cu o cicatrice de 12 cm pe fruntea lată, Cooper era specialistul misiunii în arme și explozibili. A scos din buzunarul bluzei o bucată de tutun presat și l-a privit pe Mac Eliot, aflat de partea cealaltă a cabinei, la fel de mare, dar mai reliefat, cu căpățâna așezată direct pe umerii cât un vagon, de parcă nu avea deloc gât. Își ținea *bebelușul*, o mitralieră M-60, strâns în brațe. Blain i-a oferit lui Mac o bucată de tutun, dar acesta a refuzat cu o ușoară clătinare din cap.

Era un joc prin care treceau cel puțin o dată pe zi. Lui Blain îi plăcea la nebunie și-i sâcâia pe toți. Ținând bucata de tutun între dinții îngălbeniți de anii de mestecat asemenea chestie dezgustătoare, a scos pumnalul de luptă cu lamă de 25 cm din teaca de la umăr. A apropiat de buze lama ascuțită și a tăiat din bucata de tutun ca și cum ar fi fost unt. Apoi a sorbit-o într-o parte a gurii și a început să o mestece gânditor.

Așezat dincolo de Blain, lângă portiera cockpitului era Jorge Ramirez, un *chicano* încăpățânat, mereu agitat și provocator de probleme, din *barrio* Houston. Acum era cu totul absorbit de adăugarea unui ultim segment de bandă adezivă de camuflaj pe rucksackul cu echipament. Ramirez era fanatic în privința detaliilor. După ce a reușit să lipească banda absolut drept, a ridicat privirea și a zâmbit. Simulând o aruncare de baseball a trimis rola de bandă către Rick Hawkins, operatorul radio și sanitarul din cadrul operațiunilor. Hawkins, un puști irlandez cu ochi albaștri și pistruiat, din South Boston, era pierdut în contemplarea pozelor din revista *Hustler*, deconectat aparent de cele din jur. Dar, fiind mereu în alertă, a prins din zbor banda cu

o mişcare din încheietura mâinii. A continuat să citească înainte de a ridica privirea.

A zâmbit larg către Ramirez; întotdeauna își testau reflexele înainte de bătălie. Chipul neastâmpărat și nerăbdător al lui Hawkins îl masca pe soldatul dur care nu șovăia niciodată să acționeze. Salvase cel puțin o dată curul fiecăruia din camarazii săi.

Ramirez îl numea „Puddytat" deoarece datorită celor nouă vieți ale sale, scăpa din toate nenorocirile în ultima clipă. Hawkins era talismanul norocos al echipei.

Lângă Hawkins ședea Billy Sole, cercetașul *Kit Carson.* Părul lucitor, negru-cărbune era cu 5 cm mai lung decât era regulamentar, cea ce demonstra cât de în serios lua maiorul Schaefer Regulamentele militare. Billy era jumătate sioux și jumătate italian, iar cele două origini mențineau o pace ostilă, precum un câine și o pisică legați de același stâlp. Era suplu și incredibil de rapid, dar acum stătea sprijinit de peretele fuselajului și cu un calm imperturbabil verifica iar și iar mecanismul de dare al focului la M-203. Continuul *click* al cuiului percutor părea să aibă un efect hipnotic asupra sa, dar oricum nu ți-ai fi dorit să se miște prea rapid atunci când se afla în preajma ta. Chiar și când era relaxat, era asemenea unui șarpe sub o piatră.

Hawkins a încercat să stârnească calmul lui Billy.

— Hei, Billy, de câți pușcași marini este nevoie ca să poată mânca o veveriță?

Billy i-a aruncat o privire fixă, inexpresivă. Hawkins a adăugat repede:

— Doi. Unul ca să o mănânce și altul ca să se uite după mașini.

Și a râs cu poftă, din inimă, la propria sa glumă.

În timp ce oamenii se pregăteau pentru misiunea curentă – despre care știau cu toții că ar putea fi orice, de la o extragere rapidă, până la o bătălie sângeroasă – elicopterele au depășit o altă creastă înaltă și au plonjat într-un picaj abrupt, virând brusc într-un canion cu pereți adânci. Cabina s-a scuturat puternic, iar turbinele au trecut de la turația maximă la ralanti. Oamenii din compartimentul cargo au fost *aruncați* spre înainte de către mișcare, dar centurile de siguranță i-au reținut la locurile lor,

chiar dacă erau aproape răsturnați în timp ce elicopterul executa picajul vertical.

După ce au redresat, Blain i-a oferit din nou o îmbucătură de tutun lui Ramirez, care a îndepărtat-o de parcă ar fi fost ceva viu.

— Ia scârboșenia asta din fața mea, Blain!

Rânjind cu gura până la urechi, Blain le-a oferit tuturor, dar toți au refuzat sec. Trecuseră prin acest ritual de o sută de ori. Nimeni nu se considera ofensat cu adevărat. Era un semn de cât de bine se cunoșteau unul cu altul. Ritualurile întăreau legăturile dintre ei și respectul mutual, care s-a dezvoltat văzându-se unul pe altul în ghearele morții. Onoarea lor era în unitatea dintre ei. Acasă nu aveau prieteni sau frați. Pentru ei nu exista *acasă*. Simțeau că trăiesc numai în acțiune, și aveau nevoie unul de altul așa cum aveau nevoie de arme.

— Gașcă de curiști retardați.

Blain scuipă cu dispreț jos, între picioare.

— Chestia asta vă face să crească păr pe sculă, se lăudă fluturând în jur bucata lipicioasă de tutun pentru a-și sublinia spusele. Vă va transforma în niște *ty-ran-toe-sore-ass*[1] sexuali, exact cum sunt eu!

Și a scos un urlet la fel de puternic ca și cel făcut de motoarele elicopterului și care a provocat un cor de huiduieli și fluierături din partea celorlalți.

Elicopterul a mai făcut un viraj violent. În cockpit, atenția era mai concentrată. Schaefer și Dillon, cu căștile la urechi, studiau o hartă la lumina unei lanterne minuscule.

Dillon a marcat în quadrantul de nord-vest.

— Punctele de rendezvous și frecvențele radio indicate și fixate. AWACS contact la intervale de 4 ore. Semnalul nu s-a schimbat de la prăbușirea aparatului. Nu ne dăm seama de ce *guerrilla* nu au distrus radioul.

— Cine asigură spatele la treaba asta? a întrebat Schaefer.

Dillon a dat din cap.

— Nu există nici o asigurare, bătrâne. Odată ce am trecut frontiera, suntem pe cont propriu.

— N-am întrebat cine ne asigură spatele *nostru*, replică Schaefer disprețuitor, ca și cum orice ajutor suplimentar ar fi fost

[1] Termenul original *tyrannosaurus* modificat argotic.

o dovadă de slăbiciune. Vorbesc de spatele *lor* de *acolo*, spuse, arătând către servieta lui Dillon.

Servieta părea să reprezinte întreg Washingtonul, de la Pentagon la Casa Albă.

— Negativ. Nu știe nimeni că suntem aici. Nimeni nu vrea să știe.

— Situația devine tot mai bună, a spus Schaefer ironic, ochii lucindu-i perceptibil în lumina strălucitoare a micii lanterne.

Nimic nu-i făcea mai mare plăcere lui Schaefer, decât ca toți să se poarte de parcă el nici n-ar exista.

Piloții celor două elicoptere și-au comunicat pozițiile:

— *Roger, Bird Double Two*. Reconfirm inserția la *Tango, Charlie, Delta 1-0*, pe grilă la 0-2-2, marcaj 4/0. *Over*.

Șirul de numere au răsunat peste static ca o limbă extraterestră. Cockpitul lui *Redbird* a început să pulseze cu o strălucire verde când stabilizatoarele au fost activate în modùl aterizare.

În fața pilotului era un monitor radar și un terminal infraroșu pe care cele două elicoptere apăreau ca surse de căldură, galbene pe fondul cenușiu al solului. Pe terminal, cam la *ora 4* apărea o a treia pată galbenă, mai pală și nemișcată. Elicopterul prăbușit era la E-S-E, undeva într-un quadrant de 5 mile. Era imposibil de aterizat mai aproape, pentru că terenul era accidentat și acoperit cu vegetație densă. Echipa urma să fie debarcată, după care urmau să se apropie pe jos.

Coordonatele fiind confirmate, pilotul a anunțat ETA pentru aterizare două minute. Apoi a acționat un comutator aflat chiar lângă manșă, și o lumină albastră a pulsat în botul elicopterului și altul sub cabină. Pilotul s-a răsucit în scaun și i-a înmânat lui Dillon un carnet cu coordonatele de aterizare scrise, solicitând aprobarea. Dillon a confirmat, semnând planul de aterizare la fel de repede de parcă s-ar fi aflat în biroul său de la Langley.

Lumina albastră a strălucit peste jungla deasă, zidul negru al nopții înghițind-o imediat ce mătura copacii încurcați. Elicopterul de suport se menținea aproape nemișcat într-o poziție protectivă deasupra lui *Redbird*. Era deja evident de ceva vreme că nu vor găsi un luminiș în care să aterizeze. Oamenii urmau să coboare pe corzi în rapel. Cel mai bun lucru pe care-l putea face pilotul era să găsească un petic de vegetație lipsită de copaci.

Când lumina albastră a revelat o zonă convenabilă lângă un pârâu, cei doi piloți au început să manevreze pe poziție. Dillon s-a ridicat și s-a alăturat celor cinci oameni din cargo. A ridicat ambele degete mari pentru a le semnala să se pregătească, dar nimeni nu s-a mișcat. Nu aveau nevoie de două minute pentru a se evacua dintr-o navă. Întreaga echipă putea să năvălească afară în numai 15 secunde. Pare-se că era o mândrie să-i arate lui Dillon cum acționează ei, în maniera lor. Neintenționat, desigur, poate chiar inconștient, dar acești tipi încercau mereu să dovedească ceva. Nu faci și tu ceea ce poate face oricine.

În orice caz, Dillon era perfect conștient de statusul lui de *outsider*. Stătea în ușa compartimentului cargo, conștient că oamenii îl urmăreau, cei mai mulți fără nici o expresie. Absent, Dillon și-a scos bricheta veche din buzunar. Pe ea era gravat un cap de panteră, emblema faimoasei unități de commando în care servise, împreună cu Schaefer. În Tailanda. O ținu neglijent, ca Ramirez – aflat cel mai aproape – să o poată vedea bine.

Dar gestul nu a funcționat, poate pentru că echipei *Redbird* i se fâlfâia de Army, cea din trecut sau din prezent. Încercarea lui Dillon de a împărtăși un moment personal a venit mai degrabă ca un gest de laudă de sine, iar Ramirez și ceilalți au știut-o. Chicano s-a aplecat peste rucksackul său, lăsându-l baltă pe negru. Dillon pur și simplu trebuia să accepte faptul că ei îl considerau ca fiind un șoarece de birou, un oportunist, care nu-și putea ascunde statusul în această uniformă apretată.

Mac, observând scena, a privit peste amicul său Blain, ochii săi îngustându-se când a dat din cap în direcția lui Dillon. Blain a continuat să-și miște falca, mestecând tutunul. S-a oprit cu ochii în podea, apoi a trimis un scuipat consistent drept între picioarele lui Dillon. O parte din flegmă a nimerit peste bombeul unuia dintre bocancii militari ai lui Dillon. Acesta și-a ridicat ochii, cu chipul ca de piatră, amenințător.

— Dom'le, ai un obicei de-a dreptul tâmpit, spuse cu un ton de gheață.

Se simțea prea sigur pe el. Dacă ăștia vor să joace dur, ei bine, și el putea juca la fel. Dillon s-a întors în cockpit, iar Mac și Blain au rânjit triumfător unul la altul. Tocmai câștigaseră o mică hărțuire de *guerrillă*, care le confirma opinia că Dillon era doar un personaj fără coloană vertebrală. Avea scris pe frunte Washington D.C. Cei cinci luptători commando erau în activitate *pe viață*.

Dispreţuiau chiar şi R&R[2], doar dacă nu era vorba de o beţie de trei zile. Pentru ei, Dillon era un fătălău bun doar pentru munca de birou – până ce va dovedi contrariul.

O clipă mai târziu, în căştile lui Schaefer s-a auzit vocea pilotului:

— LZ la 30^0, a anunţat. *Stand by* la liniile de rapel.

Schaefer a confirmat primirea mesajului cu un semn al mâinii, apoi şi-a băgat capul prin uşa compartimentului cargo, semnalând şi oamenilor săi. Au intrat în acţiune, pentru că se aflau în prezenţa adevăratului lor CO.

Ramirez şi Blain au pregătit echipamentul de aterizare, patru dispozitive conice din oţel de care erau agăţaţi saci de pânză cu bobine de corzi. Hawkins, care se afla lângă uşă, le-a împins afară, corzile desfăşurându-se prin aer, până la solul junglei acoperit cu vegetaţie deasă.

Pentru că procedura e aterizare începuse, lumina albastră a fost înlocuită de una verde, ce dădea semnalul debarcării. Mac a strigat către Hawkins:

— Cum arată acolo, jos, irlandezule?

— Fabulos! Următoarea oprire, Beverly Hills!

S-au ridicat cu toţii şi au înaintat spre uşă, ca şi cum încercau să iasă dintr-o îngrămădeală, înghiontindu-se unul pe altul şi mormăind anticipativ. Nu era genul de oameni care să-şi facă cruce înainte de a sări afară.

Mac a fost primul, apoi Blain, care s-au grăbit să apuce corzile cu mâinile înmănuşate. Au dispărut amândoi jos în întuneric, Blain scoţând un chiot de parcă ar fi călărit un mustang nărăvaş la rodeo.

A urmat Billy, apoi Ramirez. Hawkins s-a dat înapoi când Schaefer şi Dillon şi-au scos căştile de la urechi şi s-au întors în cargo. Schaefer i-a făcut un semn lui Hawkins, iar irlandezul şi-a pus mănuşile, a prins coarda şi, păşind în gol, a început coborârea.

A urmat o foarte mică pauză când Schaefer şi Dillon s-au apropiat de uşă. De obicei, Schaefer ieşea ultimul, dar acum intervenea protocolul. Dillon îl cunoştea prea bine pe Dutch Schaefer ca să ştie că nu cedează în faţa unui grad superior, mai

[2] R&R - "rest and recuperation" / "rest and relaxation" – abreviere militară = odihnă şi recuperare / relaxare; învoire / permisie.

ales pe câmpul de combat. Schaefer era un foarte bun luptător commando, dar un soldat-dezastru. Dar nu și-a trădat sentimentele critice, doar și-a pus mănușile și a prins coarda.

— O clipă, Dutch, spuse Dillon, iar blondul s-a oprit în ușă, cu mușchii umerilor umflați de tensiune. Cred că șefu' a spus că trebuie mai întâi să ajungem acolo. Și apoi pot începe s-o dau în bară.

Cu un rânjet, a trecut pe lângă Schaefer, s-a prins de coardă și a sărit prin ușă. Evident, Dutch a fost surprins de dovada de respect – dar și mulțumit. S-a aruncat și el în întunericul umed de afară, gândindu-se că – la urma urmei – pate că Dillon nu a devenit chiar un șoarece de birou.

— Nici nu știi cât de mult mi-a lipsit asta, prietene! a strigat Dillon pe când coborau amândoi pe corzi apropiate. Odată ce ți-a intrat în sânge, ești virusat!

— Omule, ai citit prea multe benzi desenate Marvel! i-a replicat Schaefer.

În căderea către solul jungle, cei doi s-au ghemuit, prăbușindu-se printr-o încâlceală de ferigi cu frunze elefantice, apoi au atins pământul, bocancii grei făcând gropi în solul spongios. Imediat ce au degajat corzile, vinciul automat din elicopter a început să retragă liniile de debarcare.

Redbird nu a irosit nici o secundă. A dispărut în noapte, urmându-și *wingman*ul. Și deodată, soldații au rămas fără *centura de siguranță* aeriană, singuri în sălbăticia junglei, puntea lor către siguranță dispărând ca bubuitul unui tunet îndepărtat.

3

Cerul de dinaintea zorilor era brăzdat la est de nori altocumulus. Zumzetul insectelor și gâlgâitul pâraielor umflate era asurzitor. După ce cei șapte oameni și-au recuperate echipamentul, au început să distingă coronamentul încâlcit al arborilor. Ușoara lumină difuză făcea să strălucească fuioarele fine de ceață și frunzișul ud. Chiar când țânțarii bâzâiau în jurul lor, păsările dimineții și-au început trilurile, semnalând startul corului zilei. Urma să devină curând o cacofonie de *click*ete, ciripituri și țipete când orice de la colibri la felinele de pradă își vor face auzite efectele sonore în mijlocul zilei tropicale. Când cerul a devenit cenușiu, apoi roz-pal, temperatura a început să urce grad cu grad de parcă jungla avea febră până ce ajungea la arșița zilei. Încet, cerul a devenit limpede când primele raze ale soarelui au evaporate ceața din peisaj. Commandourile și-au pus rucksackurile în spate, supraveghind prudenți împrejurimile, cercetând cu mare atenție zidul nesfârșit al jungle.

La comanda lui Schaefer, echipa a pornit, cu Ramirez, aflat în frunte, care a stabilit un ritm mediu de deplasare. Erau perfect sincronizați, menținând intervale de 5 m între ei, pe când se mișcau printre copaci. Fiecare om transporta cam 40-45 kg în spate. Cea mai mare parte erau arme și *ammo*. Într-o misiune ca aceasta nu mâncau decât ce puteau găsi pe drum, și nu aveau nevoie de corturi pentru că nu vor dormi deloc. Orice lucru inutil a fost eliminate din echipamentul lor. Nu aveau nici măcar o periuță de dinți.

Eh, poate Dillon să fi avut una.

Când au ajuns printre copaci și au început să coboare panta, au întâlnit o vegetație încă și mai deasă, încât cei șapte era cea mai mare parte a timpului separați vizual, dar continuau să mențină strict intervalul de 5 m dintre ei. Instinctele lor superantrenate și experiența de luptă îi ajutau să se miște la unison, chiar și acum când începeau să urce o pantă abruptă. Singurul zgomot al înaintării lor era făcut de Ramirez care, în frunte, folosea din plin maceta pentru a croi drum prin vegetație.

Altfel, se mișcau precum niște feline, exact pe traseul deschis, fără a rupe nici o rămurică.

După o jumătate de oră de coborâre anevoioasă, Schaefer a oprit pentru a verifica direcția cu busola. Apoi a schimbat un semnal fluierat cu Ramirez – unul lung, două scurte – pentru a stabili o nouă direcție, V-SV.

După ce și-au reluat marșul, panta s-a terminat și s-au trezit într-o zonă mlăștinoasă. S-au scufundat în noroi până la glezne, iar muștele negre le însângerau ceafa și brațele. A durat aproape o oră până ce au ajuns pe sol tare, cu frunzișul copacilor fremătând deasupra capetelor și cu un miros ca de piersici coapte.

În sfârșit, au ajuns într-un luminiș. Blain a preluat locul din capul coloanei și s-a pitit într-o poziție defensivă, cercetând zona cu MP-5 gata de tragere. Cam la 100 m distanță, în mijlocul unui teren pietros, a descoperit epava elicopterului militar UH-1H. Atârna răsturnată, într-un cactus enorm, în vârstă de vreun secol, la 3 m deasupra solului. Palele rotorului erau îndoite și răsucite, parbrizul spart, iar secțiunea coadă era ruptă complet și aruncată pe pământ, la 5 m de cactus. Cu excepția țipetelor îndepărtate ale unor papagali, totul era liniștit ca după bombardament.

S-au apropiat cu prudență de coada strivită, căzută ca un zmeu prăbușit, metalul ars fiind subțire ca o hârtie. La un ordin al lui Schaefer, Mac s-a apropiat de cactus. Părea a fi mai degrabă o tufa decât o singură planta, cu brațe înalte de zece metri, ca și cum un fel de accident genetic ar fi străpuns terenul junglei. Crescuse atât de gigantică încât devenise nepământeană – precum o orhidee, o planta carnivoră, sau, uneori, o broască. Elicopterul distrus stătea agățat în brațele răsucite ale cactusului ca o muscă în „fălcile plantei *Venus Trap* (*Dionaea muscipula*). Mac a desfășurat o coardă al cărei cârlig triplu pentru agățare l-a aruncat spre elicopter. Cu un *thunk* acesta s-a agățat de o bară din cabină. Ramirez s-a cățărat pe coardă repede ca o maimuță, și, cu prudență, a verificat cu lama cuțitului în jurul ușii dacă nu există firele vreunei capcane explozive (*booby-trap*) instalate de *guerrillas*. Apoi s-a strecurat înăuntru. Acolo erau două cadavre, pilotul și copilotul, cu capul în jos, agățați încă în centurile de siguranță, iar brațele atârnându-le *deasupra* capului de parcă s-ar fi predat. Ramirez nici n-a clipit. A cercetat în jur, inspectând

metodic fiecare cm^2 al cabinei, apoi a coborât în rapel înapoi pe pământ.

Între timp, Dillon a agățat o a doua coardă și a urcat. Era singurul autorizat să caute prin uniformele cadavrelor, și fusese instruit să recupereze planurile de zbor și notițele.

— Piloții au fiecare câte un glonte în cap, i-a spus Ramirez lui Schaefer. Și indiferent cine l-a lovit, a demontat aparatură din el.

Schaefer, cu ochii cercetând constant în jurul luminișului, Și-a ridicat privirea către elicopter. O urmă de dispreț i-a încrețit buzele.

— Doborâți cu o rachetă autoghidată în infraroșu, a spus sec.

— Și mai e ceva, *Major*, a adăugat Ramirez încet.

— Ce anume?

— Nu cred că e un „taxi” obișnuit din Army.

Schaefer se uită la tânărul soldat, cu o privire atentă și nițel întrebătoare, de parcă l-ar fi provocat pe Ramirez să-i spună ceva neplăcut.

— Mi-e mi se pare că e o *pasăre* de supraveghere.

Chiar atunci, Dillon a revenit pe pământ și s-a apropiat de Schaefer și Ramirez.

Oh, Jesus – se gândi Schaefer – *acum chiar că mă scoate din sărite*.

— Le-ați luat urmele? a întrebat Dillon scurt.

— Billy se ocupă de asta, a replicat Schaefer, făcându-i semn lui Ramirez să plece ca să poată vorbi între patru ochi cu Dillon.

Arătând către elicopter, a izbucnit:

— Căutătoare de căldură. Cam sofisticată pentru niște țărănuși de la munte, nu crezi?

— Din zi în zi sunt tot mai bine dotați. Mulțumesc, America.

Dar Schaefer era mai șucărit decât lăsa să se vadă. Era surprins de nivelul de tehnologie pe care reușiseră să-l obțină forțele rebele.

Un sentiment chinuitor că ceva nu era în regulă începu să-l macine, când Billy reveni în luminiș.

— *Major*, se pare că au fost zece, poate douăsprezece *guerrillas*. Au scos niște prizonieri din elicopter, spuse arătând niște urme din apropiere.

Apoi, pe un ton ciudat, a adăugat:
— Nu știu ce-i cu celelalte urme.
— Care„celelalte”?
— Cam șase oameni, cred, spuse Billy, cu grijă. Bocanci militari americani. Vin dinspre nord, din pădure, apoi par să-i urmărească pe *guerrillas*. Nu știu…
Schaefer, tot mai confuz la fiecare detaliu, s-a întors brusc spre Dillon.
— Tu înțelegi ceva? a întrebat pe un ton acuzator.
— Probabil o altă patrulă a rebelilor, a dat Dillon din umeri. Operează tot timpul pe aici. Toată țara asta nenorocită e plină de ei.
— E cel mai ciudat lucru, spuse Billy încetișor, vorbind ca pentru sine.
— Ce anume?
— Urmele astea dinspre nord. Este ca și cum…
Billy părea că nu-și mai găsește cuvintele. El, care descoperea urmele ca un copoi.
— E ca și cum toți cei șase tipi au bocanci de același număr. Și toți cântăresc… cam 72 kg. Fiecare urmă este perfecta.
Dădea din cap neîncrezător, ca și cum nici el nu putea înțelege ce încerca să spună.
— Au mărșăluit ca un fel de mașinărie, a adăugat incredul.
— Du-te din nou în față și vezi ce mai poți găsi, spuse Schaefer, tăindu-i vorbele, impacientat.
Ramirez a luat-o pe urmele lui Billy când acesta a traversat luminișul, cu ochii în pământ, adulmecând fiecare centimetru. De la strămoșii săi Sioux, Billy avea ochii de vultur. Probabil că putea descoperi și urmele unei furnici.
Ca și cum ar fi vrut să-l pună în temă pe Dillon asupra următoarei faze a misiunii, Schaefer s-a întors către acesta și i-a spus:
— Nu vrem nici un fel de accidente. *Sir*.

Se făcuse ora opt dimineața și era cald ca la prânz. Căldura părea să-i înhațe pe oameni de gât, de parcă ar fi vrut să li-l reteze. Fără nici o vorbă, cei doi li s-au alăturat celorlalți. Apoi toți au început să înainteze încet ca niște dinozauri sub greutatea echipamentului, pe poteca deschisă de Ramirez prin vegetația deasă.

Cam la 20 m nord de luminiș, un flutur cu pete roșii a zburat printre lianele verzi cenușii ce atârnau ca niște cabluri din copaci. La întâmplare, de parcă ar fi avut nevoie de o pauză pentru a-și găsi direcția, făptura colorată a aterizat pe creanga unui arbore de bumbac, continuând să bată ușor din aripi chiar și în repaos, picioarele-i abia atingând scoarța aspră. După numai o clipă insecta și-a luat zborul, lăsând o amprentă ciudată pe scoarța copacului, ca o umbra a sa, aproape ca o radiografie.

De fapt, de aproape, scoarța nu arăta deloc ca lemnul. Părea făcut din imagini minuscule , de parcă acest copac ar fi fost modelat printr-un fel de sinteză. Umbra imprimată a fluturelui păru să se dizolve în această scoarță, apoi imaginea a dispărut, înghițită în copac. Acum creanga se mișcă ușor, dar nu ca și cum ar fi fost legănată de vânt. Parcă respira. Apoi a tremurat și a început să se retragă către trunchiul copacului, tăcută precum un boa constrictor.

Acum ceea ce păruse să fie doar un arbore de bumbac a început să pulseze color, iridiscent precum un cameleon. Un fel de flux de forță ciudat își croia drum prin moleculele copacului, dibuindu-și drumul către rădăcini.

Cunoscătorii știau că acest gen de lucruri se întâmplau tot timpul în jungla Usamacinta. Poate că era aceeași forță care făcea să crească orhideele de 15 cm și iarba de mărimea unui șoarece.

Toți știau despre asta. Dar nimeni nu știa, de fapt, nimic. Nimeni nu avea mici cea mai mică idee. Pentru că creatura-copac viețuia în junglă diferit de ceea ce evoluase aici. În realitate, nu era o creangă de arbore de bumbac, după cum nu era nimic altceva de pe pământ. Distingea într-un anume fel țesutul viu de obiectele neînsuflețite prin detectarea amprentei în infraroșu a celulelor vii. Vedea conturul creaturilor vii marcate cu un fel de culoare lichidă care era pulsul căldurii vieții. Dar „vedea” foarte imprecis, pentru că avea ochi când simțea ca și cum i-ar avea. Era ca un suflet pierdut aflat în căutarea unei forme în fiecare floare. Iar acum, și-a concentrat dorințele asupra celei mai evoluate creaturi din lumea în care venise să o viziteze – Omul!

În timp ce echipa își croia drum prin desiș, creatura i-a urmat obsesiv pe sub bolta junglei sărind din creangă în creangă. Se arunca înainte ca un om de științe nebun mistuit de propria curiozitate. Încă mai căuta miile de indicii despre ce-l definea pe om. Pentru că nu avea o formă pământeană proprie, în afară de

ceea pe care și-o asuma, era incapabilă să simtă emoții față de ființele pământești. Nu cunoștea mila sau remușcarea. Era totodată războiul și războinicul în același trup.

Acum era miezul zilei, iar jungla răsuna de zgomotul alb al insectelor și păsărilor, toată viața primitivă din terenul sălbatic țipând fără motiv.

După ce și-a consultat compasul și harta, Schaefer a marcat o altă schimbare de direcție. A transmis un semnal cu mâna în lungul șirului de oameni – vocile ar fi putut alerta pe *guerrillas* – iar grupul l-a urmat în tăcere. Dillon, deși se considera la comandă, era bucuros să lase navigarea pe seama lui Dutch. Era conștient că simțul său de orientare ruginise.

Cam un ceas mai târziu echipa a trecut printr-o cortină de frunze întunecate de *palmetto* și a ajuns la baza pantei unei coline, cu șanțuri adânc săpate în roca poroasă vulcanică și acoperite cu ferigi de copaci, mai adaptate la altitudinea înaltă de cât cele uriașe care creșteau pe pământ în văile călduroase. La o sută de metri mai sus l-au putut vedea pe Ramirez stând pe un bolovan și cercetând valea. A semnalat în jos către grupul de oameni că nu vedea nimic deosebit și că puteau continua să se apropie.

Bill îl lăsase pe Ramirez și urcase într-o crevasă largă, care se întindea în susul pantei. Călca pe broaște, și de două ori a trebuit să se strecoare prin deschizături înguste printre pietrele negre erodate. După două minute nu l-a mai auzit pe Ramirez fluierând ca o pasăre în urma sa, pentru că propria răsuflare devenise grea în pasajul străjuit de pereții abrupți.

S-a oprit o clipă, cu gura și gâtul uscate. Își ridică privirea și trase de o liană cu mici flori portocalii. Și-a scos maceta din teaca de la umăr și a secționat liana. Un fir subțire de lichid galben început să curgă direct în gâtleju-i însetat.

Și brusc, când simțurile l-au alertat asupra unei prezențe suspecte, a dat drumul lianei lăsând lichidul din aceasta să curgă pe pământ. Și-a ridicat carabina cu lansator de grenade M-203 gata de tragere, ochind în lungul crevasei către cotul care bloca vederea. Instinctele îi spuneau că ceva nu era în regulă. Și-a forțat privirea ca să străbată prin bolta deasă de liane și frunze ce atârnau deasupra lui, în căutarea vreunui semn.

Ceea ce l-a alertat nu a fost un semn, nici măcar un sunet. În cei 13 ani de datorie sub arme învățase să rămână nemișcat la orice schimbare bruscă apărută în câmpul său vizual, chiar și atunci când nu era ceva evident identificabil. Bill era dotat cu un al șaselea simț ascuțit, iar presimțirile sale erau arareori greșite. În sălbăticie, confruntat cu posibilitatea de a da piept cu un inamic care te-ar ucide ca pe o muscă, nu trebuie să ignori nici cele mai mici și neconfirmate avertismente. Uneori Billy se simțea copleșit de o aură a morții. Imediat ce o simțeai, trebuia să fii gata să ucizi. În junglă nu exista „al doilea glonț”. Fondul de sunete asurzitoare ale vieții sălbatice în miezul zilei complicau percepțiile lui Billy. *Click*urile și *bâzz*urile, țipetele păsărilor tropicale și pălăvrăgeala maimuțelor, toate erau amplificate însutit de căldura neostoită. Chiar și aici, jos în tunelul umbrit, nu era nici o urmă de răcoare. Era ca într-o oală sub presiune gata să explodeze.

Realizând faptul că nu e nimic imediat, Billy s-a liniștit și a început din nou să înainteze printre cei doi pereți de piatră care abia dacă lăsau loc pentru umerii săi. A ajuns la cot și a tras cu ochiul pe după el, uimit să vadă că crevasa se deschidea pe cealaltă parte a colinei. Simți un val de ușurare la ieșirea din nișa ce semăna cu o grotă, și a razelor soarelui pe ceafă.

Totuși nu putea vedea mai departe de trei metri în față printre ferigi, iar când a început să meargă pe pantă, s-a forțat să rămână în alertă, acordând o atenție specială noului teren. Nu-și dădea seama de ce, dar nu era deloc mulțumit că nu observa nimic în afara semnelor naturale ale junglei. Acolo era ceva ce „ticăia”, chiar dacă încă nu îl putea auzi.

Câteva minute mai târziu, Billy s-a pitit, cercetând atent terenul din fața sa. Părea confuz când a descoperit o urmă de bocanc în noroi, apoi încă una. Și-a ridicat privirea concentrată asupra copacilor, iar urechile căutau să discearnă orice sunet ce nu se potrivea cu ansamblul lucrurilor. *Ce era cu aceste urme de bocanci? De ce păreau a fi prea perfecte?*

Un freamăt ușor l-a făcut să sară în picioare. A înaintat printre ferigi, cu degetele pe trăgaciul dublu al armei sale. În față putea vedea o perdea groasă de mușchi atârnând din copaci. Când s-a apropiat a observat că mușchiul era acoperit de sute de muște care bâzâiau ca o drujbă. Acesta să fie sunetul ce ieșea din „front”? A înaintat cu precauție, rupând o pânză de păianjen din calea sa cu țeava armei gata de tragere. Un miros ciudat i-a

pătruns în nări, dar momentan nu gândea absolut clar. Mintea părea să-i fie ușor defazată, ca și cum, pentru o clipă, s-ar fi aflat înapoi în Louisiana, la vânătoare de *racoon*i împreună cu fratele său.

Cu mâna liberă, Billy a dat deoparte smocurile lungi de mușchi. Văzu ceva fremătând în spatele cortinei și o mișcare ciudată de forme întunecate. Billy tremură ușor, privindu-și mâna care abia atingea mușchiul atârnător. Apoi, ținându-și respirația, cu o singură mișcare a mâinii înmănușate, a dat deoparte mușchiul.

Instantaneu a urmat o explozie de aripi negre fâlfâitoare care l-au orbit când vulturii au erupt în zece direcții. Au chiräit pe lângă Billy, înfuriați pe intrus, lovindu-l cu vârfurile aripilor și cu ghearele peste față și brațe în timp ce el stătea încremenit. Țipetele lor i-au strâns stomacul precum un vechi strigăt de luptă sioux.

Apoi, când norul negru al mâncătorilor de stârvuri a dispărut, chipul lui Billy a împietrit ca o mască a ororii. Ochii i-au ieșit din cap iar gura i s-a deschis într-o stare de șoc total. O gâlgâială de dezgust i-a venit în gât și a rămas hipnotizat, holbându-se la oroarea aflată la doar câțiva centimetri de ochii săi.

Era rânjetul morții întins pe un chip omenesc complet jupuit de piele, cu țesutul muscular expus de curând, din care picura sângele. Trupul era agățat cu susul în jos precum carcasa unei vite într-un cârlig de abator, fiecare bucățică de piele fiind metodic jupuită atât de precis de parcă o întreagă echipă de chirurgi demenți operaseră împreună. Unele fibre musculare încă mai zvâcneau pe trupul ce se legăna în briza umedă.

Șocat, Billy s-a dat înapoi, dezechilibrându-se, și a îmbrățișat trunchiul unui copac vomând puternic. În timp ce stătea la mică distanță de chipul oribil, a reușit să cerceteze și restul scenei macabre. Suspendate de crengile de deasupra cu liane trecute prin tendoanele lui Ahile, atârnau trupurile a trei oameni morți. Fiecare era jupuit și cu abdomenul despicat, golit de organe. Mii de insecte acopereau carcasele și zbârnâiau prin aer într-o frenezie dementă.

Billy – mercenarul care a supraviețuit în tranșeele celor mai cumplite războaie din Angola până în Cambodgia – când a simțit cum îi urcă în gât nevoia imperioasă de a urla. Și-a pus mâna la gură și și-a mușcat degetele, inspirând adânc, controlându-și

reflexul de a voma, apoi s-a străduit să se întoarcă chiar când Ramirez s-a apropiat pe tăcute. Schaefer se afla la doi pași în urma sa.

Rămas cu gura căscată la vederea trupurilor măcelărite și sfârtecate de vulturi, Ramirez a scâncit aproape ca un copil.

— Sfântă Fecioară, a bâiguit cu voce tremurătoare.

Apoi a strigat peste umăr, încălcând codul de păstrare a liniștii.

— Cineva... cineva să dea o mână de ajutor!

Ca şi cum ar fi uitat că *ei* sunt ajutorul. Ca şi cum încă nu şi-ar fi dat seama - chiar și cu evidența sângelui împrăștiat peste tot – cât de singuri erau.

4

În timp ce Ramirez și Billy încremeniseră neajutorați, Schaefer s-a apropiat, îngenunchind lângă grămada însângerată de haine și intestine. A examinat atent echipamentul împrăștiat, întorcându-l pe toate fețele, apoi s-a ridicat ținând în mână o *dog tag* cu un fragment de lanț. Avea o expresie împietrită, uitându-se la plăcuțe, pe care era un nume cunoscut.

— J.S. Davis, Captain, U.S. Army, a citit cu voce tare, fără ton și fără expresie.

Ochii săi priveau increduli de la plăcuțe la trupurile spintecate. A înghițit în sec, și a strâns puternic mușchii fălcilor. Apoi s-a întors cu fața la cei șase oameni care stăteau palizi și uluiți la marginea luminișului.

— Dă-i jos, Mac, a ordonat pe un ton rece.

Calmul vocii masca furia dincolo de obișnuita sete de răzbunare a soldatului după o bătălie sângeroasă. Davis și Schaefer aveau o lungă istorie împreună. De la tabăra de instrucție din urmă cu 20 de ani, au fost prieteni și camarazi. În ’79 abia și-au salvat pielea dintr-o misiune secretă din Malaysia. Davis a fost cel mai bun pilot de elicopter din branșă, și de două ori s-a băgat în bătaia focului ca să-l extragă pe Dutch din *budă*. Acum era o chestiune personală între el și inamic. Va intra și în iad ca să-i facă să plătească.

Mac a înaintat că să execute comanda maiorului. Cu pumnalul de luptă ascuțit ca un brici a tăiat pe rând lianele care suspendau cadavrele. Ceilalți stăteau în jurul acestora ca o gardă de onoare, prea mândri ca să-și piardă cumpătul, împietriți până ce șocul va trece, știind că la fel ca Schaefer vor fi cuprinși de o furie care îi va face din nou puternici. Mac s-a aplecat peste cadavre, ridicând alte două *dog tag*.

Într-un târziu Schaefer s-a întors către Dillon, care stătea tăcut lângă ceilalți, cu gura puțin căscată, la fel de inert ca și oamenii pe care era de presupus că-i comandă.

— Îl cunosc pe acest om, spuse maiorul, ținând plăcuțele *dog tag* aproape de fața lui Dillon, legănându-le ca un hipnotizator.

— *Beretă Verde*, de la Fort Bragg. Ce dracu făcea aici? Ultima oară când am auzit de el făcea pe „taximetristul” la Camp David, și plimba ciobănescul Șefului. Avea nevoie de o misiune în junglă cum ar fi avut nevoie de o a doua *sculă*. Deci, ce făcea – ca să fie scalpat în asemenea hal – în rahatul ăsta de țară. Ai vreun răspuns, Dillon? a întrebat furios.

— Este… este ceva inuman, asta este, a răspuns Dillon cu dificultate. Îmi pare rău, Dutch, nu știu…

— Poate ar trebui să sunăm la ACLU, nu-i așa? Să vedem dacă putem face o plângere. Frumos și tipărit, nu? vocea-i era plină de dispreț.

— Uite care-i treaba, Dutch, mie nu mi s-a spus despre nici o operație sub acoperire desfășurată în această zonă. Ei n-ar fi trebuit să se afle aici. Aș fi știut.

— Eh, cineva i-a trimis, a șuierat Schaefer, nesatisfăcut și iritat.

Oricum, în acest moment era clar că nu-l interesau căcaturile oficiale. Mac s-a întors în luminiș, punându-și pumnalul în teacă cu un gest violent.

— Probabil că au fost surprinși de *guerrillas*… animale nenorocite, a mârâit Ramirez.

Își șterse cu antebrațul fruntea murdară și asudată. Atunci a observat că mâinile îi tremură. Și le-a băgat repede în buzunare.

Cu toții încercau să înțeleagă, ca să afle un motiv rațional pentru care s-a putut întâmpla asemenea faptă. Nici unul dintre ei nu mai văzuse asemenea tratament barbar aplicat de un inamic – nici în Columbia, nici în Liban, nicicând în toți anii lor de

combat, care la un loc făceau probabil un secol. În adâncul lor, continuau să creadă că între inamici exista un cod nescris, care stabilea niște limite gradului de tortură implicată… cel puțin printre așa-numiții soldați profesioniști. Dar aceasta era atât de departe de acest cod, încât nici măcar nu aveau un context pentru așa ceva. Era ca o autopsie dementă.

— Nu așa ar trebui să moară un soldat, îi spuse Mac lui Blain, lansând un scuipat galben-maroniu de tutun mestecat pe o floare de bananier. E timpul să scot la interval bătrâna scula care omoară fără dureri.

A tras chingile velcro și a deschis o geantă din material textil agățat pe după umăr și și-a scos afară bebelușul: o mitralieră gatling cu șase țevi adaptată (portabilă). În lumina soarelui a sclipit întunecat, mortală ca un câmp de mine portabil.

Între timp, Billy înaintase la oarece distanță de ceilalți și cerceta solul de dincolo de carnagiu. S-a aplecat de câteva ori către iarba călcată, de parcă ar fi adunat niște monede de pe jos. Apoi s-a ridicat cu palma deschisă, arătându-i lui Schaefer câteva tuburi de cartușe trase. Dutch s-a apropiat de el.

— Ce s-a întâmplat aici, Billy? a întrebat încet, simțind că acesta își chinuia mintea încercând cu disperare să pună toate indiciile la un loc. Schaefer știa prea bine că, dintre toți oamenii săi, Billy avea cel mai intuitiv simț pentru rezolvarea unui asemenea *puzzle*. Schaefer obișnuia să spună despre el că este jumătate copoi, jumătate vraci.

— Nu pricep, *Major*, a răspuns Billy șovăielnic.

Însă, ca de obicei, era deosebit de sigur pe el, indiferent cât de enigmatice erau dovezile.

— Aici a avut loc o luptă. S-a tras în toate direcțiile. Cam 4-500 de cartușe.

— Nu pot crede că Davis a intrat drept într-o ambuscadă, chiar dacă *era* prizonier, a ripostat Schaefer, amintindu-și de „radarul” prietenului său mort.

Davis avea ochi și în ceafă. Nimic, niciodată, nu l-a luat prin surprindere. Semăna cu Schaefer. Ideea că ar fi intrat într-o ambuscadă era o insultă.

— Nu, nu e vorba de asta, *sir*, a fost Billy de acord. De altfel, nu este nici o singură urmă care să arate în *ce* au tras. E ca și cum ar fi tras aiurea în aer. N-are nici un sens.

Billy și-a scărpinat bărbia nerasă și, un moment, a rămas meditativ.

— Și habar nu am *unde* dracu au dispărut tipii aceia cu bocanci noi. Trebuie să fi plecat undeva.

— Stai puțin – ce-i cu restul oamenilor lui Jack? a întrebat Schaefer vehement, parcă dorind să-l aducă la realitate per Billy – indiferent care o fi fost aceasta. Unde sunt *guerrillas* care i-au luat din elicopter? Și unde sunt blestemații ăia de politicieni?

Acum, practic țipa.

Billy a dat din cap.

— Nici un semn, spuse simplu. Nu au plecat de aici, *Major*.

Apoi, parcă speriat de misterul pe care-l dezvăluise, a adăugat stângaci:

— E ca și cum, într-un fel sau altul, au dispărut.

Schaefer s-a zbuciumat o clipă. Încercând să formuleze în minte o strategie. Apoi, cu un uriaș efort de voință, i-a ordonat sec:

— Găsește-mi o urmă, Billy. Vreau să lichidez niște *guerrillas*.

Și în torcându-se către restul echipei, a strigat:

— OK, băieți, funeraliile s-au încheiat. O luăm din loc. Cinci metri distanță. Nici măcar nu respirați.

Ca un fulger, maiorul a activat toate „sistemele” la setări maxime, asta însemnând în cazul său mai multă energie decât a unui camion de mare putere. Dar pur și simplu nu putea îndura ambiguitatea și inacțiunea. Mușchii și mintea i-au intrat în stare de alarmă, cu simțurile atente la orice. În vene era pompată adrenalină pentru că se declanșase modulul-combat – toate *motoarele* pornite – cu o forță ce-i dădeau abilități aproape neomenești.

Ceilalți l-au urmat imediat. Deși nici unul nu-i putea egala vigoarea inexplicabilă sau mentalitatea brută, măcar reușeau să țină pasul cu el. Pregătindu-se psihic pentru contactul cu oricine o fi fost responsabil pentru tortura lipsită de sens și spintecarea camarazilor, oamenii se pregăteau pentru luptă fiecare în felul său.

Blein a introdus în armă o bandă cu cartușe, după care a armat gata să deschidă focul. Mac și-a strâns șireturile de la bocanci cu atâta concentrare, de parcă viața sau moartea sa depindea de strânsura șireturilor. Dillon a notat în carnet direcția

dată de busolă. Ramirez își lustruia de mâneca uniformei de camuflaj inelul cu perlă neagră. Hawkins a ajustat cuiele a două grenade și le-a agățat la centură; apoi și-a scos pieptenele și l-a trecut prin părul negru de irlandez.

Dar în același moment al ritualului elaborat, fiecare a schimbat o privire fugară cu ceilalți. Și-au reconfirmat spiritul camaraderesc, înțelegând fără vorbe amestecul de semnale din ochii celorlalți – mânia, teama, și suportul. Dar ieșea în evidență certitudinea morții – a camarazilor lor, a inamicului și propria moarte. În adâncul *minei* a fost aprins un chibrit, iar gazul care alimenta acest foc putea răbufni, pârjolind întreg pământul.

— E timpul pentru răzbunare, a declarat Blain cu o mânie controlată, când a ridicat mitraliera gatling fixând-o la nivelul șoldului.

Mac a tras de încărcătorul armei sale M-60, băgând cartuș pe țeavă. Era gata să dezlănțuie focul. Au rânjit unul la altul, gata să descopere și să înfrunte, *gălbejiți*, huni sau tătari. Culoare de războinici sângeroși de pe fețele lor date cu cremă de camuflaj făcea un contrast straniu cu echipamentul lor high-tech de luptă. Era ca și cum Hanibal traversa Alpii cu rachete V-1 pe spinarea elefanților.

Mac și Blain, aflați amândoi în frunte, se grăbeau unul pe altul, între ei fiind o provocare permanentă. Aceasta, și amintirea uciderilor brutale pe care tocmai le descoperiseră, îi făceau nerăbdători să tragă fără a mai pune întrebări de nici un fel. Dacă vreun inocent le stătea în cale… asta e. Lui Mac și Blain nu prea le venea să plângă de mila inocenților. La fel cum nu era cazul să-i întrebi ce părere au despre My Lai.

De pe crengile din coroanele dese ale copacilor plini de frunze, invadatorul îi urmărea fără să piardă nici un amănunt. Incapabil de ură, furie, frică sau milă, incapabil să înțeleagă că ceea ce le-a făcut morților a fost ceva josnic, dezonorant, supraveghea marșul commandoului prin celulele sale sensibile la emisia de căldură. Era ascuns atât de adânc în frunzișul copacilor încât era imposibil de spus ce formă a luat, poate de maimuță sau de cioară, sau poate de ceva mai mutant. Dacă unul dintre oameni s-ar fi uitat cu un binoclu direct în frunziș, ar fi putut zări strălucirea galbenă a unui ochi, dar acesta era doar o terminație a nervilor înconjurată de propriile secreții, precum cuibul unei

insecte. Deși privea și percepea totul, nu avea nevoie să *vadă* sau să înțeleagă. Din vremuri imemoriale evoluase dincolo de asemenea concepte. Și totuși nu se putea opri să privească.

Oamenii de jos nu cunoșteau nimic dincolo de ei înșiși. Fiecare acționa individual și se adapta singur la terenul dur, blocând orice altceva în afară de mișcare spre înainte, în liniște deplină. Chiar și cu bagajul său enorm, Mac se mișca cu grație, fără zgomot, prin junglă. Pășind ușor ca un cerb, Dillon îl urma la 5 m în spate. Negrul a călcat accidental pe o ramură ruptă a unui copac căzut, piciorul înfundându-i-se în putregaiul infestat cu larve. O bucată s-a rostogolit în josul pantei, antrenând în cădere pietriș și alte resturi, iar în final, cu un zgomot înfundat, s-a proptit într-un bolovan de la bază. Nu a fost cine știe ce zgomot, dar nu putea fi făcut decât de un om.

Instantaneu, Dillon s-a lăsat pe vine, într-o poziție defensivă, atent la orice semne că și-ar fi dat în vileag poziția. Își forța ochii și urechile, îngrozit că a dezvăluit inamicului prezența echipei, dar jungla rămânea nemișcată. În asemenea circumstanțe accidentele nu erau permise. Dillon se simțea ca un idiot. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat nicicând dacă el ar fi avut măcar câteva zile la dispoziție ca să-și reintre în formă. Cu 24 de ore în urmă stătea amețit la biroul său din Langley, când a primit pe neașteptate ordinul să plece în această misiune. Avea o durere cumplită în gambe, și reușise să-și vatăme și spatele pe când trecea peste niște rădăcini. Chiar ca un idiot!

În timp se Dillon asculta, cu dinții strânși, gândindu-se la propria prostie, Mac a apărut neauzit din spatele unui tufiș, făcându-și drum printre frunzele mari. S-a apropiat la câțiva centimetri de fața lui Dillon, privindu-l cu ochii arzând de furie și dispreț.

— Ai terminat-o cu mine, labagiule! a șuierat, scuipându-i stropi de salivă în față. Mi se rupe cât de mare sculă ești la Washington. Dacă îmi mai dai de gol poziția încă o dată, te tai ca pe un porc și-ți rămâne curul aici. Și n-ai decât să reclami senatorului tău dacă nu-ți convine. Ai înțeles, gagiule?

Dillon i-a înfruntat privirea neagră, dar nu a spus nimic. Cunoștea regulile din combat la fel de bine ca și Mac și tocmai le încălcase. Mac s-a întors și a dispărut în vegetația deasă. Când

avea arma încărcată, Mac nu dădea nici doi bani pe ierarhie. Nici chiar când era foarte bine dispus nu i se adresa nimănui cu ‘*sir*’, nici chiar lui Schaefer.

Dillon a rămas fără grai, uitându-se la perdeaua de frunze care-l înghițise pe Mac. Dar Dillon nu avea nici o alternativă, nici oficială, nici de alt fel. Și-a reluat deplasarea, de data aceasta atent la fiecare pas.

Între timp, Mac a ajuns lângă Blain care se pitise sub un bananier, mestecând încet un fruct, în timp ce cerceta natura împrejurimilor. Acum arăta și mai mult a gorilă, decât de obicei. Mac s-a dat lângă el, și au vorbit pe șoptite.

— Ia zi, băi, taure. Ce s-a întâmplat acolo? Avem ceva mișcare?

— Noo, a murmurat Mac. Căcăciosul ăla de paltonar a făcut destulă larmă cât să ne bage-n budă. Să nu-l lași să se apropie prea mult de curu’ tău, da? Nu vrei să ajungi atârnat și jupuit ca un iepure.

A râs mânzește cu voce reținută. Apoi și-a șters fruntea cu dosul palmei. Sudoarea amestecată cu praf și grăsimea din culorile de camuflaj îi picura în ochi, stânjenindu-i vederea. Blain și-a bătut cu afecțiune arma cu palma:

— Te aud, taure. Dar nu-ți bate capu’. Eu și bătrâna-mi *sculă* supraveghem ușa din față. Nătărăul n-are decât să bată și darabana, mi se fâlfâie.

Pe cât de încăpățânați și duri erau cei doi, simțul lor de camaraderie era extrem de serios; și simțeau nevoia să și-l reafirme în fața incompetenței lui Dillon. De asemenea, se distrau la maxim pe seama statutului de outsider al lui Dillon, savurând dificultatea cu care negrul ținea pasul cu ei. Dacă cineva i-ar fi acuzat de rasism, l-ar fi privit ca pe o ciudățenie a naturii. Mac și Blain făceau mișto de toată lumea. Nu prea erau duși de multe ori la biserică.

Mac a mai înaintat vreo zece metri, și-a scos capul din frunziș ca să facă o recunoaștere, apoi a semnalat pe tăcute. Restul echipei s-a deplasat rapid în susul pantei, abia vizibili prin vegetația deasă când s-au dispersat în poziție defensivă. Zona cu tufișuri se oprea chiar pe creasta dealului, unde fuseseră tăiate și arse pentru a se crea un loc de observație, deși momentan nu era nimeni acolo. Colina părea cu desăvârșire pustie. Commandoul s-a târât pe pământul înnegrit pe care mișunau insecte.

Vârful colinei era aproape pașnic, mult mai tăcut decât jungla înconjurătoare. Cerul albastru strălucea asupra după-amiezii tropicale. Oamenii, camuflați la fel de mult de cenușă și praf precum uniformele de combat, asudau din plin pentru că pământul lipsit de umbră și negru absorbea razele soarelui ecuatorial, crescând temperatura de imediat deasupra sa până la arșița de 44^{0}C.

Schaefer și Ramirez au fost primii care au ajuns pe creasta colinei și au încremenit ca niște șopârle când au aruncat o privire în vale de pe cealaltă parte a acesteia. Sub coronamentul unor arbori de cauciuc era improvizată o tabără a *guerrillei*. Totuși cu cât o studiau mai mult, cu atât mai puțin părea a fi improvizată. Câteva *palapa* mari răspândite pe panta colinei adăposteau niște cuiburi de mitraliere. Acestea, coborând până la nivelul pârâului ce șerpuia pe fundul văii, păreau să fie foarte sofisticate, unele dotate cu armament anti-aerian. Unde credeau rebelii că se află, în S-E Asiei? De ce erau atât de înarmați? Doar guvernul nu-i ataca chiar atât de dur, nu-i așa?

Cam 30 de oameni se mișcau prin tabără, echipați în diverse combinații de uniforme cu camuflaj de junglă, jeanși și tricouri – unul avea imprimat pe spate '*Bruce is the Boss*'. Câțiva erau înarmați cu carabine de asalt AK-47, iar o mitralieră grea era amplasată pe principala cale de acces. Era bine protejată și ascunsă vederii din aer de către copaci, și în mod evident mai mare decât cele mai multe tabere din munți, plasate în puncte strategice în toată zona de război. Era mare chiar și după standardele din Nicaragua.

Iar în acest moment era păzită doar de doi oameni.

Schaefer, cerceta printr-un binoclu, scanând fiecare centimetru al taberei de dedesubt. A depistat o santinelă care stătea deasupra barăcilor, pe panta opusă, pe jumătate adormită în soare și sprijinită în armă. Altă santinelă patrula în sus și jos în cuibul de mitralieră de la punctul principal de acces. Era inexplicabil faptul că nu aveau un om fixat în vârful colinei unde Schaefer și Ramirez stăteau lungiți pe pământ – poate că deveniseră prea încrezuți, după ce cu o zi mai înainte au doborât un elicopter al SUA. Sau poate erau ghiftuiți și somnolenți, ca un șarpe care a înghițit un șobolan.

În tabăra propriu-zisă, Schaefer a observat un *guerrillero* care ducea un lansator portabil de rachete, la spate, peste o

bandulieră cu rachete. A mai descoperit și o stație de radio și console care nu aveau de unde să provină decât de pe un elicopter american de supraveghere. Schaefer a dat deoparte binoclul și s-a uitat la Ramirez, care a dat din cap a confirmare. Și el făcuse asociere dintre echipament și elicopterul doborât.

— Se pare că vom trage la țintă, a murmurat Schaefer cu mulțumire.

— La țintă fixă, *Major*, a rânjit larg Ramirez. Nu sunt nici femei, nici copii. Nu trebuie să fim prea regulamentari, nu-i așa?

Deodată, atenția le-a fost atrasă din nou asupra taberei la auzul unui țipăt înăbușit care venea din spatele ușii acoperită de o perdea, a barăcii mari. Cortina a fost dată violent deoparte, și un ostatic care gemea a fost împins afară. Nu avea tricou și sângera din rănile făcute cu biciul. Era evident că ore întregi a fost bătut zdravăn. Mâinile îi erau legate la spate, și s-a împiedicat imediat după ce a fost îmbrâncit pe ușă. A căzut la pământ, deși a încercat să se mențină cu greu în picioare. Avea gura plină de sânge pe care l-a scuipat sfidător peste umăr.

Un comandant *guerrillero* a ieșit din baracă, în spatele lui. Înalt, mustăcios, cu armă la șold, l-a lovit sălbatic în stomac pe ostatic. Apoi a îngenuncheat lângă victima sa, și-a scos pistolul din toc și l-a armat încet, vrând să-i prelungească agonia. A șuierat ceva în spaniolă.

— Tu să te duci dracului! a ripostat ostaticul în limba celui ce-l ținea captiv. S-o fuți pe mă-ta! Abia așteaptă!

Guerrillero l-a înșfăcat de păr, i-a pus țeava pistolului în ureche și, cu un rânjet de satisfacție, a apăsat pe trăgaci. Laterala capului ostaticului a explodat împrăștiindu-se pe toată cortina care acoperea ușa. În mintea ucigașului, curățenia nu-și găsea locul. Acesta a dat drumul mortului să cadă la pământ și s-a ridicat cu un aer de macho victorios, voios ca un bătăuș de cartier. A mai dat un șut în trupul neînsuflețit.

Apoi a pus pistolul la loc în toc, s-a întors și a intrat liniștit în baracă, având grijă atunci când a dat deoparte perdeaua, să nu se murdărească pe degete cu resturile de creier și sânge. Perdeaua a căzut la loc. Cadavrul a rămas părăsit în țărână. Nici unul dintre ceilalți *guerrillas* nu s-a deranjat să-l mute de acolo. După aspectul general al taberei, se vedea că nu sunt deloc meticuloși cu gunoaiele lor.

Schaefer, cu chipul împietrit după omorul brutal, a lăsat jos binoclul. În ochi avea o expresie de ură și determinare rece.

Ramirez dădu să se năpustească înainte, iar Dutch abia s-a abținut să nu-l pocnească după ceafă. Ramirez nu se spărgea deloc în figuri religioase, deși îi mai rămăseseră oarece amintiri ale rugăciunii zilnice pe care o spunea la masă mama sa. Dar Schaefer nu avea nici măcar atât.

Cei doi s-au retras repede de pe creasta colinei, alăturându-se celorlalți. Schaefer a făcut o mișcare circulară cu degetul și toți oamenii s-au adunat în jurul său în formație strânsă, stând ghemuiți.

Schaefer a vorbit cu mânie reținută:

— Au ucis unul dintre prizonieri. Nu știu câți au mai rămas. Așa că îi atacăm *acum*.

Dillon a confirmat dând din cap, ca și cum încă mai încerca să dovedească că toate ordinele trebuie aprobate de el. Toți ceilalți l-au ignorat total.

Blain și Mac, din nou în frunte, au căutat o cale de acces prin jurul colinei, târându-se pe burtă dincolo de zona arsă, sub protecția ierbii înalte. Când înaintarea a devenit dificilă, Blain a lăsat deoparte iubita sa gatling și magazia de cartușe-rucksack. Apoi și-a scos pumnalul de combat și l-a pus între dinți. Părea că se bucură să intre într-o luptă corp-la-corp.

El și Mac s-au strecurat pe sub vegetația joasă, în tandem precum doi tigri aflați la vânătoare. Deodată, Mac a încremenit, cu sudoarea curgând pe fața-i acoperită de camuflaj. Și-a ridicat mâna, semnalându-i lui Blain să se oprească. Mac descoperise un fir metalic subțire care declanșa o capcană. A întins mâna și a trecut un deget cam la 5 cm pe sub el, până ce l-a observat și Blain și a confirmat cu o mișcare a capului.

Mac a arătat spre punctul unde firul dispărea într-un smoc de trestii. S-a târât până acolo și le-a dat deoparte cu mâinile, descoperind o mină Claymore de mărimea unei farfurii. Rânji satisfăcut la gândul că după ce va „aranja” mecanismul defensiv, acesta va exploda împotriva *guerrillelor* care l-au pus. Mac s-a aplecat asupra minei și și-a ținut respirația. Apoi a reorientat mina, răsucind-o cu un sfert, așa încât să ajungă cu fața către tabără. Apoi a reatașat firul.

Între timp, la 30 de metri mai încolo, *observatorul* absorbea celulele unui bananier. A consumat întreg copacul, în același timp replicându-l perfect. Într-o microsecundă copacul nu a mai fost. Acum era doar invadatorul cameleonic, deși nici chiar maimuțele care se împerecheau printre frunzele lui n-au băgat de seamă transformarea. Bananele pătate arătau la fel și aveau același gust pentru muște. *Creatura* și-a activat simțurile în tăcere.

Îi supraveghea pe Mac și Blain cu vederea sa în infraroșu, trupurile lor apărându-i înconjurate de o aureolă. Firul electric capcană, datorită energiei concentrate, îi apărea *invadatorului* foarte strălucitor, chiar și în lumina soarelui de amiază, ieșind în evidență pe fondul foliajului junglei. Creatura s-a gândit că oamenii probabil se hrăneau, bând curentul precum albinele polenizatoare. Încă nu înțelegea care era intenția lor. Fiecare dintre celelalte specii păreau să se încadreze în marele *Plan*, iar *invadatorul* călătorise prin univers tocmai ca să-l studieze. A adunat specimene de peste tot care erau stocate în mintea sa precum fluturii într-un insectar.

Nu și omul. Omul era altceva, precum însuși alienul. Era ca și cum universul, în fine, a îndrăznit să creeze ceva egal capacității alienului de a-și pune întrebări.

Și tot ce știa era că trebuie să-i asimileze.

5

În timp ce Mac și Blain reatașau firul la mină, Billy, la comanda lui Schaefer, a luat-o înainte. Acoperit de malul pârâului, s-a strecurat până la trei metri de santinela care stătea de gardă în copacii din partea cealaltă a taberei. Omul nu era deloc atent, preocupat să fumeze o țigară *ganja* în timp ce asculta cu căștile în urechi muzica de pe un player. Se mișca ușor în ritmul muzicii, Precum o săgeată, Billy a sărit asupra lui, trăgându-l și acoperindu-i gura, în timp ce-i smucea capul pe spate și-l trântea la pământ. Cu cealaltă mână i-a înfipt pumnalul pe sub stern, ucigându-l instantaneu.

Billy putea auzi sunetul slab al muzicii ce izvora din căști – Billy Joel '*Uptown Girl*'.

— Mai ușor cu *rock'n'roll*ul, omule, i-a șoptit Billy *guerrillero*-ului mort. Îți face praf creierii.

Acum, fiind o zonă nepăzită în partea de S-V a taberei, Billy le-a făcut semn celorlalți să înainteze. Schaefer a venit dinspre mal și a trecut pe lângă Billy. Când a ajuns la marginea copacilor, s-a lăsat din nou pe burtă și s-a târât aproape de intrarea principală, unde s-a pitit după caroseria ruginită a unui camionete vechi. Osia din spate era ridicată pe niște blocuri din beton, iar motorul funcționa în ralanti. Pe una din roți era atașată o fulie cu curea ce acționa o pompă care extrăgea apă din pârâu. O altă santinelă se afla în cabina deschisă a camionetei și supraveghea plictisit panta de deasupra taberei, nițel amețit de fumul de eșapament.

Un alt *guerrillero* aflat în spatele camionetei, stătea lângă niște echipament radio „eliberat" de pe elicopterul american doborât. Înjura încontinuu pentru că aparatura era prea complicată pentru el. Era un om simplu, iar antrenamentul în *guerrilla* a fost departe de aparatura computerizată. Cel din cabina camionetei a plesnit o muscă ce-i bâzâia pe la urechi și tocmai voia să-i propună „radiofonistului" s-o lase baltă și să se ocupe de niște *Carta Blanca*. Pe ziua de azi au făcut destul pentru *Revolución*.

În acel moment, auzind un zgomot dinspre partea pasagerului, s-a întors… doar ca să primească pumnul-baros al lui Mac în gât. Lovitura i-a zdrobit traheea înainte de a putea scoate vreun țipăt. Simultan, Blain a venit pe lângă aripa din față a camionetei în spatele celui de la radio. L-a smuls din benă, trântindu-l la pământ, după care i-a înfipt pumnalul de două ori în piept. Singurele sunete care au acompaniat fiecare moarte au fost o ușoară expirație și un gâlgâit de sânge în gât. Mac și Blain se mândreau cu tehnica lor lipsită de zgomote. Un eventual strigăt ar fi fost echivalent cu incompetența. Nu se putea lua în considerare o ucidere zgomotoasă.

În exact același moment, Ramirez s-a mișcat într-o poziție în laterala și deasupra taberei. A cercetat cu grijă dacă lansatorul său de grenade aste gata de foc – șase proiectile, magazia plină. Apoi și-a aranjat MP-5 în fața sa, așteptând fluieratul-semnal din partea lui Schaefer.

Între timp, Mac și Blain s-au retras înapoi în tufișuri, iar Schaefer, rămas lângă camionetă, a observat o geantă cu exploziv agățată de maneta schimbătorului de viteze. Motorul camionetei continua să funcționeze, deși cam astmatic. Cadavrul din cabină era căzut peste tabloul de bord, așa încât maiorul nu putea să scoată cheia din contact. Oricum, dacă oprea motorul, careva din tabără ar fi venit alergând. În timp ce privea prin partea cealaltă a cabinei fără portiere, l-a văzut pe Ramirez semnalându-i de pe panta colinei, aproape invizibil prin vegetația deasă. Schaefer i-a răspuns prin aceleași semne ca ale surdo-muților, indicându-i să stea cu ochii pe camionetă.

Apoi s-a asigurat că Dillon și Hawkins erau pregătiți. Binoclul lui Dillon era orientat către amplasamentul mitraliere. La fel și carabina lui Hawkins. Erau gata cu toții. Schaefer a pus două degete pe buze și a scos un fluierat scurt și pătrunzător pe două note. Dacă *guerrillas* s-ar fi alertat, s-ar fi mirat doar ce caută în junglă un *blue jay* originar din nordul Minnesotei. Dar ei erau relaxați. Triumful din acea zi îi amețise, iar acum dormitau cu burta-n sus, parcă cerând să fie atacați.

— Ești gata, puștiule? l-a întrebat Dillon pe Hawkins.

— Da, *sir*, a șoptit irlandezul excitat.

Într-o situație de combat, Hawkins respecta cu plăcere ierarhia de comandă. Era dispus să lase deoparte supărarea față de negru, doar pentru a avea în preajmă un ofițer superior. Nu

vedea nici o contradicție în acestea. Înainte a fost o luptă pentru putere; acum era război. Lui Hawkins îi plăcea ca războaiele sale să aibă reguli.

Pe când ei se târau prin iarba înaltă către marginea taberei, Schaefer a retezat cureaua de transmisie cu pumnalul. Grosimea acesteia era de mai mult de un centimetru, iar Dutch transpira manevrând concentrat lama. În fine, a retezat toate fibrele, și capătul a lovit prin aer ca un bici, iar motorul accelerat a făcut un zgomot mai puternic. Apoi Schaefer s-a dus în spatele camionetei și s-a aplecat deasupra osiei ca un halterofil ce se pregătește să-și ridice haltera.

Camioneta cântărea 1,5 t. Chipul i s-a congestionat, venele de la tâmple fiind gata să plesnească în timpul efortului de a ridica mașina de pe butuci. Punându-și fiecare fibră musculară la treabă, gura i s-a strâmbat într-o grimasă și din gât i-a scăpat un mârâit adânc. Schaefer putea simți cum arcurile ruginite și șasiul au început să scârțâie în timp ce se mișcau de pe suporți. Cu un icnet final și o smucitură a ridicat cu totul osia de pe butuci și a împins camioneta spre înainte. Respirația i-a explodat pe gură într-un strigăt victorios.

Camionul a pornit înainte vibrând, apoi a coborât încet în josul pantei, jantele lipsite da cauciucuri săpând în solul moale. Schaefer a fugit să se adăpostească în vegetația deasă de pe malul pârâului.

Pe când camioneta prindea viteză și făcea un zgomot tot mai mare, un *guerrillero* și-a ridicat alarmat privirea în susul pantei, uimit să vadă vehiculul zgomotos venind spre tabără. La urletele sale, s-a adunat un mic grup de oameni surprinși care au alergat grăbiți, încercând să oprească mașina. Dar aceasta cobora tot mai rapid către luminiș, zdrobind plantele și ce mai întâlnea în cale. Se îndrepta spre *palapa* principală.

Guerrillas, ținându-se unul de altul cu brațele întinse ca niște elevi la un miting, au făcut o „încercare” rizibilă de încetinire a înaintării camionetei.

I-a risipit ca pe niște soldăței de jucărie și a izbit prin peretele frontal. Acoperișul de stuf s-a prăbușit, iar camioneta a ieșit prin partea cealaltă zdrobind parii din bambus ce susțineau pereții și mobilierul din interior.

O juma’ de duzină de *guerrillas* năuciți s-au întors ca să privească în susul pantei, căutând vreun indiciu care să explice

dezastrul bizar. În timp ce stăteau încremeniți, Schaefer a scos cuiul unei grenade defensive (tip *ananas*) și a *pasat*-o lung prin aer, ca la fotbal. Traiectoria arcuită s-a terminat în centrul taberei, rotindu-se pe deasupra capetelor insurgenților, apoi s-a rostogolit pe sol înainte de a se opri într-un depozit de combustibil. A urmat o pauză agonizantă, timp în care până și ciripitorii din junglă au părut că-și țin respirația. Apoi grenada a explodat, incendiind combustibilul, iar rezervorul a explodat și el într-o incredibilă minge de foc, un vuiet galben-portocaliu cu detunături cumplite. Șrapnelele șuierau prin aer în toate direcțiile. Brațul unui *guerrillero* a fost secționat de la cot, iar pe altul l-a orbit la un ochi.

„Bananierul" de pe panta colinei păru deodată să se contracte. Alienul s-a retras în siguranță la sol, ca și cum nu putea suporta intensitatea a ceea ce începuse să se întâmple. Celulele optice erau orbite de *flash*urile albe ale exploziilor, radarul său sensibil la infraroșu fiind momentan copleșit. Acest gen de putere îl făcea să se teamă de om, iar el detesta să se teamă. Era codul său: nimic nu putea să depășească mândria și onoarea. Pur și simplu nu putea tolera nici o putere mai explozivă decât a sa, așa că s-a cufundat în sine însuși ca să pună la cale o strategie. Trebuia să învingă, chiar și aici, pe această planetă plăpândă ale cărei creaturi erau înclinate să se distrugă una pe alta.

Când o grămadă de oameni au ieșit din diferitele barăci, o a doua explozie a răsunat, cauzată de geanta din vehicul care a explodat cu un vuiet asurzitor. Camioneta s-a spulberat în fragmente de oțel ce au străbătut tabăra precum șrapnelele de bombă. Două barăci s-au prăbușit, transformându-se în grămezi de paie. Trei oameni au fost loviți din alergare, dar doar doi au murit pe loc.

Imediat după explozie, Schaefer a sprintat în josul pantei, pe urmele camionetei, profitând de starea de uluială a rebelilor. Fără să țintească pe nimeni în mod special, trăgea glonț după glonț cu M-203, rănind și ucigând câțiva *guerrillas* care se împleticeau pe acolo.

Hawkins și Dillon alergau și ei, lăsându-l pe Ramirez să-i acopere, pentru că unii rebeli și-au revenit din uluială și au început să-și folosească armele.

Gloanțele au spulberat pământul de la picioarele lui Hawkins și Dillon pe când se apropiau de Schaefer ca să formeze o linie de tragere. Dutch a lansat încă o grenadă de 40 mm, și toți trei trăgeau rafale lungi de gloanțe.

Blain și Mac au erupt din tufișurile din spatele barăcii principale, lansând și ei un foc nimicitor din flancul drept.

Acum, commandoul acționa ca un clește din ambele părți, iar rebelii nu mai știau încotro să riposteze. Cu pumnalul de combat Mac despicat abdomenul unuia cu fizic de fundaș de fotbal american, apoi și-a rotit brațul ca să secționeze gâtul altuia.

Practic, au făcut „franjuri" toată tabăra. Un locotenent *guerrillero*, care zbiera ordine futile, a scos un strigăt în gâlgâit de sânge când hainele și pielea i-au fost cuprinse de flăcările unei grenade ce l-a lovit direct. S-a aruncat în junglă, lovindu-se cu palmele într-o încercare disperată de a stinge flăcările fosforice ce-l învăluiau.

Ramirez, aflat pe pantă cu aruncătorul său de grenade, continua să lanseze proiectile asupra taberei așa încât nici un inamic să nu se poată strecura și să scape dincolo de pârâu.

Deodată, a văzut doi rebeli într-un cuib de mitralieră. Încercau frenetic să pună o bandă cu cartușe în încărcător, dar chiar în momentul când au vrut să ochească asupra flancului stâng al commandoului de asalt, Ramirez a lansat două grenade. Chiar în secunda când cei doi i-au avut în vizor pe Schaefer, Dillon și Hawkins, capetele le-au explodat. Detonația nu numai că a smuls mitraliera cât acolo, dar a și aruncat bunkerul șapte metri în aer, făcându-i hamburgeri pe *guerrillas*.

Într-una dintre barăcile rămase, un rebel terorizat a îndreptat arma tremurând asupra lui Schaefer, când acesta s-a oprit ca să reîncarce. Dillon l-a văzut la timp și a urlat un avertisment către Dutch:

— DREAPTAAA!

Instantaneu, Schaefer s-a trântit l-a pământ când o rafală de gloanțe a trecut la câțiva centimetri pe deasupra capului său. Dar chiar în momentul când a atins iarba, s-a rostogolit și a tras cu 203, distrugând complet baraca și trăgătorii inamici.

Sus, pe colină, deasupra câmpului de bătălie de pe care se ridica fumul, un șacal se ițea precaut dintr-o mică grotă. Sau *fusese* un șacal cu câteva minute în urmă. Acum, dacă te apropiai și priveai în ochii galbeni, ai fi observat o rețea fină, ca și cum ochiul ar fi fost format din mii de obiective dispuse ca un fagure.

Pentru că alienul evoluase din nou. Acum, pentru prima oară, ocupa trupul unui mamifer cu sânge cald. De la un singur fir de păr agățat într-o ramură de la intrarea în grotă, alienul a replicat – cu un consum enorm de energie – iar acum blana sa încâlcită zvâcnea alungând muștele junglei în timp ce supraveghea carnagiul de jos. Îi plăcea să simtă sângele din vene. Ba chiar simțea un fel de înrudire cu războinicul nebun care întorsese tabăra pe dos.

Ochii săi s-au adapta încet la degajările explozive de energie termică care mai devreme aproape că l-au orbit. Un caleidoscop straniu se desfășura în timp ce vederea sa în infraroșu scana tabăra. Țipete cauzate de mutilări și durere răsunau prin junglă, iar rachetele zburau în toate direcțiile, reducând oamenii și echipamentele la simple rămășițe.

Unul dintre ultimii supraviețuitori din *guerrilla* se afla la intrarea în *palapa* principală, acoperindu-și camarazii care se retrăgeau înăuntru. Era căpitanul care comisese execuția. Billy, ca s-a cățărat pe acoperișul barăcii din imediata apropiere, a sărit jos și a aterizat în fața omului înarmat, care și-a întors țeava armei către indian.

Exact în același moment, un alt *guerrilero* a apărut de după colțul barăcii, aruncându-se asupra lui Billy cu pumnalul de combat întins… și l-a crestat pe obraz. Rotindu-se rapid ca un scorpion, Billy l-a imobilizat cu brațul în jurul pieptului și l-a folosit ca scut când căpitanul a tras, perforând abdomenul propriului camarad. Apoi Billy a ridicat *shotgun*ul către căpitanul rămas împietrit și l-a spulberat. După care a dat drumul mortului din brațe, care a căzut chiar pe locul unde fusese executat mai devreme ostaticul. Nu se mai putea spune cui aparținea fiecare baltă de sânge.

Billy a pășit peste rebelii morți, a tras perdeaua deoparte și a năvălit înăuntru trăgând în toate părțile. Nu se temea pentru sine însuși. Era hotărât să elimine pe oricine a mai rămas în

baraca principală, și părea că se mișcă într-un cerc magic care-l proteja. Nimeni nu l-a putut opri.

Între timp, Blain s-a furișat lângă intrare și-l acoperea pe Billy în timp ce acesta *curăța* baraca. Blain nu l-a observat pe *guerrillero* ghemuit ajuns în spatele său, la marginea pârâului. Acesta a aruncat o grenadă care a explodat aproape la picioarele lui Blain, fragmentele de șrapnele înfigându-i-se în vestă.

O bucată metalică zimțată l-a lovit în umăr. Dar, pericolul fiind iminent, nu-și permitea luxul ca atenția să-i fie distrasă de durerea chinuitoare. Blain doar și-a îngustat ochii și s-a întors reflex, mârâind sălbatic în timp ce baleia zona cu o rafală continuă care l-a făcut șvaițer pe soldatul inamic până ce n-a mai rămas din el decât o bucată de carne ce sângera în apă.

Apoi, Mac a ieșit alergând din junglă, ca și cum instinctul i-ar fi spus că prietenul său este rănit. Blain i-a făcut semnul *'pace'* și a rânjit, ignorând total sângele care-i șiroia din umăr pe bluza kaki. *Eh, ce mare lucru nițel sânge?* păru să spună.

Deodată, în luminișul din junglă s-a lăsat o liniște mormântală. Aparent, inamicii fie erau doborâți, fie că au fugit printre copaci. Commandoul a început să se apropie de *palapa* principală. Puteau auzi înăuntru focurile sporadice trase de carabina lui Billy care verifica locul, dar se părea că nu a mai rămas nici un *guerrilerro*. Toți s-au regrupat la ușă, aruncându-și unul altuia câte o privire rapidă ca să se asigure că sunt *întregi*. Ramirez avea buzele zdrobite de când se aruncase la pământ, dar singurul rănit cu adevărat era doar Blain.

— Mi se pare că vrei o aiureală de *Purple Heart*, a hârâit Mac cu ochii la umărul lui Blain.

— *Yo*, Billy! a strigat Schefer spre interiorul *palapei*. Ce-ai găsit pe-acolo?

— Parcă ar fi ditamai Pentagonu', *Major*, și-a strigat Billy răspunsul – dar chiar când a terminat vorbele, s-a auzit o rafală de pistol mitralieră.

Schaefer și Ramirez s-au năpustit înăuntru, pe scările rudimentare. *Palapa* era săpată adânc în pământul moale, pereții fiind întăriți cu saci plini cu pământ. Un fir cu becuri electrice aflat cam la înălțimea umerilor, zigzaga în lungul încăperii. Un mic generator zumzăia într-un colț. Spațiul săpat era cam de 10/15 m, partiționat de stive de lăzi de lemn pline cu provizii. Semăna cu subsolul unui magazin de unelte.

Schaefer și Ramirez s-au avântat pe culoarele dintre lăzi, ațintindu-și armele gata să tragă asupra fiecărui colțișor întunecat. Într-unul din pereții de pământ era o ușă închisă. Schafer a trecut ca un buldozer prin ea. S-a trezit față-n fașă cu un *guerrillero* pe care l-a terminat cu un singur glonț în frunte, pentru că nu avea chef de vorbă.

El și Ramirez au sărit peste cadavru și au înaintat printr-un coridor lung care ducea departe pe sub pământ către pârâu. La capătul îndepărtat se afla o altă scară care, evident, reprezenta o cale de scăpare. Cei doi commando au străbătut întreg tunelul tocmai la timp ca să vadă cum un rebel cu ochii larg deschiși se străduia să deschidă trapa. Ramirez a băgat în el o rafală lungă. Forța gloanțelor l-a răsucit, iar acesta a profitat de ultima sa șansă de a riposta, trăgând câteva focuri împrăștiate în tavanul de pământ din care s-a scuturat țărână în capul celor doi commando. Apoi rebelul a căzut mort la picioarele scării.

Schaefer și Ramirez s-au întors în încăperea principală. Când înaintau pe culoarul central, un tip cu piciorul rănit s-a târât din spatele unei stive de lăzi. Schaefer și Ramirez s-au pitit când a tras asupra lor cu un pistol-mitralieră. Schaefer s-a proptit într-o stivă de lăzi și a răsturnat câteva sute de kilograme de muniție peste rănit. Gloanțele sale au ratat ținta. Apoi, Schaefer l-a pocnit în cap cu patul carabinei, lăsându-l în nesimțire.

A introdus o nouă magazie, plină, în armă verificând dacă mai mișcă cineva în interiorul *palapei*, apoi i-a făcut semn lui Ramirez să continue înaintarea. Ramirez a parcurs ultimii 7 m precum o pisică, și a ajuns la două cadavre prăbușite la baza ultimei scări care ducea sus, spre junglă. Nu se putea ști câți oameni au scăpat pe aici, dar Billy în mod sigur i-a stopat pe doi dintre ei.

— Probabil că Billy s-a luat după ei, i-a raportat Ramirez maiorului. Mă duc să am grijă de curu' lui.

S-a repezit în susul treptelor și a dispărut printre copaci. Dutch nu-și făcea griji pentru nici unul dintre ei. Prefera să-și știe oamenii afară vânând inamicul, decât să-i lase pe *guerrillerros* să se întoarcă și să contraatace.

Sus, pe panta care domina luminișul, Schaefer îl putea auzi pe Hawkins răstindu-se în microfonul radioului, pentru care Mac și Blain desfășuraseră antena-farfurie pentru satelit.

În afară de asta, totul era învăluit în tăcere.

6

După neașteptatul foc de arme și toată agitația, tabăra avea un aer de calm postcombat, precum liniștea din *ochiul* unui uragan. Împușcăturile și exploziile au înspăimântat toate sălbăticiunile, reducându-le la tăcere, iar pulsul junglei era ciudat de absent în arșița apăsătoare a după-amiezii târzii.

Cercetând împrejurimile *palapei*, Schaefer a observat grămezi de căști, echipamente de luptă și lăzi de muniție. Acum avea posibilitatea să studieze metodic cele depozitat în interiorul încăperii săpate în pământ, enormele stive de lăzi cu armament și echipament. Evident, era o tabără militară majoră, astfel dotată pentru că se afla adânc în ținutul muntos. Ca să fie adus tot rahatul acesta aici, a fost nevoie de câteva săptămâni și o valiză de bani. Aveau destule provizii pentru combat, încât puteau *rade* întreaga Brazilie.

Când a terminat inventarul vizual și a urcat treptele înapoi spre luminiș, s-a întrebat de ce a fost centralizat un asemenea rezervor de echipament sofisticat. Își imagina că majoritatea lui a fost furat din încărcăturile destinate armatelor aflate în conflict, sau luat la schimb de la regimurile slabe din lumea a treia care susțineau tentativele de preluare a puterii. Dar deja își dădea seama că trebuia să existe un motiv, unul extrem de *exploziv*, ca să-ți asumi asemenea belele legate de înarmarea unei tabere aflate la dracu-n praznic. Deși avea evidența în fața ochilor, instinctele sale îl avertizau, deși încă nu putea identifica sau explica de unde vin suspiciunile. Dar când a tras perdeaua și a ieșit în luminiș, l-a întrebat pe Dillon:

— Vreun semn despre ostatici?

Mac era agitat:

— I-am găsit pe toți trei, *Major*. Morți.

Arătă cu degetul peste luminiș, spre una dintre barăci.

— E și echipamentul de pe elicopter acolo. Ascultă, dacă tipii ăștia sunt latino din America Centrală, atunci și eu sunt chinezoi. După cum arată, eu zic că-s CIA.

Ochii lui Schaefer erau ca două lame când s-a uitat spre Dillon, care era aplecat peste radio alături de Hawkins, încercând să transmită coordonatele lor.

— Ăă, și încă o chestie, *Major*, a adăugat Mac. Doi dintre gagii pe care i-am *ras* sunt ruși. Aveau actele în buzunarul de la spate. Un fel de unitate de contraspionaj. Aici e rahatul dracului.

Ascultând speculațiile lui Mac, Schaefer se simțea cuprins de mânie. Imaginea fragmentată dată de suspiciunile sale vagi începea să prindă contur. Dar încă își ținea gândurile pentru sine, fără să-i scape nimic la auzul ironiilor grosiere ale lui Mac.

— Bună treabă, Mac, îi spuse brusc. Curăță zona – nici o urmă. Apoi oamenii să fie gata de plecare.

Blain își băgase nasul prin barăcile prăbușite, iar acum i-a semnalat maiorului cu un fluierat și o fluturare de mână. *Ce mai e*, s-a întrebat Schaefer încruntat, după ce i-a ocolit pe Dillon și Hawkins și s-a apropiat de baraca distrusă. Blain a arătat cu carabina armată spre forma inertă a unui *guerrillero* care zăcea într-o poziție răsucită. Inamicul purta uniformă și o bonetă care acoperea aproape toată fața, dar nici chiar hainele militare prost croite nu ascundeau faptul că acesta abia dacă trecuse de vârsta adolescenței. Lui Schaefer i-a venit un gând pe care-l avusese și-n Indochina: copii care mureau în războaie lipsite de sens.

— Încă mai respiră, a spus sec Blain, la fel de nesentimental față de copii inamici, așa cum era față de orice.

În lumea lui Blain nu era decât alb și negru, adică erau doar băieți buni și băieți răi. Nu existau băieți *gri*. Schaefer l-a îndepărtat cu un gest al mâinii, apoi și-a scos revolverul și – cu rutina combatantului veteran – a încărcat în butoiaș șase cartușe, după care a îngenuncheat lângă soldatul inamic. Se gândea că puștiul acesta ar putea avea niște răspunsuri pe care nici măcar căpitanii lui nu le cunoșteau. Dar, mai întâi trebuia reanimat. I-a ridicat mâna pentru a-i verifica pulsul. Ciudată mână, îngustă, cu degete lungi, subțiri, delicate, dar puternice. Și-a mutat privirea pe chipul acum vizibil sub șapcă – era chipul unei fete.

Probabil de vreo douăzeci și ceva de ani, cu părul legat la spate și strâns sub șapcă, părea că se pierde în uniforma prea mare. Din cauza hainelor și a obrajilor acoperiți cu dâre de praf și sânge, nici nu era de mirare că Blain nu a observat că e o fată.

Schaefer s-a uitat la ea intens, ca și cum nu reușea să o asocieze cu cele trei trupuri jupuite și agățate în copac, deși mai

văzuse copii care după ce aruncau grenade, fugeau râzând. Era frumoasă cu tenul închis și părul des, negru. Fața era mică și hotărâtă, cu maxilarele strânse, iar gura senzuală avea o expresie sfidătoare. Chiar și fiind întinsă pe jos, inconștientă, i se vedea spiritul rebel pe chip. Schaefer știa că atunci când își va reveni, mândria, angajamentul furios pentru cauză, vor fi prezente.

Dutch era perfect conștient că pentru ca o femeie să fie în serviciul activ într-o forță rebelă de top, în acest fund de țară catolică și misogină – unde bărbații își țineau la propriu femeile desculțe și gravide – aceasta trebuia să fie extraordinar de talentată și cu relații sus-puse. Oricât de mult ar fi disprețuit tacticile barbare și stilul inuman al rebelilor, îi veni să zâmbească puțin, cu o sclipire momentană de respect.

Pulsul ei era stabil. I-a dat jos șapca și i-a întors capul. Aparent, rămăsese inconștientă pentru că acoperișul barăcii o lovise în cădere, dar nu erau semne ale vreunei răni serioase, în afara unei vânătăi urâte. Va fi bine.

Ca o precauție automată a ridicat pistolul pe care ea îl scăpase alături și i-a scos magazia cu cartușe. Apoi, nerăbdător să primească niște răspunsuri, a început să frunzărească hârtiile împrăștiate printre dărâmăturile din jurul ei, după informații referitoare la acel loc pe care tocmai l-au distrus. Frustrat și obosit, a aruncat înapoi pe jos hârtiile irelevante – liste de aprovizionare în spaniolă, buletine informative, fluturași de propagandă. Dar, deodată, s-a oprit cu o pagină mototolită în mână și a început să o citească atent.

Nu o putea traduce pe de-a-ntregul, dar i-a priceput imediat ideea principală. Erau ordine referitoare la lansarea unei ofensive majore imediate asupra capitalei din Conta Mana; orașul putea fi distrus în întregime, dacă era nevoie – fără prizonieri, execuții în masă. Schaefer mai văzuse același tip de ordine de luptă în cinci limbi diferite. Oamenii își spulberau întotdeauna țara în cuvinte care încăpeau pe o singură pagină. Și conform documentului, întreaga ofensivă trebuia să înceapă peste doar trei zile.

Piesele începeau să se adune la un loc. Brusc, Schaefer a înțeles că stă în epicentrul tactic al invaziei *guerrillas*. Războiul care se limitase doar la lupte de hărțuire și incidente – bombe artizanale aruncate pe alei, țărani dispăruți – era pe cale să devină o conflagrație generală, la scară mondială. Muniția și echipamentul radar ocupau întreaga tabără precum ruinele unei

culturi dispărute ce se închina unui zeu al morții. Înainte ca Schaefer și oamenii săi să ajungă aici, totul fusese pregătit să fie trimis către bătălia finală.

Acum era foarte clar: așa-zisa misiune a lui Phillips – salvarea a trei *políticos* – a fost o șmecherie pentru manipularea lui Schaefer și a oamenilor săi ca să blocheze invazia rebelilor. Dillon, Phillips, întregul comandament central de căcat – ei toți au pus la cale planul înainte ca Schaefer să fie chemat.

O, da! Schaefer va obține acum niște răspunsuri. Iar pe urmă le va băga pe gâtul oricui, de aici până la Langley.

Ramirez se mișca ușor printre arborii de cauciuc, urmărind un grup de rebeli care reușiseră să scape. Erau atât de neglijenți în graba lor de a se retrage, încât lăsau urme pe care și o puștoaică de la cercetași le-ar fi putut urmări. Stratul de mușchi era zdrobit de pași, iar crengile joase erau rupte. Unul dintre *guerrillas* își aruncase revolverul lângă o buturugă, de parcă ar fi fost o povară prea grea de dus. Acești ultimi supraviețuitori din tabără voiau doar să fugă cât mai departe.

Strecurându-se printr-un desiș, Ramirez a ieșit într-un mic luminiș. La capătul celălalt al acestuia, era un perete stâncos de vreo 15 m înălțime, de pe care se scurgea un fir de apă. Pe marginea de sus începea un alt nivel al junglei. Când Ramirez s-a apropiat de baza stâncii, a putut vedea că aceasta prezenta numeroase scobituri aproape acoperite de noroi și mâzgă.

Deodată a observat o mișcare deasupra, și s-a pitit în spatele unui bolovan de piatră chiar în clipa în care, în jurul său, au început să ricoșeze gloanțele. Unul i-a *șters* brațul. De la adăpost, a putut vedea că cel puțin doi *guerrillas* erau pe poziții, pe creasta peretelui stâncos.

Când unul dintre ei s-a mișcat ca să-și reîncarce arma, crezând că Ramirez este doborât, *commando* l-a ochit și a ripostat. L-a nimerit pe *guerrillero* în tâmplă înainte ca acesta să reintre în grotă. Rebelul a scos un țipăt, apoi a alunecat pe fața stâncii, căzând în noroi cam la 2 m de Ramirez. *Chicano* și-a făcut repede cruce, gândindu-se, cu ochii la cel mort, că ar fi un fel de veri. Lui Ramirez nu-i plăcea să-i ucidă pe cei mai tuciurii… decât dacă trăiau în Orientul Mijlociu.

Celălalt rebel încă mai era adăpostit într-o grotă aflată la înălțime și care-i oferea o protecție mai bună. Având avantajul

terenului înalt asupra lui Ramirez, îl putea ține pe *commando* țintuit în spatele bolovanului cu minimum de foc. Năvalnicul *chicano* s-a scuturat repede de simțămintele frățești. Detesta să fie tratat ca un șobolan prins în cursă.

Chiar atunci, Blain a apărut din desiș, ezitând înainte de a intra în luminiș. Ramirez, după ce au făcut contactul vizual, i-a arătat mortul, apoi în sus, deasupra, către inamic, alertându-și amicul ca să nu sfârșească sub o rafală de gloanțe. Apoi i-a făcut un semn de atenție, indicându-i că îl va acoperi pe Blain, încât acesta să se i se poată alătura în spatele bolovanului.

Știind că rebelul se va adăposti în grotă dacă se va trage asupra sa, Ramirez a deschis focul, zburătăcind urmele de noroi de pe fața stâncii, asigurându-i astfel lui Blain secunde prețioase ca să alerge până la el.

Imediat, Ramirez a băgat de seamă petele de sânge de pe bluză.

— Băi, căcat în ploaie, ești rănit! Sângerezi peste mine, omule!

— O tâmpenie de grenadă a explodat când îl acopeream pe Billy, a explicat acesta, privind la sângele închegat. Oricum, n-am timp să sângerez.

În legătură cu timpul avea dreptate. După o juma' de secundă, a explodat o grenadă la vreo doi metri depărtare, secționând un picior al mortului. A urmat o rafală de armă automată. Țărâna spulberată a fost la fel de densă precum o furtună de noroi din Saigon. În timp ce mizeria se depunea peste cei doi commando, Ramirez a încărcat repede lansatorul de grenade de 40 mm cu șase proiectile. Apoi a ieșit de după bolovan, direct în linia de foc.

— Vino înapoi, băi, dilimache! a strigat Blain.

Ramirez a lansat rapid cele șase grenade pe traiectorii înalt arcuite către grota în care se afla inamicul de deasupra. Apoi, la fel de iute s-a retras la protecția oferită de bolovan, ghemuindu-se lângă Blain.

— Noi îi zicem la asta *Tijuana yoyo*, spuse rânjind, apoi și-a băgat degetele în urechi.

Blain a rânjit și el și și-a plecat capul – exact în momentul când întreg versantul de piatră a explodat.

După o clipă, bucăți enorme de stâncă s-au rostogolit în jos precum meteoriții. Apoi, peste capetele lor s-a abătut un torent de

vegetație amestecat cu țipetele de moarte ale celor câțiva rebeli adăpostiți prin grotele de pe stâncă. Timp ce câteva secunde lungi nu s-a văzut nimic, doar avalanșa de resturi din junglă căzând într-un vârtej. Șuvoiul de apă de pe stâncă curge în continuare, dar împrăștia apa precum un furtun rupt.

După care s-a lăsat calmul ca pe o mare fără vânt, iar jungla a împietrit. Pe o rază de un kilometru nu se auzea nici un piuit.

Vocea lui Blain s-a ridicat de sub resturi.

— Idiotul dracului! a mârâit, dar de data aceasta, tonul era triumfător.

Schaefer a rămas lângă fata inconștientă, cu arma atârnată neglijent pe un umăr, cu hârtia între degete ca și cum ar fi fost dovada revelatoare dintr-un proces senzațional. Doar că aici, în junglă, nu exista nici judecător, nici juriu, și singura lege care funcționa era ascunsă în desiș gata să sară la gât.

Dutch privea în tăcere la ruinele fumegânde ale barăcilor. Nu l-a observat pe negrul care venea către el. Dilon abia dacă a privit-o pe fată și a îngenuncheat, începând să caute printre hârtiile deja verificate de Schaefer. Dutch nu s-a obosit să-i spună că-și pierdea timpul. Pur și simplu s-a uitat îndelung la spinarea negrului, încercând să-și reamintească unde anume în Indochina a simțit formându-se legătura de sânge cu camaradul său. Uneori țările parcă erau aceleași – murdare și acoperite de muște, târfe bolnave și politicieni corupți, războaie care durau decade întregi.

Dillon a rupt tăcerea:

— Am reușit, Dutch, am reușit, spuse excitat, sortând metodic teancurile de hârtii de parcă s-ar fi aflat la birou.

Fiecare bucată de hârtie părea să aibă o relevanță pentru el – chiar și facturile pentru tipărirea afișelor antiguvernamentale.

— Minunat! a exclamat. Mai mult de cât ne așteptam. I-am prins pe bastarzi!

Schefer s-a lăsat pe vine, și, aplecându-se peste fata inconștientă, i-a înmânat lui Dillon hârtia pe care o păstrase.

— Hei, amice, cred că *aceasta* e ceea ce cauți, spuse maiorul cu o privire de oțel.

Dillon a luat hârtia și a citit-o atent, cu ochii mari.

— Trei zile – doar atât avem, spuse, dând din cap. Nu avem nici un minut de irosit, Dutch. Peste trei zile vor fi aici sute de-al

de ăștia. Echipați până-n dinți, a adăugat, arătând cu un gest al mâinii peste întinderea taberei. Odată trecută granița, vor fi ca acasă. Va dura un an ca să-i oprim.

Dillon a pus o mână pe umărul lui Schaefer și a continuat cu superioritate:

— Voi, băieți, ați împiedicat o invazie rebelă majoră. Se va afla despre asta până la nivel de Casa Albă, îți garantez.

Schaefer s-a ridicat brusc, dând de o parte mâna lui Dillon. Ochii i s-au îngustat, nările i-au tremurat, și s-a uitat provocator în fața acestuia. Vorbele îi erau pline de venin.

— A fost un mare rahat – TOTUL! Chiar de la început! *Tu* ai pus asta la cale. Ne-ai adus aici ca să-ți rezolvăm micul tău război. Presupun că noi suntem ceea ce tu numești *consilieri tehnici* – nu-i asta denumirea politicoasă, sau ai formulat deja ceva și mai elegant? Ceva care să facă să-ți miroase căcatul cât mai bine, nu-i așa? Avorton nenorocit!

Dillon a ripostat furios.

— Ia mai scutește-mă, Dutch! Ce să zic, Compania ți-a tras-o! Da' cu cine credeai că ai de-a face, cu Iepurașul de Paști? A fost un motiv al naibii de bun. Ești cel mai bun dintre toți, Dutch. Am avut nevoie de tine.

— Da' de ce mama dracu' nu mi-ai spus despre ce-i vorba?

Dillon a ridicat din umeri – gestul oricărui birocrat din lume.

— N-am putut, Dutch. Era numai pentru cei cu *ochi albaștri* – doar Securitatea Națională, Casa Albă. Nici eu însumi n-am știut toate detaliile până ce nu am fost în helo. M-au întrebat cine poate distruge o tabără rebelă, iar eu v-am numit pe voi, băieți. Trebuia să vă spun o povestioară de acoperire. Ordinele veneau direct din Biroul Oval – jur pe Dumnezeu, Dutch.

— Data viitoare când trecem pe lângă un drapel, amintește-mi să jur credință.

— Ai tot dreptul să fii șucărit. Nici nu spun altceva.

— Ce amabil ești, amice. A, și încă ceva – ce fel de povestioară i-ai spus lui jack Davies?

Dillon a clipit amintindu-și de cei trei oameni oribil mutilați, pe care i-au găsit mai devreme.

— Dutch, trebuie să înțelegi, noi încercăm de câteva luni să găsim acest loc. Davis a fost trimis să-i recupereze pe cei trei tipi de la CIA imediat după ce au localizat tabăra. S-a oferit voluntar

pentru treaba asta. Dar, probabil că a fost neglijent. A „zburat” prea jos și a fost doborât. Când a dispărut eu a trebuit să fac *curățenie* și să-i opresc pe bastarzii ăștia. Eram atât de aproape, încât nu puteam abandona.

Tonul lui Dillon s-a înmuiat. Era mai degrabă o nuanță de negociere, decât de indignare îndreptățită.

— Nu puteam proceda altfel, Dutch. Tu ai fost singurul în care puteam avea încredere.

— Ca să invadăm o țară străină. Ilegal.

Schaefer vorbea ca un procuror care savura încălcarea dreptului internațional.

— Ai mințit, amice – la asta se rezumă totul. Ai manevrat sorții și ne-ai tras-o. Din cauza ta puteam fi uciși cu toții. Sau puteam fi capturați și îngropați de vii în cuști pe toată durata conflictului ăsta blestemat, și nimeni n-ar fi știut. Cu excepția Casei Albe. Cristoase, crezi că s-ar fi rugat Nancy pentru noi – când ar fi mulțumit lui Dumnezeu pentru bucate, la masa de dimineață?

S-a oprit o clipă, respirând cu greutate, mânios și cu gâtul uscat. A continuat cu un dispreț enorm:

— Parcă erai unul de-ai noștri, Dillon. Cred că am fost și tovarăși de pahar, trebuie să fi fost dus rău cu pluta, pentru că te-am ținut minte ca pe tipul care mi-a salvat cândva curul. Acum… habar nu am cine dracu *ești*.

Nimeni nu putea câștiga schimbul acesta de „mingi”.

— Am trecut împreună prin multe, Dutch, a replicat Dillon încet, bâjbâind încă după o cale de a diminua furia lui Schaefer. Am fost cei mai buni. Dar… vremile s-au schimbat. Ne luptăm cu psihopații ăștia marxiști într-o duzină de țări uitate de Dumnezeu, iar ei se apropie tot mai mult. Nu ne mai aflăm pe niște câmpuri de orez. Suntem la trei ore de Texas. Dacă pierdem *această* luptă, Dutch, vor începe să se joace cu *butoanele*. Noi toți suntem unelte sacrificabile, *Major*. Pricepi?

Schaefer a smuls documentul din mâna lui Dillon.

— Asta e problema ta. Și-ți mai spun ceva – pretinsa ta apărare a democrației nu valorează nici doi cenți pentru *mine*. De fapt tot ce contează pentru *tine* e să te *cațeri* cât mai sus, nu-i așa? Vrei să fii primul Președinte negru sau altceva asemănător? Cui îi pasă de o gașcă de *commandos* ciudați? Oricum vor muri

cândva, da? Bine, fii atent la mine, amice – oamenii mei nu sunt *articole consumabile*. Noi nu facem genul acesta de muncă.

Schaefer a mototolit hârtia în pumn.

— Acesta este micul *tău* război murdar, nu *al meu*!

Apoi a îndesat ghemotocul în buzunarul bluzei lui Dillon și s-a îndepărtat.

Un moment, Dillon a rămas nemișcat. A lăsat ghemotocul să-i rămână în buzunarul de la piept. Acum știa în ce relații a ajuns să fie cu Schaefer, dar, în orice caz, nu mai era timp de pierdut. S-a aplecat să caute din nou printre hârtii.

7

Schaefer s-a apropiat de Hawkins urmărindu-l cum butonează radioul. Era furios mai degrabă pentru oamenii săi, decât pentru sine însuși. Era un loialist, genul de lider care și-ar fi apărat ultimul om chiar dacă ar fi însemnat să-și pună în pericol propria viață. Sigur, asemenea loialitate avea și dezavantaje. Cum ar fi: să te trezești prins în situații precum aceasta. Schaefer știa că nu putea pleca pur și simplu, nu cu cinci oameni care depindeau de el, nu în mijlocul pustietății. Cumva, trebuia să-i scoată de aici pe toți. Pentru că acum nu avea încredere în nimeni că o va face în locul său – nici Compania, nici Casa Albă, și, mai ales, nu Dillon.

În ceea ce privește problema lui Dillon, maiorul știa că, deși el însuși avea un simț acut al limitelor și loialității celorlalți bărbați, avea un defect evident: el credea că experiența de luptă îi face pe toți la fel de duri ca el și se aștepta la fel de multă integritate pe cât oferea el. Iar acest nivel de standard ducea uneori la o dezamăgire amară, sau mai rău. Dillon făcuse un gest care se învecina cu înșelătoria, jignindu-l iremediabil pe Schaefer. Dacă în acel moment Dillon ar fi încercat să-i ordone ceva, i-ar fi răspuns cu un râs disprețuitor.

În timp ce Dillon continua să răsfoiască hârtiile, femeia de lângă el a gemut, recăpătându-și cunoștința. O șuviță subțire de sânge îi năclăia părul apoi se scurgea pe obraz. Începu să murmure incoerent în spaniolă. Parcă era o rugăciune. Dillon a îngenuncheat lângă ea și a început să îi caute prin buzunare. A găsit un mic portcard din care a extras o legitimație. Sub o listă cu numere de serie, era scris numele ei: '*Anna Gonsalves*'. Nu era notat nici un grad militar.

Hawkins așezase radioul pe o ladă aflată chiar lângă ușa *palapei*. Deși refăcuse conexiunile cu antena de trei ori, recepția era în continuare mizerabilă. Asculta atent, la fiecare câteva clipe trebuind să apese butonul de emisie, spunând tare:

— Încă o dată. Repetă.

În cele din urmă și-a ridicat privirea către Schaefer.

— *Major*, tocmai am călcat în ditamai căcatul. Am legătura cu un avion de supraveghere aeriană.

Vocea îi era încordată, iar sudoare îi curgea pe chipul concentrat.

— Ceva mișcare? a întrebat nerăbdător Schaefer.

— Peste tot. Se pare că toți din țara asta își aleargă curu' în direcția noastră. Probabil că rebelii au transmis mesaj că sunt atacați.

— Cât timp mai avem?

— Cel mult juma' de ceas. P'ormă locul ăsta o să fie aglomerat cu *maimuțoi*.

Maiorul l-a bătut ușor pe umăr cu un gest care se voia și încurajator și apreciativ.

— Ai făcut treabă bună, Hawk. Caută-l pe Mac și spune-i că plecăm în cinci minute.

Schaefer știa că trebuie să discute din nou cu Dillon. Pe când se strecura printre dărăpănături către negru, a văzut că fata stătea acum așezată. Își ținea capul cu o mână. Avea ochii deschiși, dar era evident că încă mai e amețită. Dillon era aplecat asupra ei punându-i întrebări pe care ea părea să nu le audă.

Când Schaefer a ajuns lângă el, Dillon și-a ridicat privirea. Ochii maiorului erau plini de suspiciune și dispreț, dar Dillon părea să fi lăsat deoparte dezacordul dintre ei.

— O luăm cu noi, a spus sec.

— Hei, n-are nevoie să o salvăm noi – vocea lui Schaefer era uscată. Peste jumătate de oră o să-i vină aici o mie de prieteni.

— Îmi pare rău, Dutch, este prea valoroasă. Ea cunoaște întreaga lor rețea.

Dillon nu-și putea reține agitația din voce.

— Ceea ce știe ea ar putea salva viața a mii de oameni. O luăm cu noi, a repetat.

De data aceasta a sunat ca un ordin.

Schaefer a ridicat pumnul masiv cu degetul mare în jos. Buzele i s-au strâns de furie reținută.

— Dacă o luăm cu noi, ne va trăda poziția de ori de câte ori va avea ocazia. Fără prizonieri.

Se confruntau aici cu ceva mai mult decât logistica. Acum, când detaliile misiunii au fost dezvăluite, era o ruptură adâncă între ei. Amândoi știau cât de diferite au fost căile pe care au mers

de când s-au văzut ultima dată. „Scânteile” care se produceau între ei nu puteau ascunde ceea ce părea a fi un sentiment de compasiune pe care o simțeau unul față de celălalt. Dillon pur și simplu nu putea înțelege de ce Schaefer încă mai respecta codul învechit care nu mai avea nici un sens în noul tip de război. Din partea sa, Schaefer simțea ca și cum inamicul venea din ambele direcții – sau erau două tipuri de inamici, unul în *interior* și altul în *exterior*, iar Dillon era cu curul în două luntrii?

Dillon a trecut pe lângă Schaefer, s-a apropiat de radio și a luat un set de căști. I le-a întins lui Schaefer spunându-i:

— Ești încă la ordin, Dutch, a spus cu răceală, făcând, în sfârșit, uz de grad și funcție. Vrei să raportezi tu sau o fac eu?

Schaefer l-a privit cu intensitate, apoi și-a îndreptat ochii asupra fetei amețite. Știa că Dillon a câștigat această rundă. Nu putea face nimic, atât timp cât mai era încă responsabil pentru echipa de commando. Dar nu-i va da lui Dillon satisfacția unui răspuns verbal. Doar s-a întors cu spatele și a plecat.

— Am să-mi țin oamenii departe de buda asta, Dillon, a mârâit. *Asta* e misiunea mea acum. Fetișcana e *bagajul* tău. Dacă rămâi în urmă, ești pe cont propriu!

Era un armistițiu precar și potențial periculos. Dillon comanda oficial evacuarea, dar știa că viața sa depindea de cooperarea maiorului. În acest moment, funcția lui Dillon conta prea puțin în plus față de gradele de pe umăr; iar umărul său putea fi în orice clipă acoperit cu sânge. Așa că a lăsat provocarea să treacă și și-a asumat întreaga responsabilitate viitoare pentru prizonier. Poate că așa era și corect, de vreme ce, după interogarea ei, întregul merit îi va reveni negrului. Între timp, putea să canalizeze furia maiorului. Nu avea nici o îndoială că acesta îl va scoate de acolo în siguranță, și apoi amândoi se vor afla iarăși pe căi diferite. Fiecare pe a sa.

Totuși, misiunea s-a schimbat radical pentru toți. Acum, cel mai important scop era să iasă toți din junglă, cât mai repede și în siguranță.

Schaefer a îngenuncheat în iarba culcată de la capătul potecii, studiind harta terenului din zona de frontieră, pe care Blain o luase din *palapa*. Billy, ghemuit lângă el, făcuse o recunoaștere cam până la 1 km în susul pârâului, și acum puncta câteva repere pe harta codată, dezvăluind informații despre terenul aflat la nord și nord-vest. Restul commandoului era

adunat în spatele lor, acoperind toate intrările în tabără – ochii atenți, armele încărcate.

— Acest loc este prea *fierbinte* pentru o evacuare, a bombănit Schaefer. Asta vrei să spui, nu-i așa?

Billy a confirmat, dând din cap. Maiorul aranjase deja ca două elicoptere americane să aștepte pregătite de decolare imediat dincolo de frontieră. Acestea i-au confirmat prin radio lui Hawkins că se aflau la mai puțin de 20 km depărtare – dar, date fiind condițiile concrete de aici, puteau fi la fel de bine și în Siberia.

— Nu ne vor recupera decât după ce trecem frontiera, a declarat Schaefer. Au spus-o foarte clar. Nu vor să fie depistați în spațiul aerian al Conta Mana. Demni de milă cusurgii ăștia, nu-i așa?

— *Major*, privește, a atenționat Billy, putem fi recuperați din LZ 49, chiar aici.

Indianul a indicat un luminiș reprezentat pe hartă cu culoarea verde-pal imediat dincolo de frontieră.

— Dar traseul va fi dur, a adăugat rânjind, mișcându-și degetul peste întinderea de cercuri concentrice puternic umbrite ce indicau prezența terenului abrupt. Peste tot sunt canioane strâmte, cu excepția acestei văi.

Și a marcat un pasaj îngust în lungul pârâului unde umbrirea hărții era ceva mai pală.

Dutch l-a chemat pe Ramirez și i-a schițat ruta. Deși avea încredere în instinctele lui Billy referitoare la hartă, avea nevoie și de punctul de vedere al navigatorului, pentru că Ramirez va stabili ritmul, în timp ce Billy va cerceta în avangardă, iar ei nu vor ajunge nicăieri dacă cei doi nu se sincronizau. Billy și Ramirez trebuiau să se coordoneze unul pe altul printr-un *radar* interior, altfel toți vor fi pierduți.

Dând din cap, Ramirez a scuipat chiștocul de țigară.

— Păi, nu va fi cea mai mișto călătorie pe care am făcut-o vreodată, *Major*. De fapt, va fi chinul dracului.

Privi vale din junglă, pe care o marca Schaefer cu degetul.

— Dar dacă putem urca deasupra râului și apoi să coborâm gradientul de aici – mda, putem să parcurgem traseul.

Bătu cu degetul pe hartă, apoi a ridicat ochii către Billy zâmbind sardonic:

— Presupun că asta e ideea ta, Tonto.

Schaefer, acceptând înțelegerea dintre Billy și Ramirez, a strâns din dinți și a inspirat adânc.

— Nu prea avem de ales, nu-i așa, Pancho? Preia comanda. Marș forțat, a ordonat, acum neliniștit și nerăbdător, pentru că au irosit prea mult timp la hartă.

A făcut un semn cu mâna, semnalându-le oamenilor să intre în formație de marș.

Când oamenii s-au înscris pe traseu, Dillon li s-a alăturat împreună cu Anna. Fata avea capul bandajat cu o fâșie de pânză ruptă din bluza unui *guerrillero* mort și mâinile legate în față. Când Schafer s-a uitat la ei cum se apropie, a fost și mai impresionat de frumusețea ei crudă și năvalnică, acum văzând-o pentru prima oară în picioare. Era înaltă și zveltă, cu un trup tare și suplu ca al unei pantere – mai degrabă o amazoană, decât o femeie tipică din țara sa, grasă și îndesată.

Ca să se mai ventileze în căldura ce o făcea să transpire, și-a descheiat ultima capsă de la uniformă și a înnodat poalele acesteia, expunându-și abdomenul plat, și subliniind în același timp mărimea sânilor. Avea ochii strălucitori și atenți, iar buza superioară îi tremura de dispreț și ură pentru oamenii care au capturat-o și i-au ucis camarazii.

Schaefer a observat toate amănuntele, conștient că le va face probleme, apoi s-a întors către ceilalți organizând retragerea.

— Încărcați și asigurați! a ordonat ursuz. Păziți-vă curu'!

Imediat Blain a luat-o din loc, orientându-și mitraliera spre înainte pentru ca greutatea ei să-l ajute la urcarea dealului. Îl urma Hawkins cu stația de radio în spate. Cu toții voiau să se îndepărteze de tabără, simțind sosirea iminentă a forțelor rebele, și știind din proprie experiență cu ce furie dementă se vor dezlănțui.

Dillon o îmboldea ușor pe femeie să înainteze pe potecă. În momentul când a atins-o, ea s-a întors spre el, aruncându-i un șuvoi de insulte în spaniolă.

— Gunoi yankeu! a șuierat. Atinge-mă iar, porcule, și-am să te castrez!

OK, Dillon știa că merită să fie sictirit, dar era hotărât să-și ducă treaba până la capăt.

— Nu mai ai cale de întoarcere, iubito, a replicat pe un ton egal. Mai bine ușurează-ți situația.

Ea a șuierat ca o pisică și a scuipat la picioarele lui, apoi s-a întors atât de brusc înapoi pe direcția potecii, încât coama ei groasă de păr scăpată de sub șapcă l-a plesnit pe Dillon peste față.

Acesta a numărat tăcut până la zece, s-a aplecat și și-a luat bagajul pe care l-a pus pe după umăr, urmând-o, fără a-i mai băga în seamă eventualele izbucniri. Din spate o voce l-a chemat într-o șoaptă puternică.

— Hei, Dillon! Vino aici!

Dillon a știut că e Mac și nu a răspuns. Nu avea chef să asculte o altă dovadă de insubordonare în legătură cu prizoniera. Așa că Mac l-a chemat mai tare:

— Hei, Dillon! Ți-am spus să *vii aici*!

De data aceasta, negru s-a întors cu răceală către camaradul uriaș. Continuând să o țină pe fată de capătul funiei care-i lega mâinile. Mac era ghemuit la marginea desișului, cu ochii strălucitori și un rânjet sălbatic pe chip. Se uita la umărul lui Dillon, ca și cum urma să-l ia la mișto pentru însemnele gradului aflate acolo.

— Da, ce vrei, *Sergeant*? a întrebat Dillon, vizibil iritat.

Fără o vorbă, Mac a scos pumnalul din teacă, i-a aruncat lui Dillon o privire ironică, apoi l-a luat de umeri și l-a întors cu un aer de condescendență. Pe cureaua rucksackului lui Dillon se târa un scorpion de 10 cm, cu coada tremurătoare. Cu un zâmbet de autosatisfacție, Mac a înfipt vârful pumnalului în insecta mortală și i-a arătat-o. Anna zâmbi arătând către insecta țintuită.

— Când oamenii mei te vor prinde, îți vei dori să fi fost în locul *ei*! a declarat cu un zâmbet triumfător care se potrivea cu acel al lui Mac.

Dillon a murmurat o mulțumire către Mac, jenat și vag insultat, încercând să ignore hărțuiala Annei.

— Oricând, *sir*, a răspuns Mac cu dezinteres. Apoi, de parcă ar fi vrut să stoarcă din incident și ultimul strop de ironie, a aruncat scorpionul pe pământ și l-a zdrobit cu gheata. După aceea s-a întors și a plecat înainte, lăsând *femeile* și *noncombatanții* să rămână în ariergardă. Dillon a suspinat plictisit, smucind-o pe Anna după el.

În timp ce micul grup înainta, Billy a rămas în spate, aruncând câte o privire în înapoi la fiecare câteva secunde.

Deoarece primul kilometru era clar vizibil, pentru că fusese folosit intensiv pentru aducerea echipamentelor, Hawkins nu avea nevoie de el ca să cerceteze în avangardă decât după ce vor ajunge la primele praguri. Billy acoperea adesea retragerea echipei, așa că nu era nimic neobișnuit în faptul că a rămas ultimul, cu urechile ciulite. Dar părea ciudat de agitat, și respira mai repede decât ar fi trebuit să o facă un om cu condiția sa fizică.

Simțea o prezență stranie mai puternic acum decât când se aflase în crevasă, și-i făcea pielea să se înfioare. Ceva inexplicabil de familiar și totuși necunoscut. A cercetat fără grabă copacii, forțându-și ochii să descopere orice indiciu a ceva neobișnuit, ceva ieșit din comun. Acolo, printre copaci, era o forță care aștepta, îi supraveghea; Billy era convins de asta. Nervii săi nu au mai fost niciodată atât de vibranți, nici creierul său atât de tensionat. Apoi, ciudat, peste junglă a început să se lase liniștea. Neobositul ciripit și zumzăit a milioane de păsări și insecte – Billy aproape că simțea cum volumul parcă este dat mai încet, ca un avertisment adresat lumii să fie atentă.

Billy s-a întors și și-a continuat înaintarea pe potecă, cuprins de teamă. Părea că vrea să pună o distanță cât mai mare între el și carnagiul din tabăra rebelă. Un alt soldat ar fi spus că e doar un alt caz cu stafii. Commando sau nu, un bun luptător lăsa moartea în urma sa cât de repede putea, altfel, probabil că mâine nu va mai putea lupta.

Dar nu era vorba de cadavrele care se umflau în căldura din tabăra distrusă. Nu erau nici vulturii care se roteau deasupra, sau șobolanii, viermii și muștele care se adunau la ospăț. Era mai rău decât toate creaturile care urmau morții.

Departe, în cel mai înalt copac de bumbac, mult deasupra ruinelor din tabără, alienul a urmărit fiecare mișcare cât de mică făcută de membrii commandoului. După ce oamenii au părăsit locul și au dispărut printre copaci, a scos un *tril* grav apoi a sărit din coronamentul de frunze, prin aerul încărcat de umiditate, pe o ramură joasă din copacul învecinat.

În acest moment sinistru, a fost clar că, în sfârșit, invadatorul și-a găsit o formă. Proiectat pe fondul cerului tropical era umanoid și uriaș, de peste 3 m înălțime cu solzi albaștri ca de gheață ce-i acoperea întreg trupul, și sărea din copac în copac cu îndemânarea unei gorile (*sic!*) campioane.

Nu avea forma precisă a unui om, dar semăna, concepută parcă de o minte chinuită care voia să evolueze speciile și să le facă să triumfe în habitatul junglei. Replicarea nu a fost destul de bună. Ca un omagiu adus războinicilor pe care i-a urmărit întreaga zi a căutat în adâncul său o formă. Ca și cum pentru a lupta cu ei până la moarte trebuia să fie el însuși, dar și ei, în același timp.

Cu abilitate și în tăcere, precum mișcarea grațioasă a unui fluid, creatura a coborât din creangă în creangă până pe solul junglei. Și-a înfipt picioarele puternice prevăzute cu câte trei degete în mușchiul de pe sol, cercetând atent distrugerile, rămășițele arzânde ale barăcilor, morții și muribunzii. Cu ochii sticloși strălucitori ca tungstenul a văzut ultima pâlpâire de viață stingându-se precum o lumânare pâlpâindă. A văzut cum trupurile strălucitoare ca niște fantome se întunecă încet ca un cărbune. A văzut cum arată această lume precară, obișnuită, când ajunge la sfârșit.

Sprinten ca un dansator a traversat luminișul până la capătul potecii, oprindu-se ca să ridice scorpionul mort. A întors insecta pe toate părțile în mâna sa cu trei degete prehensibile. Creaturii lipsită de viață îi pălea culoarea din infraroșu către negru pe măsură ce se răcea. Alienul părea dezorientat, ca și cum nu pricepea de ce aceste specii îi ucideau pe cei asemenea lor, dar *și* pe ceilalți. Apoi și-a înclinat capul lipsit de păr, ca un glonț, și a început să scoată un fel de zumzet de frecvență joasă care, treptat, s-a modulat într-o stranie și foarte precisă imitație a vocii umane. Vocea lui Mac.

„Dillon! Vino aici!” a răsunat imitația stranie, înfiorătoare, care reda incidentul cu scorpionul.

Apoi alienul a aruncat insecta ca pe o jucărie stricată lipsită de valoare și a traversat din nou tabăra către copacul din care coborâse. Acolo și-a luat arma – o lance scurtă pe care a ținut-o ca pe o carabină, încă un fel de omagiu. Arma și-a schimbat instantaneu culoarea, adaptându-se la cea a pielii alienului, o contopire a tonurilor reptiliene până ce arma și brațul au fost aidoma.

Instantaneu, creatura s-a întors și s-a îndreptat către poteca pe care au dispărut oamenii. În câteva secunde, cu o dexteritate perfect asemănătoare unui simian, a sărit pe ramurile joase ale unui copac, agățându-se de scoarța aspră cu degetele

groase, prevăzute cu gheare, și s-a cățărat cu o viteză și agilitate uimitoare. Apoi a sărit din nou prin aer, pendulând triumfător de la coroana unui copac la următorul.

Pe când se mișca în direcția commandoului, trecuse deja la o urmărire activă; observația pasivă era completă. În urma sa jungla împietrea tăcută, ca și cum fiecare creatură sălbatică, slabă sau puternică, au considerat deodată că înfruntarea era corectă. Molia știa, papagalul știa, puma știa – în acel moment teroarea cuprindea toate speciile… pe toate cu excepția omului.

Nu era de mirare că templele au fost părăsite. Nu era de mirare că triburile mayașe au dispărut fără urmă. Omul nici măcar nu a încercat să se pună la adăpost.

8

Cu puțin mai în fața alienului, prin umbrele întunecate, echipa înainta cu greu pe malul râului care curgea leneș, undele sale fiind luminate din loc în loc de razele strălucitoare ale soarelui ce se strecurau prin frunziș. Un nor de țânțari de mărimea albinelor se lansau în picaj asupra lor în timp ce înaintau pe malul mlăștinos.

După un cot unde apa se năpustea peste un prag stâncos, un arbore uriaș, putred, bloca drumul urmat de grup. Oamenii erau epuizați la maximum. Blain abia a reușit să treacă peste obstacol, chiar dacă Mac l-a ajutat cu împovărătoarea mitralieră.

— Am mai văzut eu desișuri afurisite, da' nu ca astea, dom'le, s-a plâns Mac.

Apoi și-a scos bidonașul de argint din buzunar și i-a oferit lui Blain o dușcă de whiskey de Tennessee.

— Guști ceva de-acasă, part'nere? l-a întrebat făcându-i cu ochiul.

Blain s-a oprit să-și scuture resturile de lemn de pe pantaloni. A dat din cap cu un entuziasm obosit, a luat bidonul de la prietenul său și a tras o înghițitură.

— Ai dreptate, frățioare, a spus, ștergându-și gura cu o mână murdară. E un mare rahat. Face Cambodgia să pară un Kansas. Dacă te rătăcești pe-aici, dom'le, ești în budă.

I-a înapoiat bidonașul lui Mac, care l-a strecurat înapoi în buzunar.

— Nu prea ți-a mai rămas mult *ulei de șarpe*, amice. Mai bine păstrează-l pentru cazul în care cineva e *mușcat*.

— Dă-l în mă-sa de șarpe. N-are decât să-și facă singur whiskey.

Râzând tare, s-au năpustit înainte, nedorind să irosească efectul anesteziant al licorii. Erau foarte obosiți, totuși nu s-ar fi supărat dacă ar fi avut parte de niţică acțiune care să le pună sângele în mișcare. Încă câțiva *guerrillas* morți n-ar fi deranjat pe

nimeni. Dar ar fi avut ceva mai puține cartușe de cărat prin locul ăsta împuțit.

Dillon era rămas în urmă împreună cu Anna, care încetinea ritmul de deplasare cât putea ea de mult. Vedea cu îngrijorare cum restul echipei se îndepărta de el. Apoi, ca o problemă în plus, rebela s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut la pământ, unde a rămas frecându-și genunchiul și văitându-se.

Dillon s-a aplecat ca să o ridice.

— La dracu, fato, hai mai repede, a îmboldit-o, ajuns la capătul răbdării.

Dar ea luase o mână de țărână și cu viteza unei cobre i-a aruncat-o în față, orbindu-l temporar. În timp ce el tușea și-și freca ochii, a încercat să-i smulgă arma. Însă chiar în clipa când a pus mâna pe patul acesteia, țeava alteia i-a apărut înaintea ochilor.

Era Ramirez, ținându-și calm arma lipită de fruntea ei, expresia chipului indicând că nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât să-i zboare creierii.

— Nici să nu te gândești, frumoaso, i-a ordonat cu răceală.

Înfrântă dar tot sfidătoare, Anna a fost obligată să reia înaintarea pe potecă, cu umerii ridicați trufaș. Când Dillon și-a recăpătat claritatea vederii, printre lacrimi l-a văzut pe Ramirez rânjind disprețuitor la el.

— Poate că ar trebui să o pui în lesă, dom’le, a sugerat, râzând gutural. Dacă nu o poți stăpâni, spune și se rezolvă.

La fel ca ceilalți și pe el îl îngrijora Dillon, și-l înfuria faptul că acesta nu putea controla un prizonier pe jumătate cât el. Comandantul negru a grăbit pasul ca să se îndepărteze de *chicano*. Din mers, a prins-o de cot pe Anna și a întors-o cu fața spre el.

— Ascultă, târfulițo, poate încerci figura asta încă o dată.

Ea i-a întors privirea, uitându-se batjocuritor la el, cu capul dat pe spate, mândră rebelă gata să moară fără să clipească pentru cauza ei. Poate că era atât de naivă pe cât era de dură, și poate că nu avea habar cât de mult semăna cu surorile sale teroriste din Siria, Baader-Meinhof, și de peste tot unde exista o *cauză dreaptă* pentru care era nevoie de martiri. Fără îndoială ea își croise drum cu *ghearele* în ierarhia armatei rebelilor datorită curajului și priceperii. În orice caz, ea nu trebuia să fie subestimată.

S-a smuls din strânsoarea lui Dillon și a continuat să meargă, supunându-se regulilor prizonieratului, dar fără să ofere nimic în schimb.

Nu cu mult deasupra și imediat în urma ultimului om din echipă, alienul coborâse pe ramuri mai joase, sărind neauzit din copac în copac, ținând pasul cu grupul și urmărind fascinat efortul oamenilor de pe potecă.

Remarcase că prizonierul rebel era de alt soi, deși nu putea distinge cu adevărat diferența dintre sexe și cea politică. Alienului i se părea că speciile se împart în subseturi. Iar omul blond cu umeri masivi era, evident, regele, iar făptura mai neputincioasă cu ochi adânci și negri era magicianul tribului. Alienul *înțelegea* întreaga dinamică. La urma urmei, mai văzuse toate astea și mai înainte. Pentru că, deși cei din commando nu știau încă, se asemăna mult cu un războinic sioux, iar miile de ani de magie au trecut de-a lungul generațiilor de la strămoșii săi șamani.

Nici chiar Billy însuși nu știa. Ceea ce știa echipa era că indianul avea cel mai dezvoltat simț al orientării pe care l-au întâlnit vreodată la un soldat. De aceea, nici unul dintre ei nu a ezitat să-i lase lui conducerea. Acum el își croia drum pe malul râului, concentrat și energic. Și asta era ceea ce ei voiau de la el.

În timp ce-și călăuzea camarazii, chipul său era transfigurat și nici unul dintre ei nu știa cât de departe putea vedea, pentru că tot ce își doreau era să parcurgă mai repede următorii 15 km.

Dar alienul știa.

În urma lui Billy, Blain își legăna din când în când mitraliera, când la stânga, când la dreapta câmpului vizual pentru a se asigura că are unghi de tragere bun. Când s-a oprit ca să-și ajusteze poziția benzii de cartușe care venea din rucksackul de la spate, un țânțar i-a aterizat pe buză. Fără să-și întrerupă concentrarea, a scos limba și a tras insecta în gură, apoi a scuipat-o neglijent. Încă o dată, teoria selecției naturale a triumfat.

Schaefer, lângă Billy, se concentra asupra solului, dând deoparte frunzele ca să verifice dacă nu există capcane ascunse și obstacole naturale. La fiecare cinci minute verifica cu harta și busola poziția și avansul echipei, deși harta nu era foarte

detaliată. Puteau doar spera că poteca nemarcată îi va duce dincolo de frontieră.

Hawkins îl urma pe Blain, gâfâind în aerul umed. Chingile radioului legat la spate îl trăgeau în jos precum o încărcătură de cărămizi. Sigur că ar fi putut abandona echipamentul împovărător. Nici o regulă de combat nu-l obliga să care atât de multă greutate într-un marș forțat, și oricum, nu vor mai avea nevoie de el. Fie că vor ajunge la LZ, fie că nu, vor putea folosi aparatele pe ultrascurte pentru a comunica cu elicopterele. Dar Hawkins era foarte atașat de radioul său. Se simțea ca un proprietar asupra lui, la fel cum se considera și asupra ghettoului de pe străzile din South Boston.

Poteca pe care se deplasau oamenii începu să urce pe malul estic al râului, chiar înainte de a intra printr-un coridor îngust străjuit de pereți stâncoși. În timp ce urcau, Anna a alunecat pe terenul noroios, căzând din nou în genunchi pentru că nu a putut să-și mențină echilibrul cu mâinile legate. Dillon, din spatele ei, a îmboldit-o cu arma, ceva mai dur de această dată, obligând-o să se ridice în picioare. Și din nou au rămas în urma celorlalți cu câțiva metri.

Billy, în fruntea echipei, a ajuns într-un mic luminiș aflat deasupra pantei ce se surpa către malul râului. Pe o parte era mărginită de brazi uriași, iar în spatele lor era zidul înalt al canionului luminat roșu-auriu de soarele aflat spre apus. Crengile dinspre vârf erau acoperite de un stol de păsări cu pene albastre strălucitoare care scoteau țipete ascuțite, fugărindu-se una pe alta din creangă în creangă, penele reflectând toate nuanțele curcubeului.

Deodată, chiar în fața lui Billy, zgomotele și freamătul făcute de păsări a încetat fără nici un motiv aparent, atât de brusc de parcă un fel de forță magică a apăsat pe un buton. Toate păsările au rămas tăcute pe crengi, nici măcar ciugulindu-și penele.

Billy s-a uitat curios spre copaci, iar când Schaefer a intrat și el în luminiș, indianul a ridicat trei degete, indicând o posibilă ambuscadă. Schaefer a fluturat o mână către ceilalți membri ai echipei care ajungeau pe rând pe platou, și toți au încremenit pe poziții.

Fără a avea nevoie de ordin, s-au mișcat încet și ușor sub acoperirea desișului. Dillon a tras-o pe Anna lângă el, și și-a scos pumnalul. A înșfăcat-o pe fată de gulerul bluzei, trântind-o la

pământ și ținând-o cu fața în țărână și pumnalul la gât. Apoi i-a semnalat lui Ramirez să se apropie.

— Ia-o și stai cu ochii pe ea, a ordonat, dându-i lui *chicano* mânerul pumnalului.

Apoi Dillon a dispărut în adâncul desișului, hotărât să preia comanda dacă exista vreun pericol.

Ramirez a ținut pumnalul lipit de jugulara Annei, dar atenția îi era distrasă pentru că cerceta cu nervozitate iarba înaltă din jurul lor. Tot timpul în alertă, gata să profite de o oportunitate, Anna s-a folosit de avantajul momentan pentru a lua un capăt de rădăcină aflat lângă fața ei și, cu mâinile legate, a tras-o lângă abdomen, în speranța că-i va fi de folos.

În timp ce ceilalți cercetau împrejurimile, Billy a rămas pe loc nemișcat, privind hipnotizat spre copaci. Era din nou conștient de densitatea stranie a aerului din jurul său, dar nu putea localiza nici o dovadă clară care să-i confirme suspiciunile – nici un sunet, nici o umbră, nici măcar un foșnet de frunze. *Macaw*-ii albaștri erau așezați rânduri-rânduri pe ramurile *brazilor* (*sic!*) părând că fac mișto de el. Și totuși, era sigur că acolo era ceva, așteptând, urmărindu-i, ceva foarte periculos. A rămas îndelung nemișcat ca o statuie, părând cufundat cu totul într-o transă autoindusă.

Schaefer, conștient că indianul său devine mistic, s-a dat mai aproape de Mac, ca și cum ar fi căutat sprijinul unui „animal” militar dur și necomplicat. Mac molfăia un chiștoc de țigară, și-l urmărea cu curiozitate pe siouxul din luminiș.

— Ce-l face să fie atât de ciudat?

— Încă nu știu, a replicat Schaefer lipsit de emoție. Dar a dat de ceva. L-am mai văzut și mai înainte făcând așa, și știu că trebuie să-l las în pace.

După încă două minute, Schaefer s-a dus încet în spatele lui Billy și a rămas în așteptare, în timp ce indianul devenea tot mai absorbit de ritualul său. Parțial conștient, și-a dus mâna la gât, la șnurul de piele legat în jurul acestuia. A băgat pe sub el două degete, de parcă încerca să respire mai ușor. În mintea sa își imagina că acolo se află atașată o mică pungă de piele, în care se afla o pulbere neagră, un amestec puternic de ciuperci uscate și ierburi mucegăite care i-ar adânci transa. În tot acest timp avea ochii larg deschiși, ațintiți asupra coronamentului de frunze de deasupra, cu pupilele dilatate și fără să clipească.

El atingea acum o altă dimensiune, punctul culminant al unei moșteniri de sute de ani de sensibilitate psihică, Billy fiind ultimul dintre șamanii tribului său. Nu se mai confruntase niciodată cu așa ceva. Pe când și-a deschis complet mintea pentru vibrațiile venite din necunoscutul și nevăzutul din jurul său, s-a concentrat asupra *prezenței* și s-a cufundat în gânduri, pentru prima dată a fost plin de magie. Ceea ce Schaefer văzuse mai înainte în el, a fost doar o umbră a transformării sale de acum. Billy a fost întotdeauna cam ciudat, și nițel rupt de realitate. Dar acum nu putea ignora ceea ce era. Întreaga viață așteptase să ajungă la un nivel atât de profund.

Întotdeauna a fost înrădăcinat în memoria colectivă a tribului său, saturată de legende și antice bătălii. A început să se legene în timp ce murmura o veche incantație siouxă, și, deși nu ar fi putut spune deloc ce înseamnă cuvintele, vedea clar imaginea. Legenda descria un adversar herculean venit de pe plaiurile de dincolo de cer, o creatură-zeu mânios care a ucis jumătate din poporul lui Billy. Asta s-a întâmplat cu o sută de generații în urmă. Dar incantația era foarte clară pentru că repeta iar și iar că creatura-zeu se va întoarce din nou. Billy se cutremură de teamă, iar incantația i s-a oprit pe gât. Putea simți respirația anticului ucigaș, iar recunoașterea acestuia i-a trimis valuri de oroare prin suflet.

Acum, ochii lui Billy erau larg deschiși și sticloși, ca și cum nu mai avea nevoie de ei ca să vadă. Acum se putea concentra direct asupra minții alienului. Și-a adunat întreaga putere până ce în urechi i-a răsunat pulsul sângelui. Sufletul i s-a deschis precum un proiector extradimensional; cerceta cerul junglei și intercepta gândurile alienului, intrând prin mintea sa ca un laser. Dar intensitatea era chinuitoare, iar Billy a șovăit și a încercat să se retragă, mintea sa urlând din cauza stresului produs de transă. Dangătul din mintea sa s-a accelerat devenind tot mai ascuțit când a început să se slăbească legătura cu alienul. Știa că a întâlnit o forță mai puternică decât toate cele o sută de generații. Apoi sufletul său a cedat, și-a dat ochii peste cap și s-a prăbușit în brațele lui Schaefer.

Maiorul l-a pus încet pe pământ, indianul respirând cu greutate în timp ce trăgea mult aer în piept. Era ca și cum nu mai respirase deloc în ultimele cinci minute. Era complet învăluit de sudoare. Pulsul bătea cu furie, chipul îi era roșu, iar temperatura

corpului îi urcase la 40^{0}C. Era ca un motor supraturat, supraalimentat, și pentru o clipă Schaefer nu a fost sigur că-l mai poate readuce la normal.

Maiorul și-a scos de la centură bidonul și i-a turnat apă în gură lui Billy. Apoi a udat o batistă și a pus-o pe ochii indianului. După două minute interminabile, Billy a clipit și s-a holbat la Schaefer. Încă mai era bine amețit, ca și cum unele circuite ale creierului său erau arse iremediabil.

— Ești OK, Billy? l-a întrebat Schaefer îngrijorat.

O clipă... nimic. Apoi, din senin, *macaw*-ii din copaci au început din nou să flecărească și să cânte. Schaefer și-a ridicat privirea. Câțiva zburau în cercuri strânse pe deasupra luminișului, ca și cum ar fi încercat să-l farmece din nou pe Billy.

— Ăăă... da, *sir*, a dat Billy din cap cu slăbiciune, concentrându-se din nou asupra lumii reale.

Culoarea normală a revenit pe chipul său, și s-a străduit să se ridice în șezut. Cu o mână a prins brațul maiorului, ca și cum avea nevoie de o ancoră care să-l împiedice să cadă din nou în transă.

— Ce dracu s-a-ntâmplat? a întrebat Schaefer într-o șoaptă șuierătoare. Ce-ai văzut?

— Nu știu, *sir*, a răspuns Billy destul de confuz. Am avut acest vis. A fost ca o poveste pe care cineva încerca să mi-o spună. Doar că era ca și cum eu ar fi trebuit să o știu deja.

Își scutură capul confuz.

— Ce poveste? a întrebat maiorul nerăbdător.

— Povestea acestui loc, spuse Billy cu un zâmbet ciudat. Creatura-zeu a fost și ea aici.

Și înainte ca maiorul să mai poată spune ceva, Billy a întins mâna, arătând spre un punct de pe sol. Schaefer s-a uitat atent și abia acum a observat rămășițele abia vizibile ale unui zid ruinat, doar câteva pietre cu mortar între ele ce se ițeau printre frunzele căzute pe pământ. Fațeta uneia dintre pietre era incizată cu glife. Billy a făcut un semn circular cu mâna, și deodată, Schaefer a înțeles că se aflau în mijlocul ruinelor uni uriaș templu prăbușit.

— Zeu? spuse maiorul cu oarecare antipatie. Al cui zeu?

— E mereu același, a șoptit încet Billy, cu o privire mirată. Poporul meu și acest popor – l-au văzut amândouă. Și au aceeași credință. Cum că zeul se va întoarce.

Acum nu mai era nici o teamă în vocea lui Billy. Probabil că acesta era cel mai înfricoșător fapt dintre toate.

— OK, Tonto, ajunge, a replicat maiorul sec. Hai mai bine să o luăm din loc. Avem de luat un elicopter.

Și s-a îndepărtat ca să-și cheme oamenii, încercând să se convingă singur că creasta era liberă și așa era și drumul în josul pantei. Se aflau la doar 5-6 km de locul de extragere, iar Billy nu a detectat nici o mișcare a inamicului, indiferent de ce altceva enigmatic i-a răvășit mintea. Schaefer avea încredere în abilitățile lui Billy și-i respecta instinctele. Dar nu avea ce face cu chestiile metafizice.

Când a părăsit luminișul, a aruncat în urmă o ultimă privire și l-a văzut pe indian stând absolut nemișcat. În timp ce privea hipnotizat la ruinele templului, pe umăr i s-a așezat un *macaw* albastru. Siouxul și-a scuturat capul cu multă amărăciune.

9

Lângă stânca unde Dillon îl pusese pe Ramirez să păzească cu cuțitul la gât imprevizibila prizonieră, *chicano* s-a hotărât să înlocuiască pumnalul cu o armă veritabilă. Cuțitele îi aduceau prea mult aminte de mica lume din *barrio*; se simțea mai bine când știa că are o arma încărcată. Cu plăcerea unui șmecheraș de liceu care face drifturi în parcare cu motocicleta sa *Harley*, și-a mișcat umărul făcând să alunece cureaua lui M-202 de-a lungul brațului tatuat. Degetele au prins arma fix de mâner. Rânjind cu auto-satisfacție, a extins unul dintre tuburi și a mângâiat ceafa bronzată a Annei – o tachinare amenințătoare. Apoi și-a îndreptat atenția asupra centurii încărcate ca să găsească un loc pentru pumnalul lui Dillon.

În *dansul* său macho a subestimat total gândirea rapidă a fetei și reflexele prompte. În clipa când și-a luat ochii de la ea, a sărit în picioare într-o clipită. Răsucindu-și brațele legate într-o contorsionare furioasă pentru care ar fi invidiat-o chiar și Houdini, l-a pocnit pe Ramirez direct peste ochiul drept cu bucata de lemn. Când s-a rupt în două de durere, Ramirez a văzut stele roșii-strălucitoare și instinctiv, și-a acoperit ochii cu mâna. Brațul cu arma i-a căzut neputincioasă. Din nou, Anna a profitat de avantajul momentan, de data aceasta lovindu-l atât de brutal în testicule, de parcă ar fi vrut să i le bage în intestine. Copleșit, lui Ramirez i-au ieșit ochii din orbite ca la broască. Parcă era în agonie. Încerca din greu să respire, ca un om care se îneacă, apoi a scos un icnet care părea că vine din adâncul stomacului. Reacția mută nu a fost o dovadă de rezistență stoică, nici încercarea unui soldat hotărât să-și păstreze mândria în fața înfrângerii. A fost mai degrabă un gest pur involuntar, pe care îl fac bărbații când sunt răniți atât de rău, încât ajung dincolo de limita răcnetului de durere.

În clipa următoare, Ramirez s-a prăbușit la pământ ghemuit în poziție fetală.

Anna Gonzales n-a mai frecat menta ca să vadă efectele loviturilor sale. A sprintat în susul pantei noroioase, făcându-și drum printre ferigile cu frunze late. Pe creastă, a ezitat să aleagă o direcție. Deși își cunoștea jungla mai bine decât oricare dintre membrii commandoului, nu mai fusese niciodată pe aici, iar orice loc necercetat din bazinul Usamacinta era o aventură nouă. Se putea baza doar pe noroc și pe instinct, și știa că nu trebuie să treacă cu nici un preț dincolo de graniță. Ceea ce însemna salvarea pentru cei din echipa americană, pentru cei asemenea ei însemna moartea sigură.

S-a întors din nou în junglă, simțind căldura umedă înmagazinată de copaci. În urmă, îl putea auzi pe Ramirez, care abia dacă și-a putut recupera capacitatea de a vorbi. Cu o voce plină de durerea provocată de *biluțele* rănite, durere ce-i străbătea trupul precum un șoc electric de mare voltaj, a reușit să transmită o amenințare.

— Pizdă nenorocită, am să-ți tai gâtul.

Dar, deși îl făcea să se simtă din nou bărbat, totuși continua să fie paralizat, fără a se putea mișca deloc; cât despre urmărirea ei... Rănile lui chicano erau mai mult decât fizice. Pentru stinghereala și mânia de a fi fost scos din joc de o femeie – de una cu mâinile legate! – va fi nevoie de o perioadă considerabil mai lungă de recuperare, decât pentru vânătaia de la ochi și coaiele lovite. Din acest moment, Ramirez o ura pe rebela cu ochi negri cu o intensitate dincolo de rațiune. S-a sprijinit de un bolovan, apoi de un trunchi căzut, având în minte doar dorința de a-i scoate inima din piept, încet, cu maceta ce alungă. Dar, chiar și cuprins de chinul durerii, a avut prezența de spirit de a-i striga pe ceilalți să-i vină în ajutor.

Schaefer, care încă se mai gândea la povestea lui Billy despre templul zeului – încercând *să o uite!* – a auzit strigătul lui Ramirez și l-a trimis imediat pe Hawkins să verifice.

— Du-te, irlandezule. Pas alergător.

Apoi maiorul s-a întors spre Dillon, care tocmai revenise dintr-o scurtă recunoaștere a desișurilor din împrejurimi unde nu găsise nimic.

— Prietena ta, fără îndoială, a șuierat Schaefer, la problema evidentă care se făcea auzită printre copaci odată cu strigătul lui Ramirez. N-ai auzit ce am spus de la început, *Officer* Dillon, a mârâit sarcastic, ridicând un deget amenințător. De-acum înainte

*ești babysitter*ul târfuliței. Și nu care cumva să te mai pună dracu să te folosești de oamenii *mei*. Ai înțeles?

Răbdarea lui Schaefer pentru șeful cu muncă de birou se terminase. Dillon s-a uitat urât la el fără să spună nimic, dar întreaga sa atitudine a fost temperată de acest *cartonaș galben*.

Hawkins alerga prin junglă de-a lungul zidului canionului și a ajuns la malul de piatră chiar la timp ca să o vadă pe Anna urcând pre creastă printre ferigi. S-a aplecat asupra lui Ramirez, aflat încă pe jumătate prăbușit pe pământ, protejându-și scrotul cu mâna. Hawkins s-a uitat de la prietenul său la ostatica fugitivă, prins între aceste două urgențe.

Ramirez și-a ridicat privirea, cu ochii încă umezi de durere. A simțit nehotărârea irlandezului.

— Sunt OK, a icnit. Prinde-o pe curvă, și-a strecurat vorbele printre dinții strânși, ca și cum sorta unui întreg război ar fi depins de aducerea ei înapoi.

Hawkins a sprintat în susul pantei, spre creastă, fiind probabil la cel mult o sută de pași în urma ei, dar fără să fie sigur în ce direcție a luat-o aceasta. Era jungla ei, nu a lui. De altfel, irlandezul avea mai puțină experiență în câmpul tactic decât restul celor din echipă, mai ales pentru că fusese blocat într-un loc unde încerca să facă un radio din vechi lanterne ruginite.

Între timp, chiar și cu mâinile legate, Anna – cu o condiție fizică de gimnast – a sprintat ca un iepure printre copaci și s-a pitit ca un șacal pe sub tufele de ferigi. Era atât de concentrată asupra evadării, încât a uitat de frica ei permanentă de pumele ce bântuiau prin zonă și de viperele târâtoare pe care le putea deranja în fuga sa. Ea a crescut într-un oraș mare, iar marile sale triumfuri în *guerrilla* au constat în implantarea de bombe în clădirile guvernamentale și ambasade. Mândră și tenace, a acționat cu unitatea sa în ascunzișul din jungle pentru a pregăti marea ofensivă, dar ceva din interiorul ei nu-și pierduse niciodată teama de sălbăticie. În copilăria petrecută în marele oraș fusese răsfățată de călugărițe și guvernante europene. Jungla, deși aflată la doar câțiva kilometri depărtare, pentru ea era parcă de cealaltă parte a lumii.

Dacă ar fi știut *ce* anume o urmărea, gândul la șerpi și feline sălbatice ar fi părut la fel de inocent ca visul unui copil.

De când Anna îl doborâse pe Ramirez cu doar câteva minute în urmă, alienul s-a așezat pe ramurile de sus ale unui arbore de mahon ce domina malul stâncos. Curios și preocupat, îl urmărea pe Ramirez care continua să-și țină mâinile la scrot, înțelegând instinctiv cine era învinsul și cine învingătorul. Se uita după rebela care alerga spre creastă, cu un sentiment de triumf de se revărsa din propriul său suflet. Deodată, a tânjit după o victorie proprie, să se confrunte cu învingătorul, să-l doboare și să-l *aibă* cu totul. Bucuros să se transforme el însuși din modul observator în modul prădător, a cercetat repede cerul, până și-a fixat atenția pe un șoim care plutea grațios, cu aripile perfect întinse și perfect nemișcat, în timp ce curenții termici îl purtau pe valurile de aer. Intrusul nepământean a urmărit cu privirea zborul păsării. Apoi, cu puterea de captură a celui de-al șaselea său simț, s-a fixat pe esența șoimului, mintea-i preluând controlul păsării, de parcă ar fi fost o jucărie telecomandată. Sufletul păsării a trecut în alien, posedat ca un zombi.

Pentru că alienul avea această putere, fără efort, asupra tuturor creaturilor întâlnite pe planeta-gazdă – toate, mai puțin omul. Putea ucide un om, dar nu avea puterea asupra lui – îl putea diseca până la nivelul structurii celulare, dar nu-i putea controla sufletul și trupul. Poate că materia subtilă a sufletului era ceea ce-l făcea pe om impenetrabil pentru alien – omul care face dreptatea, omul care emite ideile. Oricum, era ceva ce-i lipsea acestuia, și un motiv ca să distrugă specia cu totul, dacă nu exista nici o cale de a o poseda.

Cu aripile nemișcate, șoimul s-a prăbușit fără suflare din aer, iar alienul l-a înhățat. A ținut pasărea paralizată cu ambele mâini cu trei degete, suflând ușor prin penele albe de pe gât. Apoi, și-a aplecat capul aproape atingând pasărea, murmurând de parcă ar fi vrut să o liniștească – și uimitoarea transformare s-a petrecut. Mai întâi pe pielea alienului s-au învârtejit toate nuanțele toamnei, amestecate și agitate ca într-un caleidoscop, până ce s-au fixat la nuanțele de gri-ardezie ca ale penelor șoimului. Apoi forma s-a modificat și s-a compresat până ce a ajuns exact cât pasărea. Când a fost clona exactă a viețuitoarei a dat drumul din gheare șoimului mort, lăsându-l să cadă și să fie consumat de prădătorii obișnuiți.

După o clipă, șoimul reîncarnat și-a fluturat aripile ca și cum tocmai s-a trezit și întâmpina noua zi. Ghearele ascuțite ca

niște lame au dat drumul crengii din vârful copacului. Plutind prin aer, s-a îndreptat către creastă, după Anna și Hawkins. Spre deosebire de un șoim adevărat care ar fi plutit în cercuri grațioase, largi, alienul a tăiat aerul cu toată puterea, zburând cu maximum de viteză pe deasupra copacilor, îmbătat de nevoia sălbatică de a-și doborî prada. Cu ușurință, a luat urma fetei, dar a depășit-o cu o sută de metri, după care a virat înapoi cu grația unui adevărat șoim.

Anna, străduindu-se să se îndepărteze cât mai mult de Hawkins, se uita neliniștită în urmă la fiecare câteva secunde. Sunetul de crenguțe rupte și de frunze răvășite creștea tot mai mult pentru că distanța dintre ei se micșora. Deși era împovărat cu radioul legat la spate și cu M-202 pus pe umăr, irlandezul era în condiție fizică perfectă și sprinta neobosit după rebelă. Pentru că ea era atât de panicată, era ușor de urmărit. Chiar dacă povara îl încetinea, nici nu se punea problema să lase jos radioul. Rămânea întotdeauna asupra lui Hawkins – punct.

Când Anna a ieșit dintre copacii deși în canion și într-o zonă cu ferigi mai ușor de străbătut, încă mai avea un avans de vreo 30 de metri, dar epuizarea își spunea cuvântul, încetinind-o. După câteva clipe a ajuns într-un luminiș, un fel de alee lungă între rânduri de bambuși înalți, care creșteau atât de aliniați, încât păreau să fi fost plantați. Profitând de acest avantaj, ea a sprintat în lungul aleii cât de repede a putut, cu ultimul strop de energie, ca și cum era pe cale să treacă o linie de finiș.

Hawkins a accelerat ritmul, micșorând distanța dintre ei. S-a năpustit nebunește în lungul aleii de bambuși, greutatea mare din spate împingându-l pe panta ușoară spre vale. Anna era la doar 3 m în fața sa… 2 m… Apoi a alunecat puțin când a călcat pe un putregai, iar ezitarea de o clipă a fost șansa irlandezului. S-a aruncat înainte trântind-o la pământ. Imediat a imobilizat-o, fixându-i gâtul cu carabina. Apoi, cu piciorul a rostogolit-o cu fața în sus și i-a pus țeava între ochi.

Anna își rostogolea ochii panicată, uitându-se fix în gaura neagră, amenințătoare, a țevii în timp ce-și evalua frenetic alternativele. Cu coada ochiului a zărit o mișcare mai departe, pe alee. Hawkins, fiind cu spatele, nu a văzut nimic. Anna a presupus cu amărăciune că este un alt membru al commandoului care tocmai a ajuns și el. Deci nu mai putea fi vorba de fugă. Ana

și-a mutat privirea de la țeava armei la ochii reci ai irlandezului, întrebându-se la ce fel de tactică să apeleze – rugăminți, seducție, țipete, plânset. A mai aruncat o privire în lungul aleii ca să vadă care dintre ceilalți li se alătură, sperând că poate e negrul acela mai slab de inimă.

Și deodată, acolo în iarbă, la vreo 20 de metri depărtare, era alienul, stând la vedere, pentru întâia oară nemaifăcând nici o încercare de a se camufla. Abandonase deghizarea ca șoim și revenise la forma normală umanoidă – o creatură care văzută din unghiul Annei, părea aproape la fel de înaltă ca și copacii. Pe pielea ei de cobră se învolburau culorile. Chipul ca o mască părea să se formeze din ochii mari ca niște faguri galbeni. Și-a fluturat arma deasupra capului într-o comuniune tăcută cu stelele războinice din adâncul spațiului. Bătălia sa darwiniană cu un egal era, în sfârșit, pe cale să aibă loc.

Ivirea creaturii a fost atât de înfricoșătoare încât Anna aproape că a leșinat. Doar instinctul ei brut de supraviețuire a ținut-o pe linia de plutire, iar impactul monstrului a făcut ca – temporar – să se șteargă rivalitatea ei de sânge cu soldații. Instantaneu, om contra om, s-a transformat în om contra diavol. Datorită șocului a făcut ochii mari, iar falca i-a căzut moale. A încercat să îngâne un avertisment pentru irlandez. Hawkins și-a închipuit că e înspăimântată pentru că crede că o împușcă.

— Ascultă, *poponeț*, nu ne face și tu probleme, OK? Încă nu ești moartă și nici noi nu suntem. Hai să păstrăm lucrurile așa, da?

Ea nu a auzit nici una dintre vorbele lui, dar a ridicat brațul lipsit de vlagă, arătând în lungul aleii de bambuși către alienul care-și pregătea arma

— Uite… atenție… în spatele tău, a șoptit în spaniolă, abia reușind să respire.

Hawkins a crezut că face o încercare de a-i distrage atenția, dar a observat teroarea reală din ochii ei și i-a auzit tremurul vocii. S-a întors puțin ca să arunce o privire peste umăr în timp ce continua să țină arma asupra fetei. Imediat a văzut ciudățenia estompată, cu contur neclar, care se apropia de ei, rotind un fel de sabie prin aerul de deasupra *capului*.

Părea că întregul *zid* al junglei se mișca odată cu alienul care se năpustea spre ei cu viteza unui fulger. Anna și Hawkins

au înlemnit la vederea lui și instinctiv s-au apropiat unul de altul. Dar nu a fost timp suficient nici ca să gândească, cu atât mai puțin să acționeze; totuși Hawkins a reușit să tragă un singur foc, glonțul ducându-se aiurea spre cer. A fost ultimul său gest de apărare.

Într-o clipită, arma alienului a tăiat prin gâtul lui Hawkins și a ieșit prin partea cealaltă. Impactul l-a aruncat pe irlandez înapoi până ce a aterizat cu un zgomot înfundat în vegetația de pe sol, la vreo zece metri mai încolo. Anna a rămas șezând în stare de prostrație, acoperită de sângele soldatului. Tremurând necontrolat, s-a târât în patru labe către o latură a aleii unde s-a ghemuit la rădăcina unui trunchi de bambus, suspinând ca un copil rătăcit. Își mușca degetele, cu fața albă ca a unei fantome și se uita fix la locul unde iarba era zdrobită, în locul unde zăcea trupul lui Hawkins. Începu să se roage din reflex, cuvintele revărsându-se fără sens din gura ei, dar sunetul lor era ca acela de la mânăstirea, unde le murmura alături de călugărițe cu douăzeci de ani în urmă. Rochia albă a primei sale comuniuni părea a fi foarte îndepărtată, dar era singura rugăciune pe care și-o reamintea.

Dincolo de tufișurile în care dispăruse Hawkins, cu brațele și picioarele fluturând ca la o păpușă stricată și cu capul abia mai ținându-se de trup doar prin câteva franjuri de tendoane tăiate, fără nici un pic de emoție, alienul și-a înfipt un deget în piciorul irlandezului, ca un cârlig de măcelărie. Apoi a tras trupul în junglă, ca pe un cerb vânat.

Anna era acum într-o stare catatonică și nu mai vedea nimic. Chiar dacă i-ar fi revenit dorința de libertate, tot n-ar fi fost în stare să fugă de acolo. Acum ar fi avut șansa. Alienul părea să se fi mulțumit deocamdată cu un singur trofeu, ca și cum trebuia să-și concentreze întreaga minte pe examinarea microscopică a unui sigur specimen pur.

Anna ar fi putut fugi ca de un coșmar tropical febril, continuând să se ocupe cu bombele și spionajul în capitala aflată în haos. Dar oroarea la care fusese martoră o dusese mult dincolo de punctul ei de echilibru. Nu a putut pleca, nici nu a putut considera totul ca pe un vis; a rămas ghemuită lângă trunchiul copacului, tremurând de parcă nu se va mai trezi nicicând.

10

În cotul canionului, restul oamenilor s-au adunat la semnalul lui Schaefer. Îi așteptau pe Ramirez și Hawkins, neliniștiți precum caii închiși într-un țarc, care simțeau apropierea unei pume. Fumau țigări *Panama* ținute în pumn și cercetau umbrele înserării cu degetele gata să apese pe trăgaci. Toți erau nerăbdători și îngrijorați pentru cei doi plecați, mai ales după ce au auzit împușcătura solitară. În tăcerea profundă lăsată după ce ecoul a dispărut, împușcătura era un semn rău augur, ca o amenințătoare ruletă rusească. Blain își legăna lansatorul de grenade, afectuos de parcă era primul său născut, băiat.

— Numai unul dintre maimuțoii ăia să-și arate mecla și-l trimit direct în mormântul bunică-sii, a mârâit prin colțul gurii către Mac.

Părea doar o amenințare goală în acel loc unde nu mișca nimic omenesc și nici nu părea să se desfășoare ceva ce să semene cu un război. Dar nu clișeul era cel ce conta acum, aici. Mai degrabă vorbele – oricare – trebuiau să înlăture norul greu aflat asupra lor.

Mac a chicotit scurt:

— Pot să o omor eu pe cealaltă bunică?

A fost o replică menită să destindă intensitatea, chiar și pentru o secundă numai.

Schaefer, ghemuit lângă Billy, încerca să priceapă ceva din vârtejul psihic din care siouxul tocmai ieșise. Maiorul, un adevărat baptist, crescut în spiritul de a nu crede în povești gen Moș Crăciun și un fan al realității tridimensionale din creștet până-n tălpi, era îngrijorat de starea hipnotică a lui Billy. Totuși, o cruzime atât de barbară ca ceea ce a urmat după doborârea elicopterului, nu mai întâlnise nici pe canalele din Da Nang, nici pe țărmurile din Cambodgia. Poate că Billy vorbea ca un pacient nebun, dar Schaefer mai foarte bine că puștiul nu o mai luase pe arătură niciodată – nici măcar o singură dată. Așa că maiorul a

încercat să facă tot posibilul să înțeleagă ce anume voia să spună Billy.

— Hai să văd dacă am priceput bine, spuse Dutch încet, cu fruntea încruntată de scepticism. Zici că l-ai văzut pe Zeu, doar că acesta arăta ca un fel de monstru spațial?

Billy stătea nemișcat, absolut concentrat pe viziunea sa.

— Se poate spune și așa, *sir*.

— Ce dracu e asta, *Zona Crepusculară*? Am destule probleme doar ca să ieșim vii din căcatul acesta de junglă.

Dar intuiția lui Billy era atât de clară, convingerea atât de solidă, încât și-a dat seama că nu aveau nici un minut de irosit pe un fel de curs introductiv în premoniția psihică. Unul dintre motivele pentru care a reușit să se conecteze atât de precis cu gândurile intrusului a fost acela că alienul a început să se concentreze mai individual asupra oamenilor, decât când îi captura sistematic doar pentru disecție. Imediat a încercat să împărtășească ceva cu indianul, recunoscând în el un fel de spirit oarecum înrudit. Așa că acum Billy avea cea mai largă viziune asupra misiunii alienului, și știa că trebuie pur și simplu să-l convingă pe maior să aibă încredere în el.

— *Sir*, trebuie să mă credeți, aproape că se rugă. Suntem într-un pericol teribil. Acolo e o forță… hai să-i spunem o *creatură*. I-a ucis deja pe cei trei din elicopter. Nici măcar nu știu dacă o putem opri. Dar acum vine după noi; sunt absolut sigur. Nu e timp de explicații, de unde știu. Dar jur, *Major*, crede-mă ce spun. Aș vrea să mă înșel, dar nu e așa. Dacă mă înșel, îmi arunc tresele și vând țesături indiene pe autostrada 80 – așa să fie, dacă mai ieșim vreodată vii de aici.

S-a uitat la Schaefer așteptând, dar cu calmul unui om atins de vastitatea divinului.

— Doamne, Billy, a mârâit Schaefer, dând nedumerit din cap.

Dar știa că trebuie să ia imediat o decizie.

— Bine, nu avem altă șansă, decât să mărim ritmul de deplasare. Indiferent ce-o fi acolo, n-am să stau și să aștept autopsia – în nici un caz a mea. Preia conducerea, ca totdeauna. Dar nu spune nimănui despre treaba asta cu monstrul.

Schaefer s-a ridicat hotărât în picioare și a fluierat către ceilalți:

— OK, o luăm din loc!

Chiar când dădea ordinul, Ramirez a apărut șchiopătând în luminiș, cu sânge închegat pe frunte, și dâre uscate pe obraji, ca un camuflaj de război. Stătea ca un spectru, clătinându-se de parcă era gata să leșine în orice clipă.

Primul l-a văzut Blain. În stilul său direct, tipic, a exclamat:

— Isuse, omule, arăți de parcă-ai fi Dracula!

Ceilalți s-au întors chiar în timp ce Blain vorbea, ghemuindu-se gata să deschidă focul, iar Ramirez și-a spus povestea icnind.

— Fata... a șters-o, a explicat abia putând să respire. Hawkins s-a luat după ea, apoi, imediat, am auzit o împușcătură. Așa că m-am întors aici ca să vă iau pe voi. Trebuie să mergem, să-i găsim.

În timp ce Ramirez vorbea, Billy deja se strecura printre ferigi în susul pantei, spre creastă, pe calea cea mai scurtă către Hawkins și fată. După sunetul împușcăturii, indianul știa deja în ce direcție să se îndrepte. Planul de a se îndrepta spre ieșirea din zonă fusese acum abandonat imediat ce s-a dat ordinul, doar pentru că unul dintre ai lor avea probleme.

Mac l-a ajutat pe Ramirez ca, împreună cu ceilalți, să urce pe creastă, toți amplasându-se într-o formație ofensiv/defensivă, acoperind fiecare centimetru de junglă cu armele gata să tragă în timp ce înaintau în forță.

Abia dacă a durat două minute ca să depășească locul de unde fugise Anna, și să intre în aleea acoperită cu mușchi, unde locul crimei era încă proaspăt și acoperit de resturile ultimei profanări de cadavru.

Billy a fost primul care a ajuns lângă fata epuizată emoțional, dar și ceilalți au ajuns imediat. Șase soldați commando stăteau în semicerc în jurul Annei, fiecare luptându-se cu o teamă care dădea să se transforme într-un adevărat coșmar; iar aceștia erau niște oameni care și-au petrecut viața înfruntând coșmarurile. Chipul stropit de sânge al Annei era plin de teroare, ochii goi, cu pupilele dilatate negre ca onixul, de parcă tocmai îl văzuse pe însuși Satana. Nici măcar nu era conștientă de prezența commandoului.

Dillon a îngenuncheat lângă ea și a scuturat-o ușor de umăr:

— Hei... hei, ce dracu s-a-ntâmplat? a întrebat-o, repetând din ce în ce mai tare, încercând să o readucă la realitate.

Dar era degeaba. Stătea ghemuită, tremurând, pierdută în coșmarul ei, refractară la orice stimul exterior, de parcă ar fi fost ceva și mai teribil să-și revină și să povestească ce s-a întâmplat. Apoi Dillon i-a șters unele urme de sânge de pe față cu dosul palmei și i-a întors cu grijă capul, cercetând dacă este rănită. Nu era.

— Nu cred că e sângele ei, a anunțat cu o voce ușor confuză.

Schaefer a ordonat sec și, ignorând total faptul că acesta era la comandă, a preluat controlul:

— Dillon, rămâi cu ea. Ceilalți, cercetăm zona.

Aptitudinile naturale de comandant au ieșit la suprafață clar și cu putere în prezența pericolului. Ierarhia avea prea puțină importanță în cazurile de criză care afectau oamenii până în adâncul sufletului. Oricum, Dillon era prea speriat ca să se împotrivească.

Billy cercetase deja zona imediat înconjurătoare și a dat peste arma și radioul lui Hawkins. S-a înapoiat lângă ceilalți și trântit pe pământ echipamentul stropit cu sânge

— *Major*, mai bine a-i cerceta astea acum, a spus Billy pe un ton de urgență.

— Hawkins? a întrebat Schaefer, deși nu prea avea nevoie de un răspuns.

— Cred că da, a replicat Billy, cam speriat de adevăr.

— Hai să vedem!

Și s-au răspândit cu toții, Ramirez luând imediat urma prin mușchiul de pe alee până la zona de vegetație zdrobită de trupul căzut al lui Hawkins, unde s-a apropiat de trunchiul unui bambus. Strecurându-se printre ramurile rupte, cu capul și testiculele încă pulsând de durere, Ramirez a pășit drept într-o grămadă de organe umane însângerate aflate la rădăcina trunchiului. Muștele obraznice deja roiau pe intestinele împrăștiate.

Schaefer se afla chiar în spatele lui *chicano* și s-a holbat înmărmurit la grămada însângerată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce…, a murmurat cu amărăciune, gândindu-se înfiorat cât de teribil de crudă putea fi o lume păgână.

Și chiar dacă întotdeauna susținuse că el nu crede în nimic, acum se rugă pentru ceva care să-i ajute. Orice.

— Cred că e Hawkins, *Major*, spuse Billy.

— Și-atunci unde dracu îi este trupul? s-a răstit Schaefer.

Billy a arătat către un punct de pe sol, aflat la vreo doi metri mai încolo.

— Urme, *Major*.

Erau niște urme de „picioare" cu trei degete, lungi de aproape 45 cm, care se îndreptau spre junglă. O gaură adâncă care marca călcâiele alienului era imprimată în pământ în spatele fiecărei urme. Schaefer a înghițit cu greu, simțind o senzație dureroasă în stomac. În acel moment a realizat că nu mai poate nega evidența. Iar Billy categoric nu va vinde țesături în Louisiana.

— Ce mama dracu? a icnit Blain, uitându-se incredul la urmele de pe jos. Nici chiar avortonii din Contras nu poartă ghete rusești care să lase asemenea urme imprimate. Asta nu e *guerrilla*. Astea nu sunt nici măcar…

Și a rămas tăcut, el care întotdeauna avea ceva de spus, chiar și atunci când gloanțele șuierau în jurul său.

Schaefer i-a completat spusele:

— …nici măcar nu sunt omenești, spuse pe un ton grav. Și nici de animal.

— Păi, atunci…, a șoptit Blain.

— Prietene, nici măcar nu avem un nume pentru *asta*. Atât de gravă este situația.

Fără nici o altă vorbă au început să urmeze urmele, până ce au ajuns la un punct aflat la vreo 50 de metri de grămada hidoasă de intestine – unde urmele pur și simplu s-au oprit, ca și cum *ceea ce* le-a făcut s-a topit în aer sau s-a înălțat la cer.

Schaefer a reflectat o secundă asupra situației.

— OK, înapoi la fată. E singura noastră speranță să avem un răspuns.

În timp ce commandoul se întorcea la locul unde rebela era supravegheată de Dillon, aceasta începea să-și revină. De pe buze i-a scăpat un geamăt slab, de parcă implora să se întoarcă la realitate. Când maiorul s-a apropiat la doar câțiva pași de ea, cu mâinile în șolduri, Dillon tocmai îi umezea buzele cu apa din bidon. Ea s-a uitat la Schaefer și străduindu-se să se concentreze. Statura masivă arunca asupra ei o umbră care bloca tot soarele portocaliu. Părea să fie recunoscătoare pentru ideea de răcoare, dar… avea și un aer compătimitor. *Scânteia* și furia, întregul spirit rebel, erau eliminate din mintea sa.

Schaefer a înțeles cât de amenințător putea să arate, așa că s-a ghemuit lângă ea și i-a vorbit într-o spaniolă blândă, încercând să obțină un răspuns. I-a luat mâna într-un gest de armistițiu.

— Omul meu te-a ajuns din urmă, nu-i așa? Apoi s-a întâmplat ceva. Cine v-a atacat? Cum a ajuns sângele acesta pe tine?

Anna l-a privit pe maior, confuză și cu ochii în lacrimi. Pentru prima oară după atac, ea a început să formuleze unele cuvinte, abia inteligibile, dar măcar vorbea, în fine.

— Toată... jungla... a înviat, s-a bâlbâit. Mai mult decât un jaguar... mai mult decât toți șerpii... La spintecat și l-a aruncat... acolo...

Arătă spre tufișurile zdrobite, locul unde aterizase trupul dezarticulat al lui Hawkins.

Ceilalți oameni stăteau nemișcați la câțiva pași depărtare.

— Cristoase, bate câmpii... n-are nici un sens ce spune, a izbucnit Dillon. Au fost blestemații de *guerrillas*, ea știe foarte bine asta. Tot ce avem de făcut e să ne luăm după ei și să-i *terminăm*. Haideți!

Ramirez, căutând disperat o explicație logică și înspăimântat de adevăr, a încropit rapid o povestioară.

— Probabil că niște „maimuțe" ne-au urmărit tot drumul de la plecarea din tabără, *Major*, spuse cu o siguranță ce se voia categorică. Billy le-a auzit. Ea ne-a tras-o și a fugit, a continuat arătând către fata șocată. „Maimuțoii" ne-au așteptat tot timpul. Trebuia să o lichidez pe curvă atunci când am avut ocazia, a șuierat mânios.

Schaefer privea arma și radioul lui Hawkins pline de sânge, apoi înapoi la Anna, analizând indiciile evidente și încercând să le potrivească oricărei alte explicații, în afara celei a lui Billy.

— De ce nu au luat radioul și arma? a întrebat sec, punctând prima *gaură* în povestea lui Ramirez. Dacă au venit să o salveze, cum de au uitat să o ia?

Nici un răspuns. Toți erau uluiți și confuzi. Apoi Billy a rupt tăcerea, încruntat:

— Același lucru i s-a întâmplat și lui Davis.

Tonul sigur al vocii sale era categoric.

Instantaneu, Schaefer a fost roșu de furie, neîngăduitor și dârz. Și-a făcut cunoscute intențiile cât se poate de clar:

— Vreau ca Hawkins să fie găsit, a ordonat, uitându-se la ceilalți. Dispozitiv de cercetare, câte doi. Cincizeci de metri, s-a răstit, indicând distanța de junglă pe care voia să fie *periată* centimetru cu centimetru. S-a lovit cu pumnul în palmă, gata să explodeze de frustrare.

Soldații s-au răspândit în jungla întunecoasă, cercetând totul, tufiș cu tufiș, ramură cu ramură. Schaefer a ajuns lângă un sicomor înalt care avea la rădăcină un covor gros de mușchi. Privirea atentă i-a fost atrasă de o pată roșie, strălucitoare, de vreo 10 cm, care contrasta puternic cu fondul verde. Maiorul s-a lăsat pe vine și a studiat-o, apoi a atins-o cu vârful degetului arătător.

— Sânge, și-a spus sieși.

Umerii i s-au lăsat ușor, parcă anticipând amărăciunea ce urma. În aceeași clipă, un strop de lichid roșu a căzut cu un plescăit în centrul petei. Reflex, și-a ridicat privirea, strângând din fălci în așteptarea altei orori. În frunzișul des de deasupra sa a văzut și mai multe picături roșii care cădeau încet din frunză în frunză de pe ramurile de sus. Frunzele uscate, maronii, ale sicomorului, scoteau un foșnet jalnic.

Apoi l-a văzut atârnând atât de sus, încât era practic în vârful copacului. Suspendat de glezne, la fel ca cei din echipa lui Davis, trupul lui Hawkins se balansa ca un fanion hidos, cu toracele și abdomenul deschise și golite de organe.

Peste zumzăitul general al junglei, singurele sunete care se mai auzea erau țipetele ascuțite ale unei perechi de vulturi care își disputau drepturile la carne. Cadavrul era atârnat ca o carcasă de animal pusă la uscat în vânt și soare, iar briza ușoară care adia printre vârfurile copacilor îl balansa ușor, mișcarea stranie dând iluzia înfricoșătoare de viață după moarte. Și nu se auzea nici un vaiet, nici un strigăt. Oricât de îngrozitoare, moartea era la fel de sobră ca întotdeauna. Jungla sufocantă și lipsită de compasiune nici măcar nu a băgat de seamă.

Fără să clipească, Schaefer se uita fix la priveliștea înfiorătoare. Fără să-și ia ochii de la trupul mutilat al irlandezului, a scos un fluierat ușor, semnal de adunare pentru camarazii săi. A sunat lipsit de speranță, sobru ca un imn funebru. Nimeni nu a avut nici o îndoială că sunt chemați la locul unei morți.

Maiorul era prea absorbit ca să bage de seamă că Blain a sosit primul, așa încât solidul commando nu a spus nimic, ci doar

a urmărit direcția privirii lui Schaefer. Chiar și un veteran tăbăcit ca Blain, martor și uneori participant la acte de barbarie crudă, a rămas tăcut și înlemnit. Gura lui – care nu mai fusese lipsită de tutunul de mestecat încă de la vârsta de 12 ani – s-a căscat, cocoloșul de tutun a căzut pe catarama centurii și de acolo pe pământ, urmat de un șuvoi gros de salivă galben-maronie care i s-a revărsat pe bărbie. Și-a șters gura cu mâneca murdară, apoi, instinctiv și fără nici un cuvânt, și-a luat arma de la umăr, a tras siguranța, și a îndreptat țeava spre junglă, de parcă aceasta aparținea unei planete străine.

Pentru că irlandezul era primul membru al echipei ucis în acțiune în toți cei 7 ani de când operau ca o unitate. Davis și ai lui au participat împreună cu ei fie într-o misiune, fie în alta, dar nu erau parte a frăției celor șase. Hawkins era unul de-al lor. Până în acest moment ei fuseseră – într-un fel – invincibili.

Dar acum s-a rupt ceva, și se putea întâmpla orice.

11

Când s-au adunat și ceilalți, Blain și-a tăiat altă bucată de tutun și s-a mișcat impulsiv, cercetând jungla cu arma gata să deschidă focul, disperat pentru răzbunare. În tot acest timp bolborosea către sine ceva despre bastarzii de rebeli pe care planifica să-i „prelucreze” cu maceta și săi trimită în proțap la grătarul din iad. În tăcere, i-a promis lui Hawkins că oricine sau orice îi va ieși în cale va fi ca și mort. Dar, chiar și în furia sa, era deosebit de atent la orice indiciu l-ar putea oferi jungla referitor la prezența inamicului – un trosnet de crenguță, o sclipire metalică printre ramurile copacilor.

După un minut, a fost oprit de un foșnet în adâncul frunzișului aflat la vreo 10 m în fața sa. Foarte atent și în liniște, și-a ridicat mitraliera gatling și a țintit în direcția zgomotului.

— Ia ieșiți la vedere, labagiilor! a șuierat cu un rânjet dement, anticipând răzbunarea. Hai să vă văd fața de cur ca să v-o umplu cu gloanțe!

Și a început să apese încet pe trăgaci, parcă în extaz, momentul potrivit.

Aștepta un terorist – poate doi, poate mai mulți. Nu conta. Și o duzină l-ar fi mulțumit. Ar fi golit întreaga bandă de cartușe și i-ar fi făcut franjuri pe toți. Zgomotul a crescut mai distinct, iar Blain și-a ținut respirația pentru ca arma să rămână nemișcată.

— Hai, nenorociților… drept în cătare, a șoptit. Bătrâna sculă nu mai are răbdare.

Deodată… zgomot de năvală… și un mic tapir a țâșnit dintre frunze, guițând, a traversat în fugă luminișul și s-a afundat în iarba din canion. Blain a clipit, apoi a răsuflat ușurat, urmărind cu ochii animalul ce dispărea.

— *Shit!* a bombănit exasperat.

Trupul său, tensionat din cap până în picioare de alertă, s-a relaxat la vederea animalului, devenind aproape neputincios.

Dar chiar când a permis simțurilor să se liniștească și a ieșit din starea de alertă, a simțit o senzație curioasă de arsură pătrunzătoare între umeri. Și, răsunând batjocuritor în urechile

sale, a putut auzi vocea lui Hawkins venind parcă de sub apă: *Hei, Blain, ai auzit vreodată de periuța de dinți?*

Înfiorat, Blain s-a uitat la vârful ce-i ieșea din piept și la sângele ce țâșnea prin gaura din bluză.

A ridicând mitraliera… o secundă prea târziu, doar după ce a fost străpuns de lancea alienului. Creatura a atacat în propriul său concept de timp, o mișcare neclară, neomenesc de rapidă, măsurată în milisecunde. Arma ascuțită ca un brici a intrat în spatele lui Blain, secționând coloana vertebrală cu o forță atât de uimitoare încât a ieșit prin piept. A mai putut doar să scoată o jumătate de strigăt care s-a pierdut în junglă, printre țipetele papagalilor, a maimuțelor albastre, și scârțâitul făcut de picioarele milioanelor de greieri.

Lancea alienului a străpuns și inima lui Blain pe care a smuls-o din trup, organul rămânând atașat de vârful acesteia ca un fel de trofeu macabru. O sută de preoți maiași s-au răsucit în mormintele lor din temple. Apoi arma mortală a izbit un trunchi de bambus, și inima a explodat într-o masă sângerândă, informă, la fel de nelalocul ei pe scoarța copacului, ca și însăși prezența alienului. Cadavrul lui Blain, timp de câteva secunde – ce pentru un observator au părut a fi ore – a rămas în picioare, apoi a căzut la pământ. Gaura enormă din pieptul lui Blain era suficient de mare ca să se poată strecura prin ea un tapir.

Aflat în apropiere, Mac a auzit țipătul scurt al lui Blain și s-a năpustit în direcția sunetului. Când a ieșit în luminișul unde se aflase Blain cu doar câteva secunde mai înainte, nu a văzut nimic decât o urmă proaspătă de târâre pe pământ; iar dincolo de ea lancea alienului care încă vibra înfiptă în copac. Cu M-22 pregătit, Mac s-a apropiat, tocmai la timp ca să poată auzi un fel de sunet asemănător cu cel făcut de un țăran flămând care-și sorbăie *zupa* direct din castron, fără lingură.

S-a oprit o secundă ca să asculte, dezorientat, apoi a dat deoparte o frunză maronie și a văzut retragerea masivei creaturi cu două picioare – nu primată, nu om, ci un războinic, fără îndoială – care alerga printre copaci. Întins pe pământ, la doar câțiva centimetri depărtare era ceea ce mai rămăsese din trupul lui Blain golit de organe; un rinichi și câțiva metri de intestine erau răspândite prin apropiere, împrăștiate de monstrul care fugise.

Soldatul a rămas șocat, simțind în gură gustul bananei pe care o înghițise înaintea atacului rebelilor. A întors capul într-o parte și a vomat masa galbenă pe jumătate digerată, apoi și-a scuturat capul și a gemut tare, ștergându-și ochii neîncrezători.

Dar și-a înăbușit repede amărăciunea, lăsându-se cuprins de pasiunea răzbunării. Și-a adunat mințile, a ridicat arma de la piept și a orientat-o fără să mai ochească în direcția unde a dispărut alienul. În timp ce sfârteca copacii, scotea un urlet războinic primitiv – nu strigătul învățat în perioada de instrucție, ci unul care izvora direct din suflet, un vaiet neconsolat de agonie al unui bărbat ce și-a pierdut fratele.

A golit o magazie întreagă trăgând de la șold, înainte de a se gândi să-i cheme pe ceilalți. Orice ființă vie aflată pe o rază de trei kilometri a auzit răcnetul brutal al lui Mac și tunetul rafalei. Imediat, commandoul s-a pus în mișcare, alergând frenetic prin desiș, de parcă acum era șansa lor de a-și potoli oarecum coșmarul.

Când Mac și-a epuizat muniția, s-a aplecat și a luat *bătrâna sculă* a prietenului său, pe care o scăpase în agonia morții. Din nou, a început să secere cu gloanțe vegetația verde-întunecată, zburătăcind așchii din trunchiurile copacilor, de parcă jungla însăși trebuia să moară pentru cele întâmplate. Avea ochii unui posedat în timp ce baleia țeava mitralierei dintr-o parte în alta. Toate rezervele interioare pe care le putea avea un om, Mac le-a *ars* ca o flacără albă, apoi… s-a mobilizat și mai mult și a continuat să *ardă*. În starea sa de furie incontrolabilă ar fi nivelat cu plăcere întreaga țară și toate dictaturile putrede învecinate, orice… numai să pedepsească pe cei responsabili de moartea celui mai bun prieten al său.

Ceilalți din commando au ajuns lângă el unul câte unul, năvălind din frunzișul sufocant.

— Ce mama dracu-ntâmplă? s-a repezit Ramirez la Mac, zbierând ca să se facă auzit peste vuietul făcut de mitralieră.

Mac a răspuns răcnind și el, fără să contenească nici o clipă focul:

— L-a doborât pe Blain! A fugit într-acolo!

A continuat să tragă șuvoiul neîntrerupt de gloanțe așchiind bambușii din direcția arătată.

— Stai să-ți fac nițică lumină! a șuierat Ramirez cu o urmă de umor negru, și lansatorul său a *whump* două grenade în junglă.

După trei secunde o pereche de explozii asurzitoare au împrăștiat fragmente de țărână, frunze și lemne, doborând și păsările din cer, odată cu strălucirea orbitoare a fosforului.

Apoi, haosul a fost urmat de o liniște adâncă la fel ca după un cutremur, ca și cum întreaga lume își trăgea sufletul după șocul durerii.

Alienul, care alerga printre copaci, s-a oprit când flashul orbitor al grenadelor i-a scurtcircuitat vederea în infraroșu, lăsându-l pe moment paralizat. Pe când stătea nemișcat și ghemuit, un șrapnel a șuierat prin aer și s-a înfipt adânc în umărul său masiv.

Durerea abia a simțit-o, dar tăietura a fost suficient de adâncă încât să provoace sângerarea – un lichid gelificat, translucid, de culoarea ambrei – care a stropit frunzele unui arbust.

Grupul de oameni – acum și cu Schaefer și Dillon care o trăgea pe Anna după el – stăteau în luminiș cu ochii larg deschiși, cu urechile țiuind dureros… și așteptau ca jungla să reacționeze. Pentru câteva clipe, singura mișcare a fost doar fumul albastru-pal care se ridica din țevile gatlingului din mâinile lui Mac. Și fiecare dintre ei părea ca și cum habar n-avea ce trebuia să urmeze. Deodată, duzina de războaie la care participaseră nu mai însemna nimic, iar eficiența lor în luptă – și numărul mare de victime făcute – plus formidabila bravură și norocul erau la el de neînsemnate precum zborul unor roiuri de albine în adâncul pădurilor.

Anna s-a smuls din mâna lui Dillon și s-a năpustit către trupul lui Blain ca și cum ar fi fost atrasă de un fel de vrajă. În timp ce se uita în jos la trupul mutilat, în ochii ei a reapărut teroarea. Dar de această dată nu a mai devenit rigidă ca în stare de șoc cum se întâmplase când Hawkins s-a luat la trântă cu soarta. Schaefer o urmărea atent, știind că fetei îi revin amintirile, iar raportul lui Mac putea aduce puțină lumină asupra felului cum funcționează mintea inamicului. În timp ce Anna privea transfigurată de oroare, maiorul se uita la cei doi martori nerăbdător să afle niște răspunsuri.

Mac a vorbit primul, bâlbâindu-se:

— L-am… l-am văzut…

— Ce? Ai văzut… CE?

— L-am văzut, a repetat monoton. O *chestie* a dracului…

Și vocea i s-a frânt ca și cum nu avea cuvinte ca să descrie.

Apoi Mac și Anna, amândoi privind cadavrul de jos, și-au ridicat simultan capetele. Au schimbat o privire semnificativă, ca și cum și-ar fi împărtășit un secret comun. Același *lucru* îi făcuse pe amândoi să tacă.

Schaefer nu mai avea răbdare. S-a întors către Mac și a strigat:

— Mac! Mac! Uite-te la mine, fir-ar să fie!

Soldatul cel dur privea în gol, cu chipul amorțit de șoc. Trăsese toate cartușele. Acum, nemaiavând puterea dată de armă, furia sa era inutilă.

— Cine a făcut asta? a întrebat Schaefer, scuturându-l furios de umăr.

Deodată – în timp ce ieșea din transă – Mac a devenit și el furios, pentru că nu avea nici o explicație:

— Habar nu am cine dracu a făcut-o, spuse dezgustat. Ceva teribil… mare cât o gorilă, doar că nu avea păr. Am văzut, *Major*, am văzut, a insistat aproape patetic, de parcă s-ar fi temut că nu-l crede nimeni.

În timp ce Mac se străduia să descrie alienul, Ramirez, care cercetase zona dimprejur, s-a întors alergând la grupul care, acum, avea un om mai puțin.

— Nimic, *Major*. Nici cea mai mică urmă, a raportat furios și frustrat. Ca și cum ar fi dispărut într-o gaură din pământ.

Soldații uimiți și dezorientați s-au dat instinctiv mai aproape de Schaefer, adunându-se în jurul său ca și cum ar fi căutat confortul și îndrumarea liderului lor. Schaefer și-a ridicat privirea către cerul cu nuanțe galbene care începea să se acopere cu nori grei, întunecați, ziua coborând spre asfințitul care nu aducea răcoare, ci doar mai multă sălbăticie.

— Să profităm cât mai este lumină, a spus încet. Vreau o poziție defensivă aranjată pe creastă. Goliți-vă toate buzunarele. Vom avea nevoie de tot ce avem.

Mac, care era atât de agitat încât mârâia ca o pumă încolțită, s-a forțat să-și recâștige calmul, măcar cât să-și poată face din nou treaba.

— Da, *sir*, i-a replicat cu vigurozitate lui Schaefer, ușurat să-și facă de lucru într-un proiect care să-l distragă de la amărăciunea și furia provocate de moartea lui Blain.

Dar, chiar și Schaefer era nervos. A înțeles că inamicul său nevăzut era un magician al tacticii care avea în mânecă tertipuri la care ei nici măcar nu visau. Fragmente de indicii, vagi, au început să fie încet adunate la un loc, confirmând spusele lui Billy că pe acolo bântuia un fel de ucigaș nepământean.

Pe când umbrele purpurii ale junglei deveneau tot mai întunecate, maiorul știa că echipa sa va fi și mai vulnerabilă la acțiunile misteriosului *predator* care-i dobora oamenii unul câte unul.

Dar cel mai neliniștitor fapt era acesta: până acum, Schaefer a fost întotdeauna capabil să înțeleagă exact de ce-l urăște inamicul. Se aflau pe poziții adverse în război și luptau precum eroii, cât de bine puteau. Aici nu era sigur de absolut nimic. Inamicul a apărut de nicăieri, și nu avea nici armată, nici țară, nici crez, nici îndurare.

Deși erau în criză de timp, Schaefer s-a simțit dator să-i acorde lui Blain un ultim omagiu – fie el minimal și temporar – înainte de a pregăti tabăra pentru noapte.

— Puneți-l în *poncho*-ul său, spuse maiorul, arătând spre trupul mutilat. Îl vom îngropa în zori.

— Mă ocup *eu* de el, a intervenit urgent Mac, hotărât să aibă grijă de prietenul său chiar și după moartea acestuia.

Și în timp ce Mac se ocupa de ceea ce putea fi considerat a fi – date fiind condițiile – o ceremonie funerară, restul commandoului a urcat către locul ales de Schaefer pentru tabără. Anna, cu ochii pe desișul din apropiere, s-a desprins de grup nebăgată în seamă de ceilalți. Au înțeles cu toții că era prea îngrozită pentru a mai încerca să fugă. Oricum, nu făcea o încercare de a evada. Observase printre frunze o pată portocalie strălucitoare. Când s-a apropiat de frunziș, și-a înmuiat degetele în sângele alienului, în a cărui culoare și iridescență părea a fi fost distilate toate nuanțele orhideelor din junglă.

A atins cu delicatețe lichidul ca o sevă, apoi și-a apropiat mâna de ochi și a examinat cu curiozitatea și inocența unui copil care ține pentru prima dată între degete aripile unui fluture. De fapt, Anna încă nu-și revenise întru totul la realitate. Deși era din nou *funcțională*, o parte din *ea* era adăpostită într-o zonă *buffer* a

minţii, unde totul era liniştit şi frumos ca o poveste cu zâne. Era acum izolată de teroarea maximă la care fusese martoră mai devreme, iar fascinaţia ei pentru culoarea profundă de ambră a sângelui cristalin al alienului era o cale de a pretinde că acel coşmar nu s-a întâmplat niciodată.

Pe când studia absentă substanţa ciudată, adulmecând-o uşor, Dillon s-a apropiat din spatele ei. Ea şi-a ridicat privirea zâmbind când el i-a făcut semn să îl urmeze. Anna s-a ridicat ca un copil ascultător, ştergându-şi distrată degetele lipicioase de pantalonii uniformei.

Apoi, Dillon şi ascultătoarea Anna – acum antiteza amazoanei sălbatice care fusese capturată în tabăra *guerrillei* – s-au apropiat de ceilalţi aflaţi în susul pantei.

Cei din commando începuseră să-şi pună la punct defensiva taberei într-un pâlc des de brazi (*sic!*) aflat la baza unui zid stâncos al canionului. Săpaseră deja gropi individuale ca locaşuri de tragere, iar Ramirez, Billy şi Mac stăteau într-un genunchi în ale lor cu armele încărcate şi gata să deschidă focul. Camuflajul uniformelor lor transpirate se potrivea perfect împrejurimilor, verdele şi pământiul dizolvându-se în lumina apusului, tonurile întunecate amestecându-se într-un mod aproape magic – exceptând doar, prin comparaţie, capacitatea alienului al cărui camuflaj era cu ani lumină mai avansat.

Dillon a ajutat-o pe Anna să se aşeze într-un adăpost individual în care ea s-a ghemuit în starea ei de *pe jumătate dusă*, legănându-se încet şi metodic ca un pacient de la psihiatrie aflat sub influenţa unor doze mari de medicamente. Din când în când se uita la petele de sânge ale alienului de pe pantalon, care străluceau delicat cu o slabă luminozitate portocalie în întunericul ce se lăsa. Cu încetineală şi-a dus o mână către pată, a mângâiat-o uşor, apoi şi-a ţinut respiraţia înfiorată, ca şi cum amintirea atacului brutal asupra lui Hawkins ar fi răzbătut la suprafaţă din adâncul subconştientului. Al doilea şoc păru să o liniştească, şi a intrat într-o stare de picoteală.

În apropiere, Mac întindea prin iarbă firul unei capcane, pe care-l acoperea cu frunze. După ce a înconjurat o zonă largă de vreo 15 m, până ce nu a mai rămas nici o deschidere în perimetru, s-a întors în tabără, şi i-a raportat lui Schaefer.

— Am instalat cea mai mare parte dintre rachetele luminoase. Și două *claymore* imediat în afara perimetrului. Ni'ica nu se poate apropia fără să declanșeze cevașilea.

— Bună treabă, sergent, a confirmat Schaefer scurt, în timp ce mintea sa încerca să proceseze o sută de detalii.

Apoi, brusc conștient de legătura ruptă dintre Blain și Mac, a adăugat încet:

— Îmi pare rău, Taure. Nu e ușor niciodată. A fost un soldat bun.

— Eu n-am avut nici un frate. El a fost fratele meu, a replicat Mac simplu, ca pe un fapt de la sine înțeles, strângându-și buzele ca pentru a-și contola emoția.

Apoi s-a îndreptat către locul unde se afla trupul lui Blain învelit în *poncho*, la marginea taberei. A dezvelit chipul acestuia, pe care se așezase liniștea morții, părând că doarme. Arma care l-a ucis nu a lăsat nici un semn aici, și lumina palidă a înserării îndulcea cenușiul morții. Mac a scos încet din buzunarul de la bluza lui Blain bidonașul din care băuseră amândoi în acea zi, mai devreme.

Stratul de crom era cam șters și lăsa la vedere alama de dedesubt. Mac și-a suflecat o mânecă, întorcând-o pe dos ca să expună o zonă mai curată a țesăturii din bumbac și a frecat bidonul de ea cu grijă, cu mișcări circulare, ca și cum lustruia o bijuterie de mare preț. Inscripția exterioară – Divizia 101 Aeropurtată – încă mai era vizibilă pe una dintre fețe. A fost Compania în care Mac și Blain au servit împreună în Nam, acum 14 ani.

A deșurubat dopul cu demnitatea unui sacerdot și a ridicat bidonașul la buze, sorbind o înghițitură de whiskey acru, din borhot, atent să mai lase de o încă o gură zdravănă. După care a înșurubat dopul la loc, și, cu blândețe, a pus bidonașul la loc în buzunarul lui Blain.

— Habar n-am un'te duci, frățicule, da' pun pariu că asta o să-ți pice bine.

După o clipă de meditație, și-a salutat pentru ultima dată prietenul. Apoi l-a acoperit cu *poncho*.

— *Adios*, camarade.

12

După ce praful stârnit de explozie s-a așezat și *flash*urile grenadelor s-au stins în umbrele amurgului, alienul și-a scuturat capul când a început să-i revină vederea în infraroșu. S-a uitat la trupul gol al lui Hawkins; și-a înfipt degetul prehensibil cu gheară adânc în coapsa irlandezului de parcă cadavrul acestuia era o bucată de carne atârnată în cârligul unui măcelar. Cu oarecare dificultate, creatura și-a târât cea mai nouă victimă printre lianele atârnătoare ale junglei ca pe un sac de pietre. Nu avea conceptul durerii omenești provocate de pierderea camaradului și de furia turbată care-i cuprinsese pe supraviețuitorii commandoului. Uciderea era doar un mijloc simplu ca ceva să se sfârșească, și nu avea mai multă semnificație decât doborârea copacilor pentru a face loc de aterizare navei spațiale. Doar speciile inferioare mureau pe planeta natală a alienului. Formele superioare se transformau la nesfârșit, încât nu ocupau niciodată destul timp un trup cât să ajungă să moară. „Năpârleau" precum șerpii. De aceea, creatura i-a disecat pe acești soldați ucigași cu atenția rece și grija cu care un ceasornicar demonta un mecanism de ceas deosebit de complicat.

A sondat obsesiv pentru a localiza centrul identității omului, prin analizarea fiecărui milimetru de carne și os. Deși încă nu a reușit să-l găsească, deja a înțeles că craniul și poate și coloana vertebrală erau niște piese importante. Restul trupului era în mod evident inutil și neimportant – lipsit de valoare precum un simplu ambalaj.

Alienul a cărat cadavrul prin noapte vreo jumătate de milă până ce a ajuns la un loc ce părea a fi fundul unui lac secat aflat în mijlocul unei întinderi de copaci de bumbac, la poalele unui șir de coline aflate la doar 8 km de frontiera Conta Mana. O strălucire albastră ciudată, suprarealistă, era filtrată printre ramuri, precum lumina lunii pline într-o noapte senină, dar aici apărea la nivelul solului precum o stea prăvălită din cer, și avea nuanța apelor puțin adânci din Caraibe.

Lumina stranie era emisă de nava spațială a alienului, care a aterizat în mijlocul lacului. Aici se afla nava în formă de ou în care creatura a traversat 30 milioane de kilometri cu singurul scop de a găsi un sens existenței sale. Și era pentru a doua oară. Apa din lac s-a evaporat la aterizarea dogoritoare executată acum o sută de ani. Această călătorie a fost controlată de pilotul automat.

Nava în formă de ou era absolut imobilă, învelișul metalic neted strălucind cu o patină de cupru. În fața ei, alienul a ridicat mâna cu trei degete într-un gest parcă de binecuvântare. Din laterala navei s-a extins o rampă până ce a atins solul, părând a fi suspendată pe o duzină de lasere. Intrusul venit din altă lume a ridicat cadavrul pe umăr, iar după ce a intrat în navă, a trântit pe jos ultima s-a pradă. Liniștea a fost spartă de bufnitura înfundată a trupului care a lovit podeaua de tungsten. Gheara i s-a înfipt cu putere în carnea umană, pătrunzând prin pielea lui Hawkins la baza coloanei vertebrale cu cealaltă mână cu gheare, secționând măduva precum cuțitul prin unt. Apoi a smuls în sus, smucind vertebrele. Insistent, a smuls și mai tare, scoțând întreaga coloană din trup. Plescăitul grețos al cartilajelor rupte a răsunat între pereții încăperii când oasele s-au separat de țesuturi.

Fără nici o urmă de emoție, alienul a dus capul și coloana vertebrală într-o altă încăpere a navei, lăsând o urmă de sânge și resturi de țesuturi pe podeaua imaculată. Această încăpere era luminată albastru intens. *Predator*ul a pus rămășițele umane pe o masă de autopsie și a făcut un pas înapoi, urmărind cum lumina de deasupra se transforma într-un galben-portocaliu. Atunci, cu ajutorul unei tehnologii laser aflată cu secole în avans față de cea terestră, țesuturile aderente la oase s-au scorojit și s-au transformat în mici grămăjoare de praf.

Lumina s-a transformat din nou, într-un verde pal, iar alienul și-a ridicat trofeul admirându-l. Era neted și alb ca un schelet din deșert, curățat de animalele necrofage și albit ani de-a rândul de soare. După care l-a fixat pe un raft strălucitor de pe unul dintre pereții laterali ai navei, cu gesturi atente, cu mândrie, ca pe ceva ce putea fi un artefact valoros al unei civilizații antice. Pipăia textura și mângâia golurile cu o detașare evidentă. Când lumina verde a strălucit și mai triumfal, a ieșit în evidență faptul că acesta era doar unul dintre multele trofee asemănătoare dispuse în jurul încăperii. Era echivalentul din altă lume al sălii

cu trofeele obținute de un vânător de vânat mare, cu pereții acoperiți cu fildeși de elefant, coarne de cerb, etc. Cu toate acestea, avea și un fel de puritate precum laboratorul unui om de știință sau interiorul sacru al unui templu.

În tabăra improvizată, Anna și Billy supravegheau atenți printre copaci, în timp ce întunericul care se lăsa dizolva toate obiectele într-o masă de umbre înșelătoare.

Alimentată de teamă, imaginația lor le juca feste în timp ce se holbau la jungla necruțătoare, fiecare cu dumnezeul său nepotrivit.

Ramirez butona frenetic butoanele radioului lui Hawkins, căutând frecvența care să pună commandoul în contact cu baza unde așteptau elicopterele, aflată imediat dincolo de frontiera Conta Mana. Dillon a preluat microfonul și a început să vorbească, în timp ce zgomotele statice pârâiau în difuzor.

— *Blazer 1*, *Blazer 1*, răspunde! Aici *Red Fox*! *Over*.

Dillon clipea nervos. Nu știa exact coordonatele unde se aflau, dar era sigur că erau la doar câțiva kilometri de siguranță – aceia care, datorită pericolului în care se aflau, li se părea a fi cât o mie.

— *Blazer 1, Mayday*! Suntem aproape de frontieră, lângă râu. Tabăra inamică distrusă. Doi morți. *Guerrillas* în urmărire. Avem nevoie de extragere imediată. Circumstanțe critice. *Over*.

Pentru oamenii adunați în jurul radioului au trecut secunde interminabile. Apoi, prin valurile de interferențe, le-a venit răspunsul:

— Solicitarea de extragere respinsă. Zona voastră este încă compromisă. Deplasați-vă în Sectorul 3.000 pentru extragerea prizonierului, Prioritate Alpha. Următorul contact la ora 1030.

Chipul lui Dillon s-a făcut palid de furie când a auzit ordinele.

— *Roger*, *Blazer 1*. *Over and out*.

Și a întrerupt contactul.

— Ticăloși cretini, a mârâit, întorcându-se către ceilalți adunați în jurul său. Ce mama dracu' cred ei că-i asta… un fleac?

Schaefer se uita la Dillon cu urma unui rânjet pe buze. Măcar auzea un ecou al furiei unuia plecat din ghettou – care răbufnea din fostul său camarad.

— Care-i treaba, Dillon? l-a tachinat maiorul. Limuzina a rămas fără benzină? Suntem bunuri dispensabile, amice, *îți amintești*?

Vorbea cu o ironie mușcătoare.

— Se pare că Langley nu e niciodată prin preajmă când ai nevoie de ei, eh? Ar fi trebuit să solicităm un mic tur prin Siria. Transport regulat, plus că au camere TV și-n cur.

— Suntem încă prea departe în interiorul țării, a replicat Dillon sec, ignorând zeflemeaua lui Schaefer.

— *Bullshit*, *nigger*, acum ești exact ca noi toți.

Maiorul se gândea la sine: dacă n-ar fi fost situația cu alienul, ar fi fost fericit să-l doboare la pământ pe Dillon, pe care-l considera acum un laș, sau un incompetent total.

Dillon i-a întors privirea lui Schaefer, citindu-i în tăcere gândurile, cu receptorul inutil în mână. Oamenii așteptau să vadă dacă confruntarea va exploda – realmente doritori să se întâmple asta.

Dar maiorul s-a ridicat și s-a întors brusc către Ramirez, care supraveghea cu capul dat pe spate bolta de ramuri și liane.

— Oricum, nu ne-ar fi stricat să vină aici un căcat de elicopter, a ricanat *chicano*.

Dillon i s-a adresat lui Mac, hotărât să-și restabilească din nou comanda.

— Cine ne-a atacat azi? a întrebat abrupt.

— Nu știu, l-am văzut doar pe unul dintre ei, a răspuns Mac pe un ton inexpresiv. Camuflat, un fel de Spiderman. Era acolo…, spuse, și arătă spre hățiș, vorbele readucându-i amintiri teribile.

— Blestemații aceia de ochi, murmura, uimit și amorțit.

S-a cutremurat în aerul nopții, deși temperatura încă mai era doar cu puțin sub 37^0C.

Dillon l-a întrerupt impacientat.

— *Ce*, sergent?

— Ochii aceia!

Mac s-a întors, zguduit, privindu-l pe Dillon și strigând furios.

— A fost ca și cum m-am uitat direct în iad! a jurat cu profundă convingere. Am tras și l-am nimerit drept în inimă. Două sute de cartușe, plus pistolul – toată muniția!

Mâinile îi tremurau de mânie ucigașă.

— Ni'ic... ni'ic de pe acest pământ n-ar fi putut rezista, nu de la distanța asta!

Voce i-a devenit un urlet de sfidare, ca și cum ar fi fost gata să se arunce la gâtul lui Dillon, dacă acesta ar fi îndrăznit să-l contrazică.

În timp ce Dillon digera furia lui Mac, masivul soldat s-a ridicat și și-a luat arma.

— Stau eu de pază primul, a anunțat și s-a îndepărtat.

Cu toate ororile văzute, era totuși, în primul rând, soldat. Chiar și confruntat cu un inamic ce părea a fi de neoprit, paza de noapte trebuia executată. De dragul lui Blain, dar și al celorlalți.

După plecarea lui Mac, Dillon a întrebat-o pe Anna în spaniolă:

— *Tu* ce ai văzut? Ce i s-a întâmplat omului cu radioul?

Fata rebelă a replicat încet, într-o engleză poticnită.

— A fost... a fost jungla, s-a bâlbâit.

Duritatea ei, tensiunea agresivă, dispăruseră, acum fiind retrasă în pasivitate și frică. Voia protecția acestor oameni, inamici sau nu. Politica nu mai conta deloc. Doar viața. America Satan nu era nimic pe lângă diavolul pe care tocmai l-a văzut.

— Doamne, ce dracu...? a izbucnit Dillon exasperat. Să vorbesc cu voi doi e ca și cum aș încerca să vând un frigider unui eschimos! De ce nu-mi poți da un răspuns direct?

Dar Anna s-a închis din nou în ea însăși precum o orhidee lovită. Pleoapele i-au căzut și pe buze i-au revenit, murmurate, vechile rugăciuni învățate la mânăstirea de maici. Dillon nu mai putea scoate nimic de la ea.

Ramirez, cuprins de o stare de agitație, l-a văzut pe Billy stând izolat de grup. Siouxul medita atent la jungla din jurul său peste care noaptea cobora ca o cortină – perfect conștient, ca o felină la pândă, absorbind fiecare sunet, cu nervii întinși struna.

Ramirez s-a apropiat de indian.

— Tu știi ceva, nu-i așa, Billy? Ce este? Ia zi-i cercetașului tău.

Billy s-a întors spre Ramirez, cu chipul împietrit, cu ochii negri larg deschiși precum onixul din orbitele unui idol maiaș.

— Mi-e teamă, spuse, iar remarca șoptită era mai oribilă decât un urlet care îngheață sângele în vene.

Din câte știa Ramirez, Billy Sole nu s-a temut de nimic niciodată în viața lui – s-au, cel puțin, nu a recunoscut așa ceva.

Faptul că acest soldat stoic și-a mărturisit frica, l-a făcut deodată pe Ramirez să se simtă de parcă ar fi stat gol și neînarmat în bârlogul unui leu. Tipul dur din *barrio* era înfricoșat până în măduva oaselor. Aproape disperat, Ramirez a încercat să-l scoată pe indian din starea sa.

— Ce dracu, dom'le! Tu nu te temi de nimic! – dar a sunat ciudat, ca o amenințare.

Billy stătea neclintit, cu picioarele depărtate, ca un animal ghemuit. S-a uitat drept în ochii lui. Deși Billy nu văzuse creatura mai mult decât ceilalți – de fapt, chiar mai puțin decât Mac și Anna – în transa sa o privise mai profund decât ceilalți.

— Acolo e ceva ce ne așteaptă, a șoptit, la doar câțiva centimetri de fața lui Ramirez. Și nu sunt *guerrillas*, prietene. Nu e vorba de război, nici de arme, și nimeni nu va scăpa.

Dillon, care prinsese fragmente din acest dialog, s-a gândit că Billy trebuie să fi fost speriat rău.

— Și-a pierdut sângele rece, i-a explicat simplu lui Ramirez, care rămăsese tăcut, după plecarea indianului. Acolo nu e nimic altceva decât niște căcați de comuniști, *guerrillas*, pe care o să-i facem praf, a insistat cu încăpățânare, la fel de încrezător în puterea lor superioară, precum CIA în timpul bombardamentelor din Nordul Vietnamului.

Dar, în ciuda forței cuvintelor sale, în vocea s-a era o urmă de îndoială, de care amândoi erau conștienți.

Schaefer ținea în mână plăcuțele luate de la oamenii măcelăriți ai lui Davis. Le-a băgat sub ochii lui Dillon.

— Tot nu pricepi, nu-i așa? a mormăit, cu un amestec de supărare, furie și neajutorare în voce. I-a ucis pe Davis și ai lui, iar acum ne vrea pe noi.

Jungla, fierbinte și inertă, era învăluită de întunericul ca de cerneală, deși lumina lunii pătrundea când și când prin ceața din canion, aruncându-și razele reci asupra copacilor. Mac se afla în adăpostul său săpat, uitându-se în noapte, cu arma fixată pe tripod în fața sa. Ochii săi nu vedeau decât fantome în pădurea deasă. Frunzele deveneau mâini, lianele șerpi. Evenimentele brutale din acea zi erau suficiente pentru a clătina până și atitudinea acestui veteran călit în lupte. Se gândea la alte vremuri, undeva la sud de Khe San, când el și Blain au supraviețuit unei alte capcane de coșmar. A început să-și

șoptească sieși, tare, ca și cum s-ar fi aflat din nou în noroaie și fum, târându-se prin ținutul Penong Bay, cu Blain alături.

— Același fel de junglă, a murmurat. Aceeași lună miștocară și toate cele, frățicule. O noapte cu adevărat de căcat, îți amintești? Doar tu și cu mine, cu noroi până în ochi, singurii din pluton care am scăpat nevătămați.

În timp ce ochii i se concentrau neliniștiți, își reamintea atât de bine de acea noapte de mult, încât nu o mai putea distinge de cea prezentă.

— Ne-am târât chiar până sub nasurile lor, nu-i așa? a continuat, râzând lipsit de veselie. Nici o zgârietură. Și nici un labagiu de latino n-a reușit să te *facă* vreodată, frățicule. Erai prea bun. La dracu, dacă tu n-ai reușit să scapi acu', n-au să scape nici ei. Promit, OK?

Apoi, Mac a revenit în prezent, și l-a copleșit un val de mânie.

— Îți promit asta, frățicule, a jurat cu intensitate ucigașă, calea sângelui clocotind prin junglă. Indiferent ce-o fi, sper că ne va ataca din nou… pen'că are numele meu pe el, ca un blestemat de tatuaj pe frunte!

Un câmp de forță electronic înconjura nava alienului, când creatura, acum având din nou forma de *predator* în mărime naturală, cobora pe rampa susținută de lasere în noaptea umedă. Când a pășit de pe raza de lumină pe pământul solid, forma sa umanoidă s-a topit în umbrele nopții cu luna acoperită de nori. Dar camuflajul său era dincolo de o simplă imitare a jocului de umbre. Pentru că această ființă remarcabilă și-a activat o altă tehnică defensivă. Acum, celulele sale au început să se învârtejească și să se integreze cu aerul nopții până ce nu s-a mai văzut deloc nici o urmă a creaturii.

Era ca și cum ar fi înțeles – urmărind oamenii din commando – importanța camuflajului absolut, în special la adăpostul întunericului.

De aceea, spre deosebire de ocazia precedentă când a clonat șoimul, de data aceasta nu a avut nevoie de un animal-gazdă. Pur și simplu a dispărut, întreaga sa substanță, țesut, piele, organe, plutind în briza junglei, dispersată și invizibilă. Urmele sale de pe sol s-au oprit la doar câțiva pași de navă, la marginea luminișului, încât un urmăritor ca Billy ar fi presupus că creatura s-a ridicat

la cer. Dar nu – acum era la fel de dispersată precum un virus. Şi se afla din nou la vânătoare, îndreptându-se către cei ce mai rămăseseră din commando.

Acum, după ce-şi satisfăcuse curiozitatea disecând trupul lui Hawkins, era nerăbdător să aibă alt specimen, poate chiar unul şi mai avansat.

Când alienul a dispărut în întuneric, laserele şi rampa s-au retras în linişte, devenind una cu suprafaţa lucitoare a navei, fără să lase nici un semn pe suprafaţa acesteia. Nava a devenit o carapace impenetrabilă. După care, coloraţia exterioară ca de cupru lustruit, a început să se diminueze, iar forma navei să dispară parcă în ceaţă. A devenit şi aceasta una cu noaptea, aşa cum tocmai făcuse căpitanul ei cu doar câteva clipe mai înainte. Curând nu s-a mai văzut absolut nimic în acel loc.

13

În tabăra commandoului ceața montană s-a îndesit, iar noaptea din canion era vie, plină de țârâituri, țipete și trosnituri produse de animalele de pradă. Unii dintre oamenii din echipă au încercat să adoarmă pentru câteva clipe, dar toți erau atât de tensionați încât odihna adevărată era practic imposibilă. Ei operau acum la capătul nervilor – dureri de cap, irascibilitate și extenuare – dar erau forțați să rămână în stare de alertă provocată de teama copleșitoare provocată de un inamic pe care nici nu-l puteau identifica.

Ramirez era ghemuit la câțiva pași de musculosul Mac.

— Mai ai vreo țigară, pr'etene?

— Pe dracu. Am tras-o pe ultima când șefu' și-a ținut discursul ăla serios. Nu te supăra, băi, tuciuriule.

Mac și-a însoțit gluma rasială cu un chicotit vesel.

— Să m-apuci de mâneru' burții, labagiule, a ripostat Ramirez, râzând și el în hohote.

Apoi și-au făcut cu ochiul unul altuia.

Dar chiar și în timpul acestui schimb de replici glumețe, Mac a observat o schimbare bruscă în zgomotul de fond. Și-a pus degetul la buze pentru a-l atenționa pe Ramirez, pentru că a băgat de seamă o acalmie ciudată lăsată asupra unei părți din jungla întunecoasă. Agitația normală a rozătoarelor care alergau nebunește să se pună la adăpost de prădătorii înfometați, țipetele babuinilor care se tachinează și se avertizează unii pe alții despre prezența vreunui jaguar – toate deveniseră absolut tăcute în partea de N-NE. Instantaneu, Mac a pus degetul pe trăgaci și și-a încleștat fălcile.

Apoi, undeva în copaci, un *click* metalic abia audibil a precedat zgomotul lansării unei rachete de semnalizare deasupra zonei. După o clipă, un *flash* orbitor a marcat explozia acesteia, luminând tabăra ca o stea căzătoare.

A urmat ecoul unui țipăt care a răsunat prin noapte, când intrusul surprins a năvălit prin desiș către oameni, rupând

crengile și tropăind zgomotos. Totuși, surprinderea a fost atât de rapidă, iar umbrele cețoase din canion atât de pline de ecouri, încât nimeni nu putea spune ce anume se năpustea spre tabără.

Dar creatura atacatoare venea direct către Mac, care o aștepta cu M-202 la ochi, gata să tragă asupra inamicului neidentificat. Acesta a trecut printr-un ultim mărăcine încâlcit și, urlând, a sărit la gâtul soldatului, doborându-l în groapa-adăpost.

Pe Mac surpriza la înmărmurit, iar restul oamenilor au alergat în grabă către groapa întunecată, unde era imposibil să se facă distincție între Mac și inamicul cu care se lupta. Din groapă se răsunau grohăituri neomenești, în timp ce cei din commando stăteau neajutorați, abținându-se să tragă ca să nu-l rănească pe Mac. Era ca și cum stătea lipsit de apărare pe marginea propriului mormânt.

O ultimă răbufnire a luminii date de rachetă a dezvăluit pentru o clipă groapa-adăpost, dar tot nu au putut separa imaginile celor două siluete antrenate în luptă. Apoi, o nouă sclipire i-a surprins pe oamenii care încercuiau groapa, când maceta lui Mac a reflectat lumina precum sabia unui războinic antic.

Flacăra rachetei s-a stins, cerul devenind din nou întunecat. Chiar atunci, un gheizer de sânge a țâșnit din groapă, stropind ghetele lui Schaefer. A urmat un țipăt ascuțit – un inconfundabil strigăt de moarte – care a reverberat între pereții canionului. Dar al cui era? Au trecut secunde agonizante în timp ce oamenii așteptau neliniștiți să se „așeze praful” și să se ridice învingătorul – dacă era vreunul. Toate armele erau ațintite asupra gropii, în caz că Mac ar fi fost învinsul.

Liniștea a înlocuit zgomotele încăierării. Apoi, o siluetă s-a ridicat încet, gemând ușor și agățându-se de pereții fărâmicioși ai gropii-adăpost. Era Mac, acoperit de sudoare și țărână, respirând cu greu, cu hainele rupte și pline de sânge, cu pumnalul atârnându-i în mâna inertă. Și-a ridicat privirea, uitându-se drept în ochii lui Schaefer. Pieptul i se mișca spasmodic, trăgând aerul umed al nopții și a șoptit cu greutate, rânjind:

— L-am ras pe nenorocit!

Maiorul a aprins o lanternă și a luminat groapa. Într-o baltă de sânge – al lui și al lui Mac – zăcea un uriaș porc mistreț în ultimele spasme ale morții.

Mac și-a văzut pentru prima oară în mod clar adversarul și s-a holbat incredul la creatura care a fost cât p-aici să-l omoare.

— Un porc..., a murmurat total dezamăgit, chiar rușinat. ... doar un amărât de porc?!

Schaefer a luminat încet toată lungimea animalului. Colții mortal de ascuțiți luceau în lumină ca un trofeu straniu. Ramirez s-a aplecat peste marginea gropii și l-a privit uimit.

— Ei, drăcia dracului, Mac! a exclamat *chicano*. Pune-i un măr în bot și avem friptane pentru o săptămână întreagă!

Mac a mârâit cu mânie prefăcută către mexican.

— N-am de gând s-o frec p-aici atâta timp ca să am nevoie de o cină. E al tău în întregime, pr'etene.

Atenția oamenilor fiind concentrată asupra animalului mort, Anna a profitat de avantaj. I-a revenit în minte o amintire confuză a *Cauzei* în numele căreia a luptat, și a încercat să evadeze. S-a oprit ca să ridice de jos – cu mâinile ei legate – un MP-5. Apoi s-a uitat fix în ceața ce învăluia noaptea în direcția în care voia să fugă.

Dar, după ce a înaintat câțiva metri, temerile sale despre ce ar putea-o aștepta în întuneric au revenit, inhibându-i iarăși dorința de a evada. S-a oprit și a privit către cerul opac, și discul palid al lunii, care veghea deasupra copacilor precum un ochi magic. O secundă și-a imaginat că privirea ochilor galbeni ca fagurii ai alienului străpung ceața. Cu un suspin de teroare, și-a reamintit felul cum Hawkins a fost străpuns de lance. A abandonat ideea de fugă și a lăsat arma să cadă pe pământ.

Între timp, maiorul și Ramirez l-au tras afară din groapă pe Mac ce încă mai tremura. De-a latul pieptului avea o tăietură lungă datorată încercării mistrețului de a-și înfige în el colții mortali.

— Pune imediat peste el o foaie de cort, a ordonat Schaefer sec.

Toată întâmplarea asta era nelalocul ei. Violența a fost brută și stupidă, iar „inamicul" a fost un necuvântător. A fost un fel de bătaie de joc față de oroarea reală care stătea în așteptare în ceața ce învăluia jungla.

Ramirez s-a grăbit să ia geanta medicală, în timp ce Billy – care cercetase perimetrul dincolo de groapa-adăpost – a strigat urgent:

— *Major*, aici!

Schaefer a reacționat neliniștit, ceva din tonul lui Billy avertizându-l că indianul a descoperit ceva rău și ireversibil. Dutch a mers cu resemnare amară către cercetaș, pe care l-a găsit stând cu lanterna ațintită asupra prelatei de pânză în care a fost înfășurat trupul lui Blain. Balotul, sfâșiat cu brutalitate și acoperit de sânge, era gol.

Siouxul s-a uitat în ochii maiorului și a spus ceea ce era evident, ca și cum se simțea mai bine dacă se limita strict la fapte.

— Cadavrul a dispărut, spuse sec.

Ramirez a venit și el alergând. Îl bandajase pe Mac, apoi a făcut un tur rapid și a verificat capcanele și firele care înconjurau tabăra.

— S-a strecurat înăuntru printre fire, a raportat. L-a luat chiar de sub nasul nostru.

Anna, căutând din nou siguranța lângă acești bărbați, li s-a alăturat, uitându-se și ea la prelata goală, mânjită de sânge. Apoi și-a ridicat ochii neliniștiți spre Schaefer. Din privirea ei îngrozită, maiorul a înțeles că ea știe că oroarea ce a făcut-o să-și piardă mințile nu e doar un simplu coșmar. Vederea prelatei goale în care fusese trupul lui Blain a trezit-o cu totul. Părea că nu va mai dori nicicând să doarmă din nou.

Orele au trecut într-o liniște macabră, fiecare dintre ei închizându-se în sine, aplecat deasupra armei sale. Încet, cerul vinețiu ce preceda zorile a început să ofere oarece claritate, așa că imaginația oamenilor a început să se liniștească odată cu întețirea luminii. Zona încă mai era acoperită de petice de ceață. Anna, care în cele din urmă a fost doborâtă de somn, s-a trezit brusc în adăpostul ei, deoarece cacofonia dimineții în junglă ajunsese la cota maximă. O maimuță cu coadă albastră țipa la o capră de munte. Un ghepard căsca tăvălindu-se cu burta în sus, sătul și somnoros după ce noaptea devorase o jumătate de cerb.

Drept deasupra capului Annei, un cameleon a pășit pe o frunză. Rebela a întins mâna cu grijă, permițând șopârlei să se târască pe ea, uitându-se fascinată la schimbarea culorilor pentru a se potrivi cu pielea ei bronzată. Apoi a pus-o cu blândețe înapoi pe frunză, zâmbind pe jumătate când culoarea acesteia s-a schimbat din nou în verde crud, după care a dispărut în junglă.

Schaefer, Billy și Ramirez examinau zona din apropierea foii de cort goale – în care se aflase trupul lui Blain – verificând fiecare

centimetru al firelor de la capcane și solul în căutare unor semne sau indicii despre ceea ce s-a întâmplat.

— Mistrețul a declanșat capcana, i-a raportat Billy lui Schaefer la sfârșit. Nu sunt alte urme.

Schaefer a îngenuncheat ca să examineze firele subțiri, bine camuflate și urma copitei mistrețului unde călcase peste ele. Apoi maiorul s-a ridicat, aruncând o privire în jurul taberei. În canionul de dedesubt ceața se risipea încet.

— Cum dracu poate trece ceva prin rețea și să-l ia pe Blain? a observat Ramirez descurajat. Și au făcut-o chiar sub lumina rachetei fără să lase nici cea mai mică urmă.

Frustrat, *chicano* a tras un șut unei pietre, spulberând un cuib de centipede care s-au răspândit panicate în toate părțile.

Schaefer se gândea la posibilități, cu ochii la copacii din împrejurimi.

— Se folosește de copaci, spuse într-un târziu, arătând spre coroanele dese ale arborilor de bumbac. Ticălosul ne cunoaște sistemul defensiv.

Apoi și-a dat seama că a folosit singularul substantivului. Instinctiv înțelesese că aceasta nu era acțiunea unei echipe. Nu era nimic care să semene cu ceva executat de *guerrilla*. Era munca macabră a unui singur inamic, și astfel logica se apropia din ce în ce mai mult de povestea lui Billy.

În mintea sa, Schaefer a trasat calea pe care intrusul trebuie să fi urmat printre copaci, apoi jos, pe sol, unde ar fi trebuit să declanșeze firul capcanei. Dar habar nu avea ce fel de creatură se putea mișca în acest fel. Ceea ce știa era că se confruntau cu un nemernic remarcabil, mai viclean decât orice întâlnise Schaefer în Thailanda, Beirut sau orice altă gură de iad din lume.

Se părea că, nu se știe cum, inamicul a *zburat* printre copaci cu dexteritatea unei maimuțe, apoi a traversat luminișul cu viteza și agilitatea unui jaguar. Mai mult, poseda forța a zece gorile și capabilitatea de a se strecura nevăzut a tuturor pisicilor sălbatice din junglă luate la un loc. Dumnezeu știa ce altceva mai putea face. Și până acum, nu era nici un semn măcar de cuțit sau pistol, fără a mai aminte de vreun echipament de combat high-tech așa cum purta commandoul. Schaefer se gândea încruntat că, de fapt, nu era nici un semn de ceva omenesc.

Cât timp maiorul cerceta linia superioară a copacilor, unde cerul din zori începea să se lumineze, Billy și Ramirez stăteau în picioare nemișcați și rigizi, cu ochii ațintiți asupra crengilor, părând să împărtășească o teamă la fel de intensă precum nevoia de a fugi pe calea care-i ducea către scăpare. Fiecăruia dintre cei rămași, le devenise foarte clar că se confruntau cu ceva teribil de straniu. Ramirez, un băiat crescut pe străzi, un dur care nu-și punea întrebări, a avut o izbucnire de neliniște:

— De ce nu a încercat să ne ucidă pe nici unul azi-noapte? a întrebat pe tonul umil al unui copil căruia îi este frică să doarmă fără lumina aprinsă.

Schaefer s-a întors brusc către el.

— S-a întors să i-a trupul lui Blain, a replicat rece. Ne ucide unul câte unul, pe rând…

— Un *Predator*, a stabilit Billy sec, fără nici o emoție pe chip.

Schaefer era sătul de explicațiile vagi. S-a întors către Anna, singurul lor martor concret. Cu ochii aruncând flăcări și fălcile strânse a smucit-o ferm, ridicând-o în picioare.

— Ce-ai văzut ieri?

Ea avea o privire pierdută. Dar expresia insistentă a lui Schaefer păru să o scoată din transă. S-a străduit să revină la realitate. Maiorul era hotărât să scoată de la ea orice informație, chiar dacă ar fi trebuit să-i taie limba, dar a văzut că măcar se străduiește să răspundă. A început să vorbească încet.

— Nu… știu… ce a fost, a început, apoi s-a pierdut, când lacrimile i-au umplut ochii.

Îi era teribil de dor să se confeseze bătrânului preot bețiv de la școala mânăstirii.

— Continuă, a insistat Schaefer, pe un ton mai blând.

— Își schimbă culoarea, a continuat poticnit. La fel ca un cameleon. Folosește jungla și se ascunde…

Dillon i-a tăiat vorbele, pentru că era genul de om care se limita la *real*, la ceea ce putea vedea, auzi și măsura.

— *Shit*, măi, fato, încerci să-mi spui că băieții ăștia au fost uciși de o amărâtă de *șopârlă*? Nu o mai asculta, s-a oțărât la Schaefer. E o înșelătorie de *guerrilla* – asta-i sigur! Încearcă să ne submineze apărarea!

Schaefer a ignorat vorbele negrului, și, renunțând la duritate, s-a apropiat de fată, privind-o drept în ochi.

— Cum te cheamă? a întrebat încet.

Ea i-a întors privirea cu ochi calmi, fără să clipească, deocamdată prudentă la noua lui tactică. A ezitat o secundă, apoi a cedat, atât de doritoare era de puțină blândețe.

— Anna, a șoptit. Anna Gonsalves.

Tonul îi era la fel de modest ca atunci când vorbea cu maica superioară.

— Ascultă-mă, Anna Gonsalves, a replicat Schaefer pe un ton parental, serios dar liniștitor. Știi că acum avem același inamic, nu-i așa?

Ea a dat din cap aprobator.

Continuând să o privească drept în ochi, maiorul și-a scos pumnalul de combat și a tăiat cu grijă funia cu care îi erau legate mâinile.

Dillon era uimit.

— Ce dracu faci, Dutch? s-a răstit ultragiat.

Fără să-și ia ochii de la fata cu părul negru, maiorul l-a făcut să tacă fără nici cel mai mic semn de bunăvoință.

— Gata cu prizonierii, Dillon. Acum e nevoie de fiecare dintre noi.

— Ce vrei să spui?

— Nu plecăm nicăieri, Dillon, a spus Schaefer sec, pe un ton mai mult de ordin decât de sugestie.

— Ți-ai pierdut mințile? comandantul negru era furios de frustrare.

Putea vedea că Schaefer vorbea serios, dar habar nu avea care era strategia lui.

— Suntem doar la 4-5 km de frontieră… cel mult, a continuat fără speranță. Suntem aproape acasă, Dutch. Elicopterul nu o să ne aștepte. Trebuie să plecăm!

Schaefer a lăsat-o pe Anna și s-a apropiat de Dillon. Vorbi cu autoritate brută.

— Fii realist, Dillon. Știi la fel de bine ca și mine că suntem doar pioni în jocul cuiva. Și nu dă nici doi bani pe noi sau pe fată. Asta n-are nici o legătură cu rahatul tău de joculeț de-a războiu’. Băi, șmechere, mai vrei o tresă pe uniforma ta bine călcată? Ei bine, dacă nu ripostăm acum, n-ai să supraviețuiești nici cât să treci de următorul mușuroi. Poți să uiți de Langley și de verii tăi pupincuriști, part’nere. O să li se fâlfâie tuturor când ai să zaci aici cu mațale scoase!

Dillon clipea repede, știind prea bine că Schaefer avea perfecta dreptate. Nu voia să audă ceea ce știa prea bine că e adevărat, dar nici nu mai putea ignora faptele. Nici toată statistica și hârtiile din lume nu puteau masca oroarea care așternută palpabil peste tot în jurul lor.

Anna, simțind momentul de acalmie în confruntarea dură dintre cei doi soldați a atins brațul lui Schaefer. Acum înțelegea că poate avea încredere în el și era hotărâtă să ajute cu tot ce putea. Era atrasă de tăria lui Schaefer, uimită de magnitudinea puterii sale fizice. Nici unul dintre camarazii ei nu avea asemenea calități de comandă.

— Mai e ceva, spuse grăbită. Când voinicul a fost ucis, unul dintre voi trebuie să fi rănit creatura. S-a scurs sânge pe frunze.

Și a arătat petele gălbui de pe pantalonii săi.

Schaefer s-a întors către Dillon, rânjind.

— Dacă sângerează, îl putem ucide, a anunțat ca pe ceva gata hotărât. Tot ce trebuie este să tragem în el. Așa că… armele încărcate, da? Vreau să țintuiesc un marțian.

14

Acum, când Anna a devenit un membru neoficial al echipei, rolul ei s-a schimbat radical. Stătea ghemuită la baza stâncilor, imediat dincolo de campament, cercetând copacii prin binoclu. Mac desfășura un alt fir care lega împreună patru mine *claymore* camuflate cu frunze și crenguțe, plasate strategic în jurul taberei. Într-un copac de la marginea luminișului, Billy i-a aruncat o rolă de fir lui Ramirez, care a legat o grenadă între crengi. Când au terminat, fiecare centimetru din perimetrul taberei, pe o rază de 30 m era prevăzut cu o capcană, cu excepția unui coridor îngust care să permită trecerea în și din canion. La capătul acestei treceri, unde stâncărișul se continua cu jungla, Schaefer a tras în jos o liană groasă de vreo 10 cm în diametru, muncă pentru care a avut nevoie de întreaga putere a imenșilor bicepși ce luceau de sudoare. La celălalt capăt al căii de acces, Dillon a legat capătul lianei de baza unui arbore de bumbac. Precum un pescar cu plasă, maiorul a atașat celălalt capăt al lianei de un copac subțire, înalt de vreo 13 m, pe care l-a arcuit treptat până aproape de pământ, încât a format un arc gigantic care vibra de tensiune.

Dillon asista la toate acestea cu oarece rezistență. Știa că dacă nu cooperează, ar fi la fel de binevenit aici, ca la o întrunire KKK. Dar acea parte din el care simțea nevoia să fie la comandă nu se putea abține să nu-l bombăne pe Schaefer, pe care-l vedea uzurpându-i neîncetat autoritatea, pas cu pas. Așa era, dar Schaefer nu vedea situația în acest mod. El încerca doar să-și facă treaba, iar aceasta solicita aptitudini de commando care nu aveau nimic de-a face cu joaca de-a soldații, așa că se aflau dincolo de nevoia unei ierarhii. Într-un anume sens, acum erau *fiecare-pentru-sine*.

— Își spun că ne irosim puținul timp care ne-a mai rămas – argumenta Dillon cu agresivitate. Rahatu' ăsta de capcană nu-i va opri pe *guerrillas*. Tot ce facem este că-i lăsăm să ne ajungă din urmă.

Schaefer învățase demult cum să-și distribuie atenția, așa că l-a ignorat cu totul pe Dillon. A continuat să lege liana, apoi a tras plasa pe poziție. Metodic, a început să o acopere cu frunze și rămurele. Poate că reușeau să captureze monstrul prin aceeași metodă antică folosită de maiași ca să prindă jaguarii sacri.

Dutch se mișca cu rapiditate, fixând bețele cioplite care trebuiau să acționeze ca niște declanșatoare primitive pentru *arcul* plasei, după care și-a verificat rezultatul muncii.

— Va căuta firele capcanei. Dacă avem baftă, nu le va vedea pe astea, i-a explicat sec lui Dillon.

— Vorbești despre căcatul ăsta de parcă ar fi un singur inamic. Acolo este o *armată*, *Major*!

— Las-o jos, Dillon! Bastardul care vine după noi nu este un rebel *roșu*. Nu e chiar atât de simplu. Uite, mă întorc la ceilalți. Vii, sau vrei să rămâi aici pe post de *țintă-fixă*?

Dillon l-a urmat posac, dar nu a rezistat tentației de a-l zeflemisi:

— Și-acum ce-ai să faci, Dutch? Ai să trimiți o invitație misteriosului străin?

Schaefer s-a oprit și s-a întors către negru.

— Uite că poți avea și tu o idee bună, inteligentule. Poate că – până la urmă – îți vom salva puțulica.

Schaefer a râs ursuz, apoi și-a văzut de drum, de aici înainte ignorând orice noțiune de funcție sau protocol. Pentru el, Dillon nu mai era decât un ghimpe-n cur.

Dimineața toridă a trecut extrem de încet, iar ceața umedă tropicală era la fel de apăsătoare precum minutele anoste. Până la amiază soarele s-a târât pe cer, alb și extenuant, iar vizibilitatea s-a restabilit treptat. O jumătate de oră mai târziu, razele de soare străluceau în toate picăturile de apă ce acopereau fiecare frunză și suprafață acoperită de mușchi. Jungla *dansa* ca de obicei – roiuri de albine în orhidee, stoluri de păsări nesătule, hiene pândind răbdătoare în umbre, în așteptarea vreunui jaguar ghiftuit care să lase în urmă resturile unui tapir.

Cei din commando rămâneau stoic tăcuți, bine camuflați cu frunze fixate pe uniforme. Așteptau nemișcați precum statuile, pitiți în vegetația sălbatică din canion.

Făcuseră tot ce au putut ca să se pregătească pentru următorul atac al alienului, folosind orice inițiativă de apărare la

care s-au putut gândi, folosind chiar jungla în ajutor – precum acea capcana cu liana menită să se declanșeze dacă un intrus o atingea măcar. Dar până acum, singurele sunete erau zumzăitul normal al junglei, care părea neschimbat de mii de ani.

Apoi, brusc, de la o clipă la alta, s-a lăsat un văl de tăcere asupra crestelor înălțimilor din jur. Maiorul nu mai suporta așteptarea și se agita ca o puma în bârlogul ei. I-a făcut semn lui Ramirez, indicându-i că înaintează ca să verifice capcana.

S-a ridicat încet, cu toate simțurile în alertă, liniștea înconjurătoare răsunându-i în minte ca un țipăt interior. A pășit cu grijă pe culoarul așternut cu frunze, în timp ce ceilalți țineau pregătite armele camuflate, acoperindu-l pe Schaefer din trei unghiuri diferite, în același timp cercetând canionul în căutarea oricărui zgomot sau mișcare.

Când maiorul a ajuns la capcana primitivă, evitând meticulos diversele declanșatoare care ar fi putut provoca *scoaterea sa din uz* într-o clipă, s-a oprit și a așteptat, cu sudoarea șiroindu-i pe față și gât. Un șarpe verde i se târa pe la picioarele și Dutch a tresărit ușor, dar nu și-a permis să-și piardă concentrarea asupra imensității spațiului din jurul său. Ceva se afla pe aproape, ascuns și în așteptare. Practic, îi putea simți răsuflarea. Avea degetul pe trăgaciul M-202, gata să deschidă focul.

S-a întors brusc, ca să privească în spate. Apoi a continuat mișcarea în jurul său, descriind un cerc complet, cu țeava armei acoperind spațiul de la stânga la dreapta. Nimic. Nici un semn, dar liniștea continuă îi dovedea că pe acolo se afla ceva periculos. Într-un târziu, s-a întors înapoi spre tabără, cu o expresie oarecare dezamăgire pe chip pentru că nu a întâlnit inamicul. O confruntare *față-n-față* era de preferat stării de incertitudine.

Se mișca vioi către ceilalți, simțindu-se gol și lipsit de apărare. Se ducea mai întâi la Billy, sperând că va obține indicii noi din lumea magică cu care acesta părea să fie în contact. Dar, în timp ce se apropia, indianul a dat din cap totalmente confuz. Dillon s-a ridicat și a venit spre cei doi. Avea pe chip o expresie ‘*ți-am spus eu*’.

— Satisfăcut? a întrebat sarcastic. Acum putem pleca dracului de aici?

În aceeași clipă, de la capătul intervalului de trecere, unde era capcana, un foșnet puternic, urmat de trosnetele ramurilor rupte, a spart liniștea. După o fracțiune de secundă plasa s-a smuls pe solul junglei într-un nor de frunze și resturi de lemn, care a împroșcat un pâlc de arbori de mahon.

Schaefer a întors capul, și întreaga echipă a sărit în picioare când capcana s-a declanșat. Chiar și de la această distanță, au putut vedea că o creatură imensă se lupta cu plasa, iar un urlet lung și puternic, nepământean, a reverberat prin canion. Dutch și-a condus commandoul pe panta scurtă a coridorului de trecere, către plasa care sălta în legăturile lianei. Toate armele erau încărcate. Doar Anna a rămas în urmă, pitită în spatele unei stânci, rugându-se înspăimântată.

Când au ajuns sub plasă, aceasta începuse să cedeze sub eforturile de eliberare ale puternicei victime. Întreaga plasă plină cu rămurele a explodat într-un nor de frunze, resturi de lemn și țărână. Ceva ce pulsa în purpuriu intens a sărit spre copaci, iar un fel de mână cu trei degete s-a prins de o creangă. Era alienul, strălucind violent într-o combinație de stacojiu și mercuric, în miezul zilei, sub soarele strălucitor, fără nici un fel de camuflaj.

Pe când oamenii au rămas pironiți, privind îngroziți și fascinați, creatura s-a scuturat de ultimele urme de vegetație de pe trup. Cu mâna liberă și-a scos de nicăieri arma, lancea ascuțită strălucind în lumina soarelui. Din gură i-a ieșit un urlet de furie, și dintr-o singură mișcare a retezat o cracă de 20 cm grosime care a căzut la pământ.

Ramirez nu a văzut acest gest la timp, iar creanga i-a căzut peste umeri, aruncându-l pe spate la câțiva metri în desiș. Când a aterizat, bluza i s-a ridicat până la umeri expunând o gaură adâncă în piept din care țâșneau jeturi de sânge roșu-întunecat.

Apoi, alienul a sărit cu ușurință pe o creangă mai joasă aflată la doar cinci metri deasupra solului, chiar deasupra capetelor soldaților. Aceștia l-au urmărit împietriți de oroare. Între timp, un fel de instinct a pus stăpânire pe Anna imediat ce l-a văzut căzând pe Ramirez, și a alergat în josul pantei ca să-l ajute. Prezența fizică a alienului i-a provocat șocul care a readus-o la realitate; iar realitatea îi spunea că cei din commando erau singura sa speranță. Cu cât mai mulți dintre ei rămâneau în viață, cu atât vor fi mai mari șansele lor.

Commandoul înmărmurit se uita cu uimire la creatură, pe moment paralizați pentru că se confruntau pentru prima dată cu ea, nudă și în forma ei umanoidă, destul de aproape cât să o atingă. Pielea ca de șopârlă pulsa acum într-un stacojiu intens, în total contrast cu verdele luxuriant al împrejurimilor. Era agățată de copac precum un gargui diavolesc, mârâind și șuierând ca o sirenă, debordând o ură imensă.

Dillon, mai uluit decât ceilalți pentru că fusese atât de încăpățânat să nu recunoască semnele, a fost primul care a vorbit în șoaptă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce…

În timp ce vorbea, alienul a emis un tril puternic, penetrant, cu gura larg deschisă, expunându-și colții ascuțiți. După o clipă, coloritul său s-a modulat cu vârtejuri de albastru și verde, până ce creatura păru să se scurgă printre frunze, din nou invizibilă.

Mac a deschis focul asupra formei ce dispărea, făcând franjuri din trunchiul și frunzișul unde se aflase. Dar era deja prea târziu. Alienul dispăruse. Într-o stare de febrilitate sălbatică, Mac s-a aruncat urlând în junglă, pe urmele sale.

Schaefer a strigat după el:

— Mac! Mac, întoarce-te! Nu știi unde dracu s-a dus!

Maiorul a smuls magazia goală din armă și a introdus una plină, în timp ce-i ordona lui Billy:

— Ia-i pe Ramirez și pe fată, și du-i de aici! IMEDIAT!

Apoi a vrut să alerge prin desiș, pe urmele lui Mac, dar Dillon i s-a pus în cale, proptindu-i mâna în piept.

— Rămâi aici, Dutch, mă duc *eu*. I-ai pe ceilalți și duceți-vă dracului dincolo de frontieră.

— Nu e momentul să te dai erou, Dillon, i-a replicat Schaefer, surprins de duritatea negrului.

— Cred că am luat de la tine niște obiceiuri proaste, Dutch. Nu te certa cu mine. Nu numai că sunt comandantul tău, dar știi și că am dreptate. Du-te la elicopter și reține-l până venim și noi. Îl voi găsi pe Mac și vă ajungem din urmă.

— Dillon, de data asta nu poți câștiga.

Maiorul era aproape emoționat de sinceritatea lui Dillon. Era o sclipire a unui om gata să-și sacrifice viața. Soldatul cel negru îl privea sfidător. Începea să-și *merite* gradul.

— Mă știi, Dutch. N-am știut niciodată când trebuie să renunț. Cum am să reușesc să fiu primul Președinte negru, dacă nu învăț să trec prin foc?

Pentru prima dată în această misiune, Schaefer l-a simțit pe vechiul Dillon. Acum, maiorul a făcut pasul înapoi cu mai mult respect pentru acest om. Era o experiență ciudată pentru un singuratic ca Schaefer să se simtă el însuși mândru să asculte ordinele unui om care, cică, fusese tot timpul la comandă.

Când Dillon a luat-o din loc, Schaefer a strigat după el:

— Hei, prietene! Ia-o pe asta! și i-a aruncat un MP-5.

Dillon a prins-o din aer, cu o singură mână. Amândoi au schimbat o privire absolut semnificativă, o privire care spunea că toate diferendele dintre ei au fost rezolvate. Dar era și o privire de *adio* – erau oameni care-și țineau emoțiile în frâu.

— Te aștept la elicopter, a spus Schaefer cu certitudinea îngrozitoare că nu-l va mai vedea în viață.

— Te ajung imediat din urmă, a confirmat Dillon.

Acum, negrul și-a lăsat cu adevărat „biroul” în urmă, și a alergat în junglă, pe urmele lui Mac.

Schaefer s-a uitat o clipă după el, apoi s-a întors la Ramirez, aflat acum așezat între Anna și Billy. Își ținea o mână la rana de la coaste și respira cu mare greutate.

— E lovit destul de rău, *Major*, a raportat Billy.

— Mânca-mi-ai…, Tonto, a mârâit vânjosul *chicano*, trăgând aerul din greu. Am să reușesc. Ajută-mă să mă ridic!

Și a întins o mână către camaradul său cercetaș. Schaefer s-a dat mai aproape și și-a trecut un braț în jurul lui Ramirez, ca suport.

— Haide, Poncho, ne cărăm de aici. Billy, ia radioul și lasă restul echipamentului. Haideți!

În timp ce cei patru înaintau încet pe marginea canionului, căutând un traseu care să-i ducă dincolo de frontieră, Mac se afla la aproape jumătate de kilometru depărtare, târându-se pe pământ, cu ochii cercetând copacii din jur.

— Hai, labagiule, arată-te! șoptea nerăbdător.

Cam la 300 m în urma lui Mac, Dillon îl urmărea prin desiș, concentrându-se pe ușorul freamăt al frunzișului de deasupra. Era Mac? La început zgomotul a fost prea vag și sporadic pentru

a-l identifica. Negrul a încremenit, ascultând atent, reușind să prindă o șoaptă abia audibilă:

— Dillon, aici.

Șoapta venea dintre copaci.

Precaut, comandantul misiunii s-a apropiat și mai mult de sursa sunetului, dând deoparte frunzele ca pe o cortină, apoi a auzit vocea din nou:

— Dillon… *pssst*… aici.

Încă doi pași și a intrat printr-o perdea de liane într-un mic spațiu întunecat, aproape claustrofobic datorită densității frunzișului care-l mărginea din toate părțile. Dillon și-a rotit privirea 360^0, dar nu a văzut nimic în afara zidului nesfârșit al junglei.

— Mac? a șoptit nu neapărat într-o direcție anume.

Chiar când a vorbit, o mână a țâșnit din desiș și i-a acoperit gura. S-a simțit cuprins de teroare când a fost tras în ascunzătoarea lui Mac, între două stânci de granit desprinse din peretele canionului.

— E acolo, a arătat Mac, șoptind abia perceptibil. În spatele stâncii. Îl vezi?

Dillon și-a concentrat ochii ca să vadă clar în depărtare. După un moment lung, i s-a părut că vede o ușoară mișcare acolo unde arăta Mac.

— Cred că văd ceva. Hai să-l *radem*, OK? a șoptit plin de nerăbdare.

Apoi a schițat un plan de atac simplu pentru camaradul său din commando, care, pentru prima oară a fost de acord cu soldatul pe care-l crezuse devenit *moale* din cauza *biroului*. Dillon i-a indicat o stâncă acoperită de un ghem încâlcit de liane aflată la vreo 30 m depărtare.

— Ia poziție acolo. Eu îl fugăresc, tu îl execuți.

— ’țeles, a confirmat Mac fără nici cea mai mică ezitare. Am o datorie pentru frățicul meu.

— *Amândoi* avem o datorie de plătit, l-a corectat Dillon.

Era ca și cum Dillon reflectase adânc asupra propriului său rol de până acum în cadrul misiunii, și nu era mulțumit deloc înșelăciunea folosită. Adevărat, a fost necesară din motive serioase de securitate națională, dar… De asemenea a fost motivul tensiunii dintre Schaefer, echipă și el însuși. Într-un fel dorea să

aplaneze toate sentimentele contradictorii, și știa că lichidarea acestei creaturi mutante era singura cale de a o face.

În liniște, Dillon a dispărut în junglă. Mac l-a urmărit cum dispare printre bolovanii acoperiți cu vegetație, apoi a început să înainteze către țintă, strecurându-se printre stâncile cu muchii ascuțite și prin desișurile de liane. Era o distanță scurtă, dar un traseu greu, pentru că încerca să se miște neauzit și nevăzut prin desișul încâlcit al junglei. Zona era primitivă, deloc călcată de om, diferită de oricare alta străbătută până acum de ei. Era locul unei sălbăticii darwiniene, preumană și nemiloasă. Mac se blestema singur când o ramură îl plesnea peste față, sau vreo liană i se agăța de picior. Îl putea vedea pe Dillon mișcându-se la câțiva metri în stânga sa, cu chipul aspru și hotărât.

Înaintarea lui Mac era însoțită de sunete vagi, neidentificabile, care reverberau prin pădurea deasă din canion. Apoi a prins o mișcare fugară prin frunzișul din față. Începu să asude din plin, când amintirile despre hidoasa creatură roșie ca sângele i-au copleșit mintea. Se afla acolo, așteptând? Și-a amintit șirul de oameni atârnați eviscerați, cu mațele răspândite și chipurile desfigurate de chinuri. S-a forțat să-și alunge gândul din minte, a înlăturat siguranța de la armă, și a dat deoparte o liană pentru a mai înainta mai departe. Simți o căldură ciudată sub strânsoarea mâinii sale. Nici nu a avut timp să reacționeze când liana a început să i se înfășoare pe degete. După o secundă, a fost oripilat văzând că planta verde se schimba chiar sub mâna sa, până ce s-a trezit că ține mâna cu gheare a alienului. Acesta s-a smuls din strânsoarea lui Mac, degetele prehensibile s-au rotit și au înhățat încheietura mâinii soldatului. Uluit, Mac a ridicat privirea la timp ca să vadă cei doi ochi galbeni ai creaturii privind în jos, la el, precum niște stele arzătoare, iar cealaltă mână i s-a repezit la gât, gheara tăioasă ca o lamă secționându-i beregata. Cu un zgomot înfundat, capul lui Mac a căzut la pământ, în grămada de frunze. Inima încă îi mai bătea, aruncând jeturi de sânge din jugulara secționată. Totul s-a terminat în liniște, ușor, rapid, iar viața s-a prelins în țărâna junglei.

15

Din apropiere, Dillon a auzit ușoara tulburare din fondul sonor, apoi s-a făcut liniște. A dat din umeri și a continuat să înainteze, urmărind un fel de alee îngustă între două pâlcuri de liane ce duceau către peretele de stâncă goală. Chipul îi era încordat, fără nici un semn de teamă, iar arma era pregătită. A simțit în față o ușoară mișcare, o distorsiune ondulatorie care a alunecat prin vegetația atârnătoare, ca și cum ar fi trecut o adiere a brizei. Negrul s-a oprit, cu ochii și urechile arzând de concentrare. Indiciile mișcării au fost atât de subtile, încât nu putea fi sigur că imaginația nu-i juca feste în jungla aburindă.

Sigur că era alienul care-și continua jocul de-a urmărirea, precum pisica cu șoarecele. Câștigase atât de multe confruntări încât părea că-și acordă timp ca să savureze fiorul vânătorii, ca și cum și-ar fi testat propriile aptitudini și superioritate asupra aceste creaturi umane. Dar, precum o pisică, doar părea că se joacă. În mintea sa, creierul lipsit de emoții își perfecționa inteligența și tacticile combative, ca și cum această confruntare de la frontieră ar fi prefațat războiul cu întreaga lume.

Și-a sincronizat propriile mișcări ca să se potrivească precis cu ale lui Dillon, iar zgomotele și liniștea erau corelate cu pulsul omului negru. Așa încât, atunci când Dillon s-a oprit să asculte, alienul a rămas nemișcat exact în aceași clipă.

Totuși, soldatul i-a simțit prezența. Dillon s-a ghemuit și s-a întors, sprijinindu-și arma pe solul verde-închis. Pe cale pe care venise totul era liniștit, nederanjat. Nimic de acolo nu sugera prezența *predator*ului. Dar când a cercetat crengile arborelui de cauciuc din spatele său, nici măcar nu și-a dat seama că, pentru o clipă, s-a uitat drept în ochii alienului. Creatura privea de pe una dintre crengile copacului, examinându-și prada. Însă ochii săi erau atât de străini de această lume, încât Dillon nu i-a detectat atunci când cerceta jungla. I-a văzut... și totuși nu. Erau ca o pereche de colibri galbeni sau două orhidee sau un cuib de licurici, la fel ca cele din junglă. Așa că negrul s-a întors și și-a

continuat înaintarea, iar alienul și-a reluat vânătoarea, continuând sincronizarea cu mișcările omului, pas cu pas.

Dillon a ajuns la stânca de granit, așteptându-se să-l găsească acolo pe Mac. A semnalat cu un fluierat foarte asemănător cu al lui Schaefer. Nici un răspuns. S-a întors curios la stânga… la dreapta…

— Mac… Mac, a șoptit nerăbdător, începând să fie un pic neliniștit pentru că era singur.

Când a ajuns mai aproape de zidul de piatră, pur și simplu s-a împiedicat de capul lui Mac, care se holba la el cu ochii largi, ficși, și cu paloarea morții pe chip. Dillon s-a lăsat pe vine, și s-a întors, ca și cum s-ar fi așteptat ca alienul se afle chiar în spatele său. Dar, din nou, nu a văzut decât zidul orb al vegetației și nici un semn al atacatorului. A privit iar într-o parte și alta a căii pe care venise. Ceva iridescent printre liane i-a atras atenția, și și-a concentrat atenția asupra acelui loc.

Pentru o clipă, razele soarelui de amiază și umbrele pădurii s-au aflat într-un unghi perfect pentru ca Dillon să prindă *flash*ul galben al ochilor alienului. Au dispărut la fel de rapid pe cât s-au materializat, dar acum nu i-a mai confundat cu cine știe ce altceva. Dillon și-a ridicat carabina, a ochit ușor și a slobozit o rafală rapidă în perdeaua de mușchi unde fuseseră ochii. Vegetația a explodat în fragmente, dar era deja prea târziu.

Alienul a sărit într-o parte, și în timp ce frunzele și alte resturi zburau într-o sută de direcții și-a activat arma care păru să erupă din brațul său, după care a lansat-o spre Dillon. A trecut cu ușurință prin brațul acestuia, secționându-l deasupra cotului. Membrul amputat care se convulsiona de parcă avea încă nervii atașați la trup, a aterizat pe pământ la vreo 3 m distanță. Tresărea și se smucea, cu degetul strâns pe trăgaci, arma trăgând într-una până ce s-a golit magazia de cartușe.

Dillon urla agonic, iar sângele îi țâșnea din ciotul rămas la umăr. Totuși, cu mâna cealaltă a reușit să tragă cu a doua armă, lansând o rafală continuă în timp ce se răsucea în direcția creaturii. Dar vederea îi era încețoșată de durere, și, precum Hawkins înaintea lui, nu a lovit nimic altceva decât copacii. Chiar când trăgea aiurea, alienul și-a recuperat arma, după care a aruncat-o în abdomenul lui Dillon, care parcă a explodat sub tăietura unei *katana* de samurai. Ochii i-au ieșit din orbite, și, cu

un ultim suspin de mânie și frustrare, Dillon a căzut mort la pământ. Degetul său manichiurat, de birocrat, a dat drumul trăgaciului, și nimeni de la Langley nu va ști vreodată că omul lor de *birou* a murit eroic în combat.

În timp ce Dillon era măcelărit, Anna cobora panta în fruntea celor trei commandos prin canion către râu. O urma Schaefer care-l ducea pe Ramirez în spate, în timp ce Billy îi acoperea pe toți trei, mergând paralel și ceva mai sus, către creastă, cu radioul legat la spate. În afară de carabine și câteva cartușe, mai aveau asupra lor doar macetele și două grenade. Știau că toate astea sunt insuficiente pentru o confruntare.

Apa era adâncă și înșelătoare, așa că au tras un buștean la malul râului, încercând să improvizeze un podeț parțial pentru traversare. Dar au încremenit când au auzit rafala lui Dillon. S-au uitat unii la alții gravi și dezolați.

— Haideți, a decis Schaefer repede. Să-l ducem măcar pe Ramirez dincolo, înainte ca să se întâmple ceva.

Acum, alienul alerga cu toată viteza prin junglă sărind, rupând, „zburând” din copac în copac într-un triumf demențial, lăsând în urmă un siaj de *agitație* fierbinte ca la trecerea unui meteor. A ajuns la râu chiar când cei patru supraviețuitori erau gata să ajungă dincolo. Billy era cel mai apropiat de mal, la capătul bușteanului, asigurând acoperirea. Când alienul s-a dat mai aproape, indianul a știut că inamicul a sosit, deși încă nu-l putea vedea. S-a ridicat drept, pentru a-și înfrunta destinul străvechi. Revenit la moștenirea primitivă a războinicului, a lăsat să cadă radioul pe malul stâncos. Câteva butoane s-au spart de pietre, dar indianul nici nu a băgat de seamă. Acum erau *dincolo* de ajutorul pe care putea să-l dea radioul.

Billy era total concentrat asupra confruntării sale cu creatura. Era ca și cum trebuia să învingă ca să-i răzbune pe sutele de strămoși măcelăriți de alien cu mult timp în urmă. Să moară răzbunându-și strămoșii, era pentru un sioux cea mai nobilă moarte posibilă.

Și-a aruncat carabina deoparte și a privit atent către copaci. Apoi și-a scos dintr-un buzunar o mică cutie metalică cu vopseaua de camuflaj. Fără a-și coborî privirea a muiat degetul în unsoarea neagră și și-a tras câte o dungă sub fiecare ochi, apoi

câte una verticală pe fiecare obraz. A încheiat ritualul cu un semn pe pielea de deasupra inimii, trei linii ca un spic de grâu. Pentru că și cutia devenise inutilă, a lăsat-o să cadă în apele râului. A fost prinsă de curent, plutind câțiva metri, apoi s-a scufundat către pietrișul din adânc, răsucindu-se prin unde și în lumina soarelui ca o agată maiașă sacră.

Cu o mână și-a scos din teacă pumnalul de combat, iar cu cealaltă și-a smuls de la gât punguța cu *medicamente* și a răsucit-o în jurul mânerului. Cu ochii închiși și capul dat pe spate a început incantarea unei jelanii.

Schaefer și ceilalți fuseseră preocupați grăbiți să ajungă pe celălalt mal al râului, și nu au băgat de seamă că Billy a rămas în urmă, preocupat de ritualul său. Maiorul a ajuns pe celălalt mal cu Ramirez în cârcă, înainte de a se întoarce și să-l vadă pe indian.

— Cristoase! Billy!

Dar indianul nu mai auzea nimic. Stătea cu fața spre nord, direcția din care venea *predator*ul, cu pumnalul ridicat ca o sabie sfântă.

— Billy! a strigat Schaefer din nou, dar degeaba.

Billy era acum la fel de nepământean, pe cât era alienul.

Maiorul l-a săltat pe Ramirez mai sus în spate și a alergat în susul pantei. Anna aștepta în vârf. Billy era ghemuit pe celălalt mal, cu pumnalul extins în poziție de atac.

Schaefer a sprintat pe ultima parte a pantei, ducându-l pe rănitul Ramirez la relativa siguranță a crestei ce se ridica deasupra râului. Tocmai când îl lăsa jos cu blândețe pe chicano, a auzit un răcnet lung și pătrunzător venind dinspre malul nordic al râului. A fost ultima luptă a lui Billy Sole. Alienul l-a doborât într-o clipită, arma sa tăindu-i jugulara, după care a zigzagat în jos, prin piept și abdomen, ca un fel de simulacru de binecuvântare tribală.

Loialul cercetaș n-a avut nici cea mai mică șansă, așa cum era înarmat doar cu un pumnal și cu o mie de ani trecuți de moștenire indiană. La auzul strigătului lui Billy, Schaefer s-a întors inutil, prea târziu și mult prea departe ca să-l poată ajuta.

Ramirez – cel mai bun prieten al lui Billy – s-a străduit să-și armeze carabina, dar chiar în timp ce făcea mișcările necesare, a avut convingerea îngrozitoare că nu va mai lupta niciodată.

Înainte ca *chicano* să poată trage măcar un singur foc, arma mortală a alienului a fost aruncată spre el ca o rază laser, impactul trântindu-l pe spate. Vârful lăncii i-a străpuns gâtul și l-a fixat de pământ precum un fluture în vitrina unui colecționar. Din rana mortală țâșneau jeturi de sânge – păruse a fi imposibil să mai poată sângera după rana deosebit de gravă pe care o primise anterior – iar mâinile și picioarele i se zbăteau hidos, până ce a murit.

În spasmele morții, MP-5 a lui Ramirez a zburat prin aer până la picioarele Annei. Șocată, dar îndărătnic de *funcțională*, a dat să ridice arma, ca și cum vreun instinct rebel încă se mai lupta să o țină în viață. Dar alienul opera cu o viteză supraumană – putea executa mișcări pe care un om nici măcar nu visa să le facă. A alergat în susul pantei, către fată, cu o viteză nemaivăzută, pielea vineție pulsând cu sclipiri aurii sub lumina soarelui de amiază.

Văzând că Anna se află drept în calea alienului, Schaefer s-a întors când ea tocmai se apleca să ridice arma. A tras un șut carabinei, răcnind din adâncul plămânilor:

— FUGI! Du-te la elicopter! IMEDIAT!

Și a deschis focul asupra monstrului, gloanțele zburând în direcția predatorului. Anna a sărit în picioare și a rupt-o la fugă în junglă.

Cu o viteză care-i făcea silueta neclară în ochii lui Schaefer, predatorul a atacat cu un strigăt triumfător, aruncându-și arma asupra maiorului. Vârful ascuțit al lăncii a lovit carabina, ratând cu puțin mâna lui Schaefer. A retezat garda trăgaciului și patul. Când metalul a lovit metalul au izbucnit scântei.

Cu un urlet de adrenalină, Schaefer a intrat în stare totală de combat.

— Ascunde-te! i-a ordonat fetei care fugea, ultima supraviețuitoare a echipei sale de commando.

Și când s-a grăbit să-și găsească o poziție defensivă, l-a văzut pe alien schimbându-și direcția în josul pantei. Dar nu era vorba de teamă. Nici de retragere. Maiorul știa că alienul pur și simplu se mișca cu viteza pe care o voia mușchiul lui. Nu trebuia să-i doboare imediat pe toți. Îi făcea plăcere această luptă cu muritorii de rând, pământeni.

Alienul a aruncat deoparte trupul lui Ramirez, ca pe un sac de gunoi. Acum era hotărât și concentrat, cu toate tacticile de

vânătoare nepământești și viclenia crudă pregătite. Râul tumultuos nu constituia un obstacol pentru creatură; l-a traversat ca pe pernă de aer, abia atingând suprafața apei chiar și acolo unde adâncimea depășea un metru. Când a ajuns pe malul nordic al râului, s-a aplecat și l-a târât pe indian deoparte, centrii nervoși optici, galbeni, pulsând în timp ce cerceta emisia termică tot mai scăzută a organelor lui Billy.

Ghemuit printre stânci, Schaefer a observat abia atunci că a fost rănit. Forța cu care i-a fost smulsă arma din mână atunci când vârful ca de diamant al lăncii alienului a zdrobit carabina a fost mai mult decât suficientă ca să-i facă și o tăietură adâncă prin umăr, deschizându-i carnea până aproape de os. Cu arma distrusă, inutilă, maiorul nu a avut altă alternativă decât să o rupă la fugă prin canion pe urmele fetei, ca să se salveze.

Dutch nu era obișnuit cu nici un fel de retragere, cu atât mai puțin să alerge neajutorat pe panta unui munte, dar nu avea de ales. Doar atât i-a dat prin minte să facă, să fugă cât mai departe. Apoi, dacă ca prin miracol reușea să scape, poate că va avea destul timp ca să se regrupeze și să facă o ultimă încercare de ripostă.

A ieșit din zona stâncoasă, alergând printr-un *tunel* de copaci, afară din canion, în josul potecii. A sărit peste un buștean, s-a împiedicat, s-a străduit să se redreseze și să rămână în picioare – acum alergând doar datorită adrenalinei, cu sângele curgând din umărul rănit și înțepenit de durerea arzătoare. Avea ochii roșii plini de teroare, el care nu s-a temut niciodată de nimic. În urma sa putea auzi zgomotele de ramuri rupte și pietriș împrăștiat făcut de picioarele alienului. Ba i se părea chiar că aude și răsuflarea lui. Căldura, panica și poteca abruptă îl făcea să fie ușor amețit. Trebuia să știe cât de aproape era inamicul, așa că a întors capul fără să încetinească ritmul și l-a văzut venind în viteză în josul pantei, cu inima și creierul lui Billy, sângerânde, în fiecare mână.

O oarecare speranță disperată l-a cuprins pe Schaefer când a văzut că distanța dintre ei era cu câțiva metri mai mare decât anticipase. Continuând să alerge, se părea că nu-și dădea seama că alienul savura vânătoarea – anticipând plăcerea confruntării finale cu liderul.

Schaefer, simțind că alienul scurta distanța dintre ei, alerga ca un nebun, mânat de gândul să găsească o poziție din care să poată lupta, dar știind în adâncul sufletului că jungla nu va avea nici un fel de îndurare pentru un om neînarmat. Pierdea teren și o știa. O izbucnire de durere în umăr l-a făcut să creadă o clipă că arma alienului l-a străpuns din nou. Și-a ridicat privirea către cerul înăbușitor pe care nu se vedea nici o pasăre, ca un fel de ultim salut pentru lumea în care a trăit ca un războinic.

Atunci, printr-o ciudată întorsătură a sorții, pământul de sub el s-a prăbușit, iar el a dispărut.

Învăluit de un nor de frunze, Schaefer s-a prăbușit printre copaci, peste marginea nevăzută a unei prăpăstii, căzând liber prin aer. Pășise peste ieșitura acoperită de vegetație care păruse sigură, dar era doar un strat subțire de rădăcini și mușchi care se balansa deasupra canionului, la 30 m de fundul acestuia.

Cu un trosnet înfiorător a lovit crengile unui brad înalt, apoi a căzut prin coroana altuia... și-a altuia... agățându-se disperat de crengi pentru a-și opri căderea.

În cele din urmă, a căzut cu pieptul peste o cracă mare, joasă, a unui arbore de bumbac, impactul lăsându-l aproape inconștient. Cu capul vâjâind și cu vederea neclară de parcă era drogat, s-a balansat câteva secunde agonizant de lungi, apoi a alunecat de pe creangă, degetele-i amorțite încercând degeaba să se agațe de scoarță. Căzu încă 3 m în apele agitate ale râului de dedesubt.

S-a luptat să rămână la suprafață, dar efortul era aproape imposibil în acea zonă de cascade, la care se adăuga greutate ghetelor și a hainelor îmbibate de apă. Tras sub apă de forța acesteia, a avut luciditatea de a se lăsa la fund ca să-și dezlege o gheată... apoi și pe cealaltă, în timp ce curentul îl târa și rostogolea peste pietre. A scăpat de ghete, iar avantajul pierderi atâtor kilograme i-a permis să iasă la suprafață, unde și-a scos bluza și pantalonii și a început să înoate către mal, bătând apa cu furie, cu singurul său braț sănătos.

Alienul s-a uitat peste marginea prăpastiei în care a căzut Schaefer. A ezitat doar o clipă, cât să pună jos *trofeele* luate de la ultimul om. Apoi a sărit peste margine de parcă încă mai avea calitățile șoimului pe care-l copiase. A trecut prin coroanele de crengi, agil și rapid, sărind din creangă în creangă, *plutind* peste

vreo 20 m de spațiu până la ramurile unui sicomor aflat chiar lângă râu. A scanat jungla din apropiere cu vederea sa în infraroșu, căutând semnătura galben-roșie care dezvăluia întotdeauna silueta fragilă a unui om. Dar acolo nu se afla nici unul.

Acum, Schaefer se afla mult în josul curentului, prins de un vârtej de apă învolburată, la peste 1 km de locul unde era alienul. Maiorul se lupta să iasă la mal, neajutorat ca un copil, complet la mila curenților năvalnici și a cascadelor care-l duceau tot mai departe, până când a fost absorbit și aruncat într-o cascadă de 10 m, și tras în adânc de forța tunătoare a râului.

După câteva secunde, în bazinul larg de la baza cascadei, cu explozia asurzitoare a curentului rămasă în urma sa, Schaefer s-a rostogolit pe fundul apei, într-o stare confuză, fără să aibă habar unde se află și cum să ajungă la aer. Cu ultima sa rămășiță de noroc a ajuns într-o zonă unde curenții se ciocneau și l-au scos ușor la suprafață unde abia mai putu să respire. Era aproape terminat, stors de energie. Dar suprafața apei era liniștită și revigorantă, și din câteva *vâsliri* cu mâna bună, a ajuns la mică adâncime unde, în fine, și-a înfipt degetele în malul mocirlos. Încercând să se ridice în picioare, a căzut cu fața în nămolul cenușiu de pe mal. Apoi, cu un ultim efort care i-a secat și ultima doză de forță pe care a putut-o aduna, s-a târât gemând de durere într-o scobitură mocirloasă care atârna deasupra, printre rădăcinile tentaculare ale unui copac uscat, cu trupul complet acoperit de un strat gros de nămol. Acum arăta complet primitiv, ca una dintre fiarele pădurii.

Aproape inconștient, dar în stare de alertă legat de inamicul său, și-a ridicat capul și a privit prin cu ochii întredeschiși către malul opus al râului, cercetându-l. Nevăzând nici un semn lăsat de alien, a răsuflat ușurat, cu ochii dați peste cap, pentru că valurile de durere și oboseală preluau controlul asupra lui. Ultimul său gând delirant a fost că a scăpat, deși în starea sa chinuită era o scăpare care semăna ciudat de mult cu moartea.

Dar, în momentul când maiorul s-a relaxat, gata să adoarmă, în subconștient a auzit o plescăitura puternică în bazinul de sub cascadă. Alienul a sărit de pe crengile unui copac care atârna peste apă și a aterizat pe partea de râu unde se afla Schaefer, stârnind un val de apă noroioasă care a ajuns până la

picioarele maiorului. Dar și ultima picătură de adrenalină era dusă. Dutch nu-și putea mișca nici un mușchi când a văzut creatura masivă stând în fața sa, cu apa scurgându-se pe trupul lucitor. Tonurile pielii și textura se modificau rapid în gri, maroniu, verde, în încercarea de a se potrivi cu frunzișul din apropierea râului. Orbitele galbene strălucitoare erau orientate drept către locul unde Schaefer zăcea neajutorat, prins în încâlceala de rădăcini.

Când predatorul a înaintat, înălțându-se din apele puțin adânci ale râului, ultimul gând conștient al maiorului a fost că este pierdut. A încremenit, paralizat de oboseală, șoc și groază, în timp ce monstrul se apropia de el. Aștepta lovitura aducătoare de moarte, prea extenuat ca să mai lupte, lipsit de apărare și singur.

Alienul a pășit încet prin apă, până la doar vreun metru de el. Apoi s-a oprit, dominator, ca și cum și-ar fi inspectat prada pentru ultima oară înainte de a o ucide. În timp ce zăcea nemișcat și expus, lui Schaefer i-au năvălit în minte imaginile trupurilor dezarticulate ale lui Hawkins, Blain și Davis. Și-a închis ochii, așteptând cu demnitate lovitura finală.

Secundele treceau… Nimic.

Schaefer a îndrăznit să întredeschidă un ochi acoperit de mâl și a văzut că alienul stătea ca și mai înainte, întorcând furios capul dintr-o parte în alta. Privea în susul și josul râului, înainte și înapoi, printre rădăcinile copacilor, dar… se comporta ca și cum nu-l vedea pe maior.

Nu-l vedea. Încerca să descopere sursa de căldură – pe Schaefer – dar sistemul optic de cercetare nu putea pătrunde stratul gros de nămol care-i acoperea trupul. După un moment, creatura a scos un val de sunete ce-i exprimau iritarea și nedumerirea și s-a întors într-o parte. S-a mișcat greoi în josul curentului apei, îndepărtându-se de Schaefer, ca să caute indicii ale prezenței prăzii sale.

Acum, maiorul și-a deschis și celălalt ochi, ca și cum ar fi dorit să verifice încă odată ce a văzut cu unul singur. Era cuprins de neîncredere. Uimit că încă mai era în viață, privea creatura care se îndepărta, degetele prehensibile, cu gheare, făcând niște sunete ca de sucțiune când pășea prin nămol. Apoi și-a schimbat direcția și a dispărut din vedere. Uluit și confuz, Schaefer a încercat să se ridice în coate, dar o izbucnire de durere în umăr, l-a făcut să se prăbușească din nou. A căzut pe o parte și s-a

cufundat într-o stare de semi-comă, acum tremurând în noroiul rece.

După un minut, s-a auzit tot mai tare bătaia palelor rotorului unui elicopter ce zbura pe deasupra crestei. Apoi, pasărea metalică a intrat în câmpul vizual al lui Schaefer, urmând cursul râului în josul canionului. Zbura în tipar de căutare, un soldat cercetând malurile râului cu un binoclu, prin ușa laterală deschisă. Nevăzând nici un semn de viață, elicopterul și-a continuat zborul, dispărând dincolo de marginea opusă a canionului.

Anna alerga cu toată viteza prin junglă. Părul și hainele i se agățau de ramurile care-i rupeau fâșii din țesătura verde din bumbac de proastă calitate a uniformei și-i însângerau fața. Inima-i bătea ca a unui iepure din cauza epuizării extreme și panicii. Gâfâia din greu, trăgând în plămâni cât mai mult aer din jungla deasă. Nu irosea nici o respirație ca să țipe, pentru ca acum țipetele nu mai aveau nici un rost. Imaginația o făcea să vadă un caleidoscop de ochi galbeni, strălucitori, și simțea că creatura o urmărește, întinzând o mână lungă cu trei degete ca să o înhațe de gât. Dar continua să alerge, pentru că ceva aflat în adâncul sufletului ei o îndemna să lupte, chiar și numai pentru o oră în plus de viață.

În timpul paraliziei temporare, Schaefer a avut un scurt coșmar în care alienul îl țintuia cu lancea. S-a trezit brusc, abia văzând ceva prin ochii acoperiți de noroi, și s-a ridicat gemând din patul mocirlos, precum un fel de ființă întoarsă din mormânt. Se afla aproape de delir, iar mintea îi era asaltată de fantezii în care alienul îi smulgea inima din piept. Apoi, încă în stare de incoerență, s-a legănat pe picioarele goale și învinețite, începând să înainteze poticnit de-a lungul malului, pășind cu greu prin nămol, parcă ca prin nisip mișcător.

Umărul îi zvâcnea de durere, iar temperatura i se urcase la vreo 40^0C datorită rănii, stresului și răcelii mâlului. La trecerea printr-un mic bazin de apă curată s-a împiedicat și a căzut până la brâu în apa rece. Efectul calmant al liniștii l-a readus în simțuri și i-a limpezit vederea. Se opri o secundă ca să-și adune gândurile. După care a ieșit pe malul acoperit cu mușchi și s-a lăsat să cadă

pe pământ, respirând încet, de parcă voia să-și regăsească propriul centru de greutate.

Valurile stârnite la înaintarea către mal, dispăreau în timp ce se odihnea lângă apa puțin adâncă. Pe măsură ce suprafața acesteia se liniștea, și-a văzut imaginea reflectată devenind din ce în ce mai clară. Părul îi era năclăit cu nămol cenușiu, iar fața și pieptul îi era brăzdat cu dâre de nămol păstos de culoarea ardeziei. Se uita hipnotizat la reflexia aceasta. Dispăruseră toate semnele ce-l marcau ca fiind un soldat.

Încet, ca prin vis, și-a ridicat mâna din apă și și-a curățat cu degetele o porțiune de pe obraz. A studiat noroiul lipicios din mână, apoi s-a uitat din nou la chipul reflectat de apă, la contrastul puternic dintre camuflajul nămolos și pielea ușor bronzată de dedesubt. În timp ce privea, l-a izbit un val de înțelegere... atât de puternic, încât, pentru câteva clipe, a fost năucit.

Doamne! – și-a spus cu voce tare, cu ochii largi la descoperirea făcută. *Nu m-ai putut vedea!* – s-a adresat copleșit alienului absent, rostind clar fiecare silabă, ca și cum voia să-și graveze ideea în mintea sa pentru totdeauna.

Acum înțelegea că creatura vede diferit față de animalele de pe pământ. Poate că acest fapt ar putea fi pentru ea călcâiul lui Ahile. A chicotit aproape isteric, o combinație de ușurare, epuizare și curaj regăsit.

Prin lumina scăzută, Schaefer s-a uitat către copacii din pădurea ce se întuneca, dându-și seama că soarta îi oferă o a doua șansă, o armă nouă, neașteptată – propria sa *provocare* cameleonică. Ideea unei posibile defensive a trezit commandoul din el. Frenetic, a luat o mână de nămol și și-a refăcut cu grijă camuflajul pe zonele șterse.

Nu m-ai putut vedea! – a repetat maiorul, rânjind încântat, de data aceasta șuierându-și cuvintele în timp ce se „tencuia” cu nămol. Instinctele de soldat îi reveneau cu repeziciune, mintea lucrându-i ca un furnal ce forja idei pentru o confruntare finală.

Singura armă care-i mai rămăsese era maceta. Hainele, ghetele, totul fusese pierdut în apele repezi și cascadele râului. Gol, precum cel mai primitiv sălbatic, era redus la instinctele sale și la înțelepciunea nativă, și simțea nuanța ironică a acestei situații. Trebuia să se folosească de junglă pentru a-și făuri un arsenal cu care să lupte cu creatura. Dar întorsătura primitivă

nu-l deranja deloc, pentru că echipamentul modern folosit de commando până acum, abia dacă au făcut creatura să tresară doar.

Războinicul renăscut a ieșit din bazinul cu apă, olimpian ca mărime și acoperit cu nămol ca un om din peșteră. Imediat s-a pus pe treabă ca să-și confecționeze un arc.

Mai întâi a răzuit niște magneziu dintr-o rocă vulcanică, adunând o grămăjoară gata pentru a fi aprinsă. Din mânerul gol al macetei a scos un chibrit uscat – tot acolo se mai aflau o bobină de coardă de pian, o rolă de bandă adezivă verde, un fir pentru pescuit, și două capsule cu cianură – cu care a aprins pulberea ce s-a aprins într-o flacără alb-strălucitoare. Cu o frunză de bananier pentru a o proteja de senzorii termici ai alienului. Treptat a alimentat focul, ventilându-l și cu frunza.

După douăzeci de minute răsucea un trunchi de copac tânăr lung de doi metri, sprijinit de picioare și umărul sănătos, răzuind cu cuțitul arsura de pe lemnul uscat.

Apoi a îndoit arcul și i-a atașat coarda lungă de pian la un capăt. Lemnul l-a înfășurat cu grijă în banda verde pentru a-l întări. La fel a făcut și cu coarda în locul unde venea fixată săgeata. Cu firul de pescuit a atașat pene unei săgeți confecționate dintr-o ramură. Vârful l-a cioplit într-o serie de *cârlige*, și l-a frecat de o piatră lustruită ca să-l ascută. Apoi a mai făcut trei săgeți asemănătoare, metodic, una după alta. Numai săgețile i-au luat mai mult de o oră. Dar chiar când o termina pe ultima, a știut că va avea doar o singură șansă ca să câștige această bătălie – probabil o singură *lansare*.

Pe când soarele dispărea în spatele unui vulcan stins aflat la vest de frontiera Conta Mana, Schaefer zdrobea între două pietre o rădăcină decojită. Apoi a amestecat cu salivă, pe o frunză, pulberea obținută. Apoi a amestecat și sevă de bananier și a ținut-o deasupra jarului până când compoziția a început să scoată aburi. Deschise cele două capsule cu cianură și a scuturat pudra în lichidul ce fierbea. Otrava lipicioasă a întins-o pe vârfurile săgeților și le-a ținut deasupra jarului, apoi a suflat ca pasta să se răcească și să se întărească.

Cu ajutorul lamei macetei a desertizat una dintre grenadele de 40 mm din banduliera pe care o lăsase să cadă pe malul apei. După ce a înlăturat capul exploziv, praful de pușcă din cartuș l-a vărsat pe o frunză, amestecându-l cu niște pulbere de magneziu.

A desfăcut rola subțire de tifon în care fuseseră ambalate cele două capsule de cianură și a scămoșat-o, până a făcut un ghemotoc de mărimea unei mingi de golf, după care a turnat praful de pușcă și l-a învelit în țesătură.

Acum, Dutch avea mintea perfect limpede și a înfășurat *bila* explozivă într-o frunză uscată, pe care a făcut-o mănunchi și a legat-o la vârf cu un fir lung de iarbă din junglă. A răsucit capetele tifonului în jurul unui băț de chibrit căruia i-a lăsat gămălia liberă, ca un fel de fitil cu autoaprindere pe care l-a acoperit cu sevă. Și peste acesta a pus praf de pușcă, iar apoi l-a învelit cu o frunză. Apoi , din alte fibre de iarbă a făcut o buclă cu care a legat grenada și și-a trecut-o peste cap.

În final, folosindu-se de câteva secțiuni de bambus de diferite diametre, a confecționat o suliță primitivă pe care intenționa să o folosească ca pe un fel de bombă-antipersonal. Acul de la catarama curelei servea drept cui percutor, iar grenada de 40 mm era încărcătura explozivă.

Când a terminat – două ceasuri mai târziu – Schaefer era un tip nou de commando, dotat cu arme naturale oferite de planeta sa. Acum va afla care lume era mai dură, a lui sau a alienului. Dar când și-a luat aceste noi arme și stătea pe malul râului întunecat, i-a revenit amintirea vie a lui Billy. Indiferent de ce o fi fost *chestia* în care a crezut siouxul, acum Schaefer era ultimul depozitar al acestei credințe. Era singurul sacerdot rămas în această lume, mercenarul care nu credea în absolut nimic. Iar sărmana planetă lipsită de apărare trebuia, în aceste momente, să se mulțumească cu el.

16

O lună ca o farfurie din aur masiv a răsărit pe cerul negru atunci când ultimele nuanțe din purpuriul apusului s-au lichefiat în apele caribiene. În lumina slabă a lunii abia răsărite și a soarelui ce se scufunda în mare, silueta unui războinic gol, singuratic, a apărut pe creasta zimțată a stâncilor. Dutch Schaefer era scăldat în lumina aurie a lunii în partea stângă și razele roșii ca sângele al soarelui ce apunea în dreapta. Își acoperise întreg trupul cu lut roșiatic, creând un model de camuflaj pestriț. Semăna cu un idol ridicat din mormânt. Cu arcul ținut într-o mână, a mers în susul canionului, printr-un fel de câmp cu bolovani precum niște fragmente de meteoriți.

Râul de dedesubt curgea printr-o serie de cascade și bazine liniștite, înconjurat de pereți înalți, stâncoși, străbătuți de crevase blocate cu trunchiuri de copaci aduse de revărsările de ape din pădurile de deasupra.

Pe o porțiune plată a crestei, Schaefer a adunat destule lemne pentru a aprinde un foc mare. A îngenuncheat lângă o grămadă de iarbă și frunze uscate. Cu ultimul băț de chibrit rămas a aprins un foculeț pe care l-a protejat cu palmele, suflând încet ca să-l întețească, până ce flăcările s-au întețit cuprinzând toate crengile.

S-a ridicat în picioare, privind fix în rugul ce creștea cu rapiditate. Apoi s-a întors cu fața către canion ridicându-și armele cu mâna deasupra capului. Din adâncul plămânilor, a slobozit un strigăt războinic, prelung ca urletul unui lup. Transcendea timpul și lumile, primitiv și visceral, ca al unui animal rănit dincolo de durere.

Vaietul a reverberat kilometri întregi în adâncul junglei din canion și a redus la tăcere toți prădătorii și păsările de noapte. Era semnalul de chemare al commandoului către alien.

Ochii săi parcă aruncau flăcări galben-roșii, și în acel moment părea să fie invincibil și terifiant, cu mușchii săi acoperiți de noroi, tensionați și gata de luptă.

Alienul se retrăsese la nava sa și stătea în cadrul ușii deschise când ecoul strigătului lui Schaefer a pătruns printre

copaci până la urechile sale. Strigătul era universal translatabil – nu numai între oameni, ci și între lumi diferite, oriunde exista război.

Creatura a dat capul pe spate, privind în noapte ca un lup la lună, când a auzit strigătul și i-a înțeles instantaneu sensul. A răspuns instinctiv, dar cu un șuierat ca de șarpe pe care nu l-a auzit nimeni. Totuși, sunetul care-i clocotea în gât era o acceptare la chemarea lui Schaefer la o confruntare.

S-a întors în navă, ca să-și ia lancea într-o mână, iar în cealaltă un dispozitiv în formă de ’U’ asemănător unui diapazon. Când a introdus vârful armei între cele două brațe ale *furcii*, lancea care luase viețile celorlalți commandos s-a trezit la viață, emițând un zumzet armonic, în timp ce vârful lamei strălucea de energie, devenind din ce în ce mai fierbinte la fiecare introducere. Creatura a trecut pentru ultima data vârful încins până la alb prin dispozitivul de ascuțit, apoi a ridicat lancea la nivelul ochilor săi aurii, studiind-o. Aliajul încins îi lumina chipul umanoid. Arma însemna ceva mai profund decât orice alt obiect. Pentru alien era un fel de extensie a voinței sale.

Ieșind din coconul său interplanetar, creatura s-a urcat în copaci, cățărându-se până pe crengile aflate cel mai sus. A înaintat neauzită din coroană în coroană, sosind la marginea canionului în adâncul căruia putea vedea focul mare aprins de Schaefer, colajul multicolor, schimbător, al valurilor de căldură emise de flăcări, vrăjindu-l și atrăgându-l ca pe o molie.

După ce momeala a atras predatorul, Schaefer s-a îndepărtat de flăcări, pitindu-se într-o crevasă a stâncii, acoperită de niște trunchiuri căzute pe pantă, deasupra locului unde ardea focul. Ochii i se mișcau ca în transă, mișcându-se dintr-o parte în alta, supraveghind toate căile de apropiere de focul de mai jos de el. Simțurile-i erau în alertă, cu nervii întinși ca strunele.

Alienul și-a început coborârea, silueta sa ca o umbră prelingându-se ca un fluid de nuanțe cenușii-negre ce se strecura printre formele schimbătoare proiectate de lumina flăcărilor pe pereții canionului. Ochii galbeni cercetau relieful, nerăbdător să se apropie de vârtejurile de căldură aruncate de flăcările rugului.

Schaefer stătea nemișcat, ghemuit ca un indian, așteptând sosirea destinului, aproape invizibil în camuflajul său de noroi, una cu întunericul ce acoperea copacii și stâncile.

Deodată, a remarcat că, peste tot în jurul său, bâzâitul insectelor și orăcăitul broaștelor a încetat. A recunoscut imediat efectul prezenței alienului, pentru că înțelesese că toate creaturile îl simțeau și se temeau de invadator.

Schaefer și-a încordat arcul – umărul rănit îi tremura, sângele începând să mustească sub bandaj datorită tensiunii mușchilor. Cu arcul tras total, se uita intens, concentrat, căutând silueta iridiscentă a alienului prin dansul luminilor de jos.

Atunci, ca o insectă gigantă, acesta a căzut de deasupra, ca din cer, ghearele ca de oțel înfigându-se adânc într-o buturugă.

Schaefer a încremenit, cu ochii mânjiți cu noroi larg deschiși de fascinație și teamă.

Nu știa cât de departe, în întuneric, se află creatura – poate 15-20 m. Maiorul știa că cea mai mică mișcare a sa ar fi provocat un atac instantaneu, așa că a așteptat la fel de nemișcat precum buturuga însăși. În acest moment se simțea ciudat de confortabil să știe că el era mai una cu jungla decât inamicul său.

Atras de emisiile infraroșii care vibrau odată cu flăcările și dantelau prin întunecimea canionului, alienul a sărit cu vreo 10 m mai aproape de momeala învăpăiată.

Și-a ridicat arma precum ar face un războinic cu sabia-i mitică. Celulele optice galbene străluceau ca un fagure în reflexia focului când alienul privea încet prin împrejurimi. In gura tensionată ca un detonator armat, a ieșit un șuierat abia audibil, un semnal instinctiv că se afla în modùl combat.

Schaefer – absolut nemișcat, rigid – auzea bufniturile produse de picioarele alienului pe lespezile de piatră din apropiere. Încet și în tăcere, maiorul s-a întors și a tras o săgeată otrăvită în direcția zgomotului. Aceasta a zbârnâit prin întuneric, și o clipă mai târziu a auzit sunetul produs când s-a înfipt într-un copac.

Shit! a mormăit Dutch, mustrându-se singur pentru că a ratat o lovitură și și-a trădat prezența. Săgeata ratase capul alienului cu doar câțiva centimetri.

Predatorul a ripostat instantaneu. Brațul i s-a mișcat atât de rapid încât s-a văzut doar ca o umbră încețoșată prin lumina focului, atunci când și-a activat arma, proiectilul lansat lovind un buștean atât de aproape de piciorul maiorului, încât i-a putut simți suflul. Impactul a trimis în noapte un nor de așchii de lemn.

Acum era ca o finală a unui meci de șah, și din nou era rândul lui Schaefer să mute. Și-a ținut strâns armele improvizate și, sărind de pe un bolovan pe altul, s-a îndepărtat de locul periculos. A sărit în jos, în micul luminiș din apropierea focului, aterizând dur și rostogolindu-se în afara zonei luminate, la protecția umbrelor pietrelor din partea îndepărtată. Acum focul se afla între el și alien, precum o zonă sacră de moarte și regenerare.

Schaefer a privit în jur și a văzut că se afla într-un fel de amfiteatru natural format de pereții stâncoși care se ridicau în spatele său la 30 m spre înaltul cerului nopții.

Umbrele stârnite de foc jucau fantomatic peste stânca aspră, p ână ce Schaefer a fost aproape sigur că poate vedea conturul unor forme desenate și vechi glife incizate în piatră.

Maiorul s-a poziționat sub un ieșind de piatră care, împreună cu pereții de stâncă, alcătuiau un spațiu protectiv. S-a ghemuit cu arcul pregătit și a simțit în umăr o durere puternică. Rana sângera din nou, picurând pe pietrele din jur. Printre ele se vedeau fragmente sparte de ceramică și un cap de jaguar cioplit care, în lumina dănțuitoare a flăcărilor, părea a fi din jad. Dar nu avea timp de pierdut ca să caute vreo comoară prin jur. În schimb, avea toate șansele ca aceste fragmente să-i marcheze propriul mormânt.

Atunci, doar pentru o clipă, deasupra platoului stâncos a apărut silueta alienului. Pe fondul cerului, în jocul flăcărilor, părea gigant și victorios. Se mișca în josul peretelui de stâncă alunecând precum un șarpe printre umbrele întunecate și strălucirea galbenă.

În acest timp, Schaefer a distins un sunet nou peste trosnitul și sfârâitul focului și clipocitul râului vijelios – un sunet care i-a stârnit teama, dar și o hotărâre de neclintit. Era zgârieturile ritmice ale ghearelor tari de la picioarele alienului, care scrâșneau precum creta pe o tablă. Maiorul s-a ridicat încet în picioare, a pus o săgeată în arc și l-a încordat, în timp ce ieșea din adăpost și se îndrepta către sursa zgomotului.

Acum se aflau la doar câțiva metri unul de altul. Creatura s-a oprit dreaptă în lumină, cu capul dat pe spate și întorcându-l cu încetineală, încercând să se orienteze prin diversitatea sunetelor. Zidurile circulare ale amfiteatrului stâncos reflectau orice, dereglându-i *radarul* delicat. Din fericire pentru maior, lumina

variabilă afecta centrii nervoși optici ai alienului, provocând un joc de umbre printre formele inerte ale pietrelor. Vedea o grămadă de contururi abia definite pe fondul magenta-pal al căldurii pâlpâitoare.

Schaefer a continuat să se strecoare înainte, punând un picior în fața celuilalt cu toată abilitatea de a se mișca nevăzut a unui războinic sioux. Deodată s-a oprit și a încremenit ascultând, încercând să localizeze direcția înfricoșătorului scrâșnet al ghearelor alienului. Tensionat, a aruncat o privire circulară, cercetătoare, nefiind sigur în ce direcție să facă următoarea mișcare. Apoi – incredibil – a auzit o voce umană, slabă, șoptind printre stânci. Era a Annei:

Atenție… în spatele tău, a venit avertismentul, pe un ton aproape seducător de intim.

Schaefer s-a întors, cu respirația oprită la auzul cuvintelor. Cu ochii larg deschiși și cu toți mușchii și tendoanele încordate, a așteptat să audă din nou vocea, dar… nimic – doar bolborositul îndepărtat al râului și sfârâitul focului care abia mai ardea. Pe măsură ce flăcările se micșorau, umbrele se lungeau și deveneau tot mai întunecate cu fiecare minut trecut.

Apoi… din nou vocea Annei:

Atenție, major… în spatele tău!

Schaefer s-a răsucit din nou.

— Anna? a șoptit întrebător.

Era aproape patetică nevoia pe care o simțea în acel moment de a contacta un om. Ca în transă, a înaintat în direcția sunetului.

Într-o adâncitură dintre stânci, la mai puțin de 7 m de Schaefer, alienul imită din nou vocea fetei: *Aici. Știu pe unde se poate ieși!*

Hipnotizat, Schaefer a urmat momeala, mai aproape… și mai aproape. Dar, pe când se pășea ca prin vis, ceva l-a făcut să se oprească. Era o voce și mai familiară: *Dillon, aici*, s-a l-auzit pe Mac. Dar Mac era mort.

Trezit de oroare, Schaefer s-a dat rapid înapoi și s-a adăpostit în spațiul îngust dintre o stâncă și peretele amfiteatrului. S-a ghemuit în poziția de tragere a arcașului, nemișcat în lumina scăzută a flăcărilor, până ce a început să semene cu o pictură străveche făcută pe piatră. Cu arcul încordat, sprijinit de stâncă, a auzit din nou scrâșnetul ghearelor

predatorului. Zgomotul venea din dreapta, apoi dinspre stânga, și iar dinspre dreapta. Neștiind în ce parte să tragă, maiorul a început să asude cuprins de panică. Era timpul pentru niște arme mai disperate. A pregătit o grenadă flash și, cu o smucitură puternică a mâinii, a aruncat-o înainte. Explozia a iluminat scurt întreaga zonă aflată mai jos de foc. În acea clipă, Schaefer a văzut inamicul pe o stâncă aflată deasupra sa, cu arma ridicată, gata să lovească. Pe moment orbit de *flash*, alienul a dat înapoi, plecându-și capul într-o parte. Când revărsarea fosforică de lumină a trecu, Schaefer se afla în avantaj. Înainte ca ochii galbeni să se poată reactiva, a aruncat sulița improvizată. Aceasta a lovit un bolovan de la picioarele creaturii și a explodat, pulverizând suprafața pietrei. Alienul a sărit înapoi prea târziu, iar țăndările i-au perforat trupul. Cu un urlet terifiant de durere și furie, creatura s-a ghemuit și s-a încleștat furios la gât și piept. Apoi, cu un al doilea urlet de furie, care îngheța sângele în vene, a sărit de pe platforma sa stâncoasă, dispărând în noapte.

Căderile de apă ale râului prin pragurile de 2,5 m provocau un fel de ceață densă de stropi. Schaefer, cu arcul încordat, a urmărit ciudata potecă de *sânge* luminos precum ambra, picurat din rănile proaspete. La trecerea prin aceste cascade, *ceața* l-a împroșcat, spălându-i o parte din camuflajul noroios. Concentrat, a continuat să înainteze pe urme ca o panteră înfometată după mirosul unui mistreț gras.

Umărul rănit al lui Schaefer continua să sângereze, roșul amestecului de sânge și noroi rămânând încă agățat de pieptul său. Obișnuit de acum cu durerea cruntă din umăr, trăgea adânc aer în piept, iar ochii largi îi străluceau plini de răzbunare. Savura vederea lucirii de ambră a sângelui alienului.

Sângerează, ticălosule, a șuierat furios.

Maiorul și-a încercat arcul testându-i tensiunea vitală, apoi și-a reluat urmărirea pe poteca de sânge luminos peste terasa pe care un bolovan uriaș se spărsese în timpul unui cutremur de demult. Acolo urmele se terminau brusc. Nu mai era nici o urmă din fluidul de culoarea ambrei. Schaefer a mai înaintat un pas prin întuneric și s-a întors cu repeziciune când a simțit că, dintre umbre, alienul e gata să acționeze.

În sfârșit, maiorul se confrunta corp-la-corp cu inamicul său, lovind sălbatic în brațul creaturii. Lancea care îi ucisese pe

atâția i-a zburat din strânsoare și a căzut pe pietrele de pe jos. Înainte de a-și putea reveni – ochii galbeni clipeau confuz – Schaefer a continuat cu o lovitură de karate în piept, care a trântit creatura cu fața la pământ, lăsându-i spatele expus veteranului commando. Instantaneu, maiorul a fost peste alien, cu arcul încordat gata să tragă, cu sângele picurându-i din umăr pe pielea lividă a creaturii.

Cu încetineală, alienul s-a întors pe spate, expunându-și chipul groaznic. Ochii îi erau aproape albi datorită șocului provocat de pierderea *sângelui*. Trupul îi era lipsit de control, deși încerca cu disperare să dispară în întunericul înconjurător – camuflajul său cameleonic – dar acum era într-o stare de slăbiciune care nu-i permitea transformarea.

Curiozitatea maiorului a explodat:

— Cine dracu ești tu? a întrebat, privind în jos, cu ochi arzători.

Era și el *monstruos* – în felul său.

Din gâtlejul alienului ieșeau sunete indistincte, printre cele de tuse, sufocare, după care au început să semene a cuvinte. La început au fost ca niște trosnete și pârâituri asemănătoare cu semnalele slabe ale unui semnal radio nereglat. Apoi au devenit mai puternice și mai clare cu fiecare silabă până ce alienul a produs o imitație perfectă a vocii lui Schaefer:

— *Cine… dracu… ești… tu?* a reprodus cu încetineală, metodic, aproape ca o melodie.

Pentru o clipă a cedat ca și cum ar fi fost total lipsit de energie. Dar cu un efort maxim a întins un braț, activându-și lamele ascuțite de pe antebraț. Apoi și-a îndoit piciorul și a lovit în sus, brutal, cu putere regăsită, gheara cumplită sfâșiind coapsa lui Schaefer. Acesta a fost aruncat pe spate într-un șanț cu apă mică. Zbătându-se disperat, maiorul și-a recuperat arcul pe care-l scăpase în cădere. L-a regăsit exact în momentul în care creatura s-a ridicat în picioare, inspirând adânc și cu furie, și recâștigându-și puterile odată cu fiecare respirație.

Schaefer a văzut că alienul își recuperează arma și o ridică. Atunci, cu o mișcare instinctivă, umărul zvâcnindu-i dureros, a încordat arcul și a lansat săgeata. Cu o bufnitură surdă, mortală, aceasta a penetrat gâtul alienului. Încă un urlet cumplit, plin de furie, a reverberat printre copaci când inamicul și-a pus mâinile la gât, și a fugit șuierând și mârâind de durere.

Schaefer s-a grăbit să iasă din apă și s-a aruncat în urmărire pe noua potecă de picături proaspete de ambră luminoasă.

Umărul maiorului a încetat să mai sângereze. Peste tăietura s-a format un cheag gros de sânge. Dar coapsa sângera abundent, și la fiecare pas piciorul îi era străbătut de un val fierbinte de durere. Dar a continuat să înainteze, șchiopătând în susul pantei, cu greutatea corpului susținută mai ales de piciorul sănătos. Poteca era ușor de urmat pentru că alienul era prea slăbit ca să mai înainteze prin coroanele copacilor sau ca să se cloneze într-o zburătoare, pasăre sau muscă sau pală de aer. Se poticnea prin pădurea deasă, lăsând în urmă o dâră de iarbă călcată, ramuri rupte și pământ răscolit de ghearele târâte. Extenuat și turbat, mârâind de furie, alienul a ajuns la marginea luminișului unde se afla nava sa. Acum sângera abundent și-și pierduse toate abilitățile de camuflare. Pielea a luat o culoare bolnăvicioasă, verde-pal, și se cutase ca cea a unui șarpe care năpârlește. Cu mâinile cu trei degete tremurătoare a apucat săgeata ce-i ieșea din gât și a tras-o afară, urlând de durere. Un val de fluid cenușiu, sufocant, din adâncul măruntaielor, i-a curs din gură pe pielea de pe bărbie.

Schafer continua neobosit urmărirea, obsedat să-l *termine* pe ucigaș. Își croia drumul prin desișul unor arbori de cauciuc când a fost cât p-aici să intre direct într-o pânză uriașă de păianjen cu diametrul de 1,5 m, care-i bloca înaintarea. Instinctiv, a vrut să o taie cu maceta, când a băgat de seamă că e ceva ciudat în modul cum reflecta lumina slabă a lunii. Examinând-o mai îndeaproape a văzut că rețeaua nu era făcută din mătasea vreunei insecte, ci din fire metalice subțiri ca părul – o capcană.

S-a dat imediat înapoi și, ridicând o creangă groasă, a aruncat-o în centrul plasei, și a urmărit declanșarea mecanismului. S-a auzit un declic metalic urmat de un sunet ascuțit, când lemnul a lovit metalul. Creanga, groasă de 13 cm, a fost ruptă cu violență, iar așchiile au zburat în toate direcțiile.

Schaefer a suspinat ușurat, apoi a continuat să înainteze, călcând cu grijă peste firele căzute pe pământ. Nici măcar nu s-a oprit să se întrebe dacă această capcană făcea parte din arsenalul *guerrillei* sau a alienului.

După câteva minute a ajuns suficient de aproape de nava alienului ca să-i vadă strălucirea albastră suprarealistă filtrată

printre copaci. Și atunci, în luminișul din față, l-a văzut chiar pe alienul însuși cum se clătina înaintând către lumină. Schaefer a fost cât p-aici să sprinteze pentru a se apropia ca, în sfârșit, să-l *termine*, dar a fost blocat de imaginea hidoasă care i-a lovit simțurile, scoțându-i orice altceva din minte.

La o margine luminișului, piei umane aproape translucide erau întinse pe cadre de lemn. Scalpurile atașate de ele se mișcau ușor în adierea brizei. Peste tot în jurul zonei, erau împrăștiate cadavre jupuite, unele întinse pe pământ, altele atârnate în copaci așa cum fuseseră găsiți Davis și oamenii săi. Trebuie să fi fost cel puțin treizeci de trupuri, de *guerrillas*, dar și de soldați-commando.

Nici ticăloșii de naziști n-au făcut așa ceva, s-a gândit furios Schaefer, simțind că stomacul îi este gata să explodeze, la fel cum au simțit cei ce au eliberat lagărul de la Buchenwald.

Dar nu avea timp să se lase cuprins de oroare. Și-a forțat mintea să-i fie cuprinsă doar de furie și a folosit-o ca să-și continue înaintarea. S-a întors din nou asupra țintei sale și l-a văzut pe alien pășind către lucirea tremurătoare a câmpului de forță. Schaefer s-a apropiat cu precauție, până a distins și conturul în formă de ou al navei. Creatura mergea cu mare dificultate pe rampa către ușa deschisă a navei. Cu silueta scăldată în strălucirea albastră, pulsatorie, a acesteia, părea încă impresionantă, dar, în furia sa, lui Schaefer i se părea a fi mai curând înspăimântată decât înspăimântătoare.

Slăbit și el datorită sângelui pierdut și al epuizării, Schaefer a continuat să înainteze, tocmai la timp ca să-l vadă pe alien cum își trece mâna printr-o rază de lumină. Nava a răspuns instantaneu cu un sunet ca de turbină care crescu constant în volum și intensitate. Predatorul s-a întors și a aruncat o privire către jungla deasă care încă îl ascundea pe Schaefer, ca și cum ar fi simțit prezența commandoului printre umbre. Apoi a intrat prin câmpul de forță. Ușa începu să se închidă încet, de parcă ar fi simțit intrarea căpitanului și nu era timp de pierdut.

Schaefer a fost cuprins de panică văzându-și inamicul gata să se pună la adăpost. S-a năpustit în luminiș și a văzut arma alienului la piciorul rampei. Creatura fie că o scăpase în delirul produs de răni, fie că nu mai simțea nevoia puterii acesteia. Acum era pe drumul spre casă. Acolo va găsi alte arme pentru alte planete.

Confuz, Schaefer a înhățat ciudatul instrument. Cum funcționa? Era conectat în vreun fel cu creatura însăși astfel încât doar ea să o poată folosi? Majorul strânse mânerul și simți rezistență. A încercat din nou, adunându-și fiecare strop de putere și strigând de furie. Deodată, o lumină alb-albastră a țâșnit din capăt și lancea a fost activată. Schaefer a ridicat-o, simțindu-i puterea și funcționarea prin instinctul de războinic. A adus dispozitivul la orizontală orientându-l către spinarea alienului care dispărea după ușa ce se închidea în urma sa.

Schaefer a răcnit triumfător și a aruncat-o.

Învăluită cu energie mortală, arma a zburat ca un meteor pe deasupra rampei-laser, accelerând prin ușă, în interiorul navei spațiale. S-a înfipt în ceafa creaturii, și, instantaneu, ușa a încremenit pe jumătate deschisă. Capul alienului a explodat încet, parcă cu încetinitorul, ca și cum gravitația din navă era diferită de cea terestră. A țâșnit un gheizer de *sânge* galben-ambră, apoi s-a împrăștiat și țesutul verde-pal al creierului. Lancea și-a continuat zborul prin gâtul alienului, și s-a înfipt în peretele navei, trimițând globuri de energie plasmatică ce se arcuiau prin câmpul de forță.

Schaefer a căzut cu fața la pământ, pe jumătate amețit văzând scena incredibilă. Sunetul produs de navă a crescut mult în intensitate și toată nava se zgâlțâia și vibra ca și cum era gata să explodeze. Dar între timp, Schaefer nu prea mai știa dacă este conștient sau inconștient. Nici măcar nu era sigur dacă mai este întreg sau nu.

Palele a două elicoptere de atac au învârtejit aerul junglei dese când s-au ridicat din canion, zburând la vârful copacilor. Primul transporta un echipaj VIP. Liderul, generalul Phillips, s-a adresat foarte importantului său pasager, rebela Anna Gonsalves:

— Recunoști locurile? a întrebat-o, arătând apele șerpuitoare ale râului de dedesubt.

Ea s-a străduit să vadă ceva prin lumina slabă în jungla încâlcită, în apele învolburate și pe creasta acoperită cu tufișuri. Apoi a zărit uriașul buștean de mahon prăvălit peste mal – cel pe care împreună cu Schaefer și Ramirez traversaseră apele tumultoase.

— Da… da! a izbucnit cu entuziasm. Chiar acolo, spuse arătând către marginea stâncoasă. Acolo l-am văzut ultima dată.

Phillips s-a întors către pilot:

— Survolează creasta, i-a ordonat.

În timp ce pilotul încerca să mențină aparatul sub control, manevrând rapid prin curenții ascendenți ridicați din canion, tabloul de bord a luat-o razna. Acele tuturor cadranelor se învârteau sălbatic, iar cadranele digitale afișau date aiurea. Pilotul se lupta disperat cu comenzile încercând să recâștige echilibrul.

În aceeași clipă în care elicopterul a ieșit de sub control, sunetul produs de nava extraterestră a ajuns la un nivel asurzitor, iar pământul din jurul ei se cutremura. Schaefer, chiar și în starea sa de stupoare, a priceput că *chestia* urma să explodeze. Ignorând durerea ascuțită, a fugit disperat spre junglă, căutând adăpost. Când s-a aruncat peste grămada de stânci, nava s-a spulberat într-un *flash* purpuriu. Fragmente din metale rare, din spațiul extraterestru, au fost aruncate la sute de metri spre înaltul cerului. La o jumătate de milă depărtare, elicopterele au fost învăluite într-un flash de lumină intensă și, momentan, au fost total incontrolabile. Pulsul undei de șoc a străbătut cerul precum un bang sonic, neutralizând sistemele de control ale elicopterelor care se zbăteau aiurea la o înălțime de câțiva zeci de metri.

Dedesubt, valuri concentrice de energie goneau dinspre centrul exploziei ca și cum se născuse o stea miniaturală.

Apoi, chiar înainte de a se prăbuși precum păsările cu aripile frânte în copacii de dedesubt, mecanismele elicopterelor au revenit la funcționare normală după trecerea undei de șoc. Piloții au reușit să redreseze la timp și să prevină prăbușirea.

— Sfântă Maică a lui Isus! a exclamat pilotul lui Phillips.

Generalul era total dezorientat de explozia bombei, dar trebuia să rămână la comandă. Știa că tocmai s-a întâmplat ceva extraordinar, ceva ce nu avea nici o legătură cu tehnica militară a *guerrillei* și nici măcar cu propria sa armată.

— Virează la dreapta, a ordonat. Verifică zona zero!

Pilotul a adus elicopterul la orizontală și l-a direcționat peste vârfurile copacilor către sursa exploziei, acum acoperită de fum pentru că niște copaci erau învăluiți de flăcări.

Între timp, Schaefer și-a ridicat precaut capul de la pământ, unde se aruncase singur în țărână ca să se protejeze. S-a uitat la toată devastarea cu o indiferență curioasă. Întreaga zonă era

lipsită de viață – fiecare copac, fiecare frunză, fiecare viețuitoare vie de pe o rază de 20 m de la navă era arsă și înnegrită, redusă la un ciot de lemn fumegând și țărână goală. Și totul era acoperit cu un strat fin de cenușă albă, ca cea căzută după o explozie nucleară. În centrul zonei, unde fusese nava, încă mai erau flăcări ca de magneziu, în culori exotice, ca la un fel de carnaval straniu de la sfârșitul lumii.

Schaefer s-a ridicat în picioare, privind cu ochi goi. În spatele său, zgomotul elicopterelor crescu atunci când cele două aeronave s-au ivit pe deasupra copacilor, dar maiorul nu păru să le observe. În timp ce se apropiau încet, echipajele priveau uimiți devastarea, străduindu-se să vadă ceva prin fumul alb, dens. Un elicopter a rămas în zbor la punct fix la circa 30 m înălțime, în timp ce al doilea a coborât aproape de sol, palele rotorului stârnind un vârtej de praf alb. Din valurile de fum și cenușă s-a materializat o siluetă acoperită în întregime de noroi, sânge și funingine. Era Schaefer, dar arătând atât de ciudat, de parcă *el* ar fi fost alienul.

Din elicopterul suspendat la punct fix deasupra locului unde staționase nava imaculată, oamenii cu căști cu vizoare și arme erau gata să deschidă focul. Războinicului gol care se uita la elicoptere ca un om de peșteră, soldații i se păreau la fel de alieni, pe cât le părea el lor. Care soldat era mai autentic? Toate regulile se schimbaseră, dar numai omul în pielea goală știa cât de mult.

Mitraliorul și-a orientat mitraliera M-60 în poziție de tragere, ațintind-o direct asupra lui Schaefer, și a armat-o, introducând cartuș pe țeavă. Ceilalți trei soldați priveau în tăcere, încordați, și oarecum înfricoșați. Dar Anna, ghemuită în spatele mitraliorului din ușă, privea paralizată la creatura stranie din fața ei. Era ceva familiar în mersul ei și în modul cum își ridica umerii.

Pe măsură ce cenușa se reașeza precum zăpada, imaginea lui Schaefer a devenit mai clară. S-a uitat în sus și a ridicat o mână, ca un om din spațiu care face pentru prima oară contact cu membrii unei rase extraterestre. Oamenii se uitau la el, dar nimeni nu părea să aibă habar cu cine au de-a face. Era o situație fără ieșire.

Elicopterul a coborât și mai aproape de pământ, dar continuau să șovăie să aterizeze. În ușă s-au îngrămădit și mai multe capete cu căști și vizoare, și mai multe arme s-au ațintit asupra lui Schaefer. Deodată, Anna a făcut ochii mari,

recunoscându-l. Și-a ridicat mâna, ca o imagine în oglindă a omului care făcea semne de jos.

— NU! NU! Nu trageți!

Și a împins într-o parte țeava armei mitraliorului, chiar în clipa când acesta apăsa pe trăgaci, așa rafala s-a dus inofensivă către copacii fumegânzi.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Phillips, apucând mâna femeii, de parcă s-ar fi temut că acesta trimite semnale.

— E omul vostru! a spus Anna surescitată, arătând spre maior. El este!

Phillips privi atent și se înăspri.

— Fir-ar… așa este. Nu trageți! a strigat.

Anna și-a făcut loc printre oameni și a sărit din elicopterul care acum zbura fix, la numai un metru deasupra solului. A căzut în genunchi pe pământul distrus de jos, apoi a sprintat către țipând către Schaefer, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Ești viu! a hohotit, apoi și-a ridicat ochii către cer. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne! E în viață!

Și a năvălit asupra commandoului amețit, aflat într-o stare confuză, împleticindu-se prin poiana devastată, abia capabil să se țină în picioare. L-a prins în brațe.

— Oh, mulțumesc Doamne, ești în viață, a suspinat, impulsiv acoperindu-i pieptul însângerat cu sărutări.

Schaefer și-a coborât privirea în ochii ei lucitori, apoi gura i s-a întins într-un mic zâmbet de recunoaștere. A lăsat-o să-l ia de mână și să-l conducă spre elicopter, care deja aterizase pe sol, cu palele abia rotindu-se. Soldații s-au dat înapoi din ușă când Anna s-a cățărat înăuntru și s-a întors să-l ajute pe maior. O clipă, în mișcarea acestuia s-a regăsit o urmă a vechiului jucător de fotbal victorios la sfârșitul meciului, gata să se lase purtat prin stadion pe umerii coechipierilor.

După câteva momente se aflau în aer, zburând cu mare viteză pe deasupra junglei nesfârșite, bătaia palelor rotorului semănând cu canonada unei mitraliere grele. Schaefer era așezat pe o strapontină din compartimentul cargo alături de Anna, care continua să-l țină de mână și plângea încet, deși zâmbea tot timpul. Maiorul avea pe umeri o pătură militară verde, dar noroiul și sângele continuau să-i brăzdeze tot trupul. Părea că întregul trup este marcat de tăieturi adânci.

Sanitarul ghemuit în fața sa cu o trusă medicală de campanie, cu seringă și bandaje, s-a întors către Phillips:

— Arată de parcă ar fi trecut prin iad. Nu-mi vine să cred că mai e în viață. Ce dracu s-a-ntâmplat acolo, jos?

— Dacă n-ar fi făcut-o pentru ea, el ar fi fost mort acum, a replicat Phillips privind-o pe Anna, confuz în sinea sa pentru că ea era o rebelă. Povestea pe care ne-a spus-o… mi se pare greu de crezut.

Generalul a privit-o drept în ochi, de parcă voia să-i mai verifice o dată explicația incredibilă. Ea i-a întors o privire sfidătoare, chiar și printre lacrimi, care spunea că și ea a trecut prin iad, deci povestea ei era absolut reală. Apoi s-a uitat la Schaefer simțindu-se mulțumită că împărtășesc secretul, ca și cum legătura cu maiorul dovedea că ea nu a luat-o razna. Și, într-un fel, știa că ei vor împărtăși mai mult, acum că nu mai sunt inamici, iar coșmarul a trecut.

Schaefer o privea și el zâmbind obosit. Acum avea ochii mai limpezi și respirația mai liniștită. Apoi a privit în afară la soarele ce răsărea strălucitor ca aurul, în timp ce elicopterele se îndreptau către orizontul îndepărtat. O clipă, păru că se uită în adâncul cerului, dar ceea ce a văzut nu s-a reflectat în ochii săi. A avut războiul său personal, și l-a câștigat, și oricâtă pace ar urma, erau lucruri despre care nu va vorbi niciodată. Era un fel de omagiu pentru camarazii pe care i-a pierdut.

Pe când stătea cu ochii la cer, primele raze rozalii-aurii au s-au revărsat peste frontiera Conta Mana, anunțând sosirea unei noi zile.

SFÂRȘIT